Penny Jordan

Dorinţă şi iubire

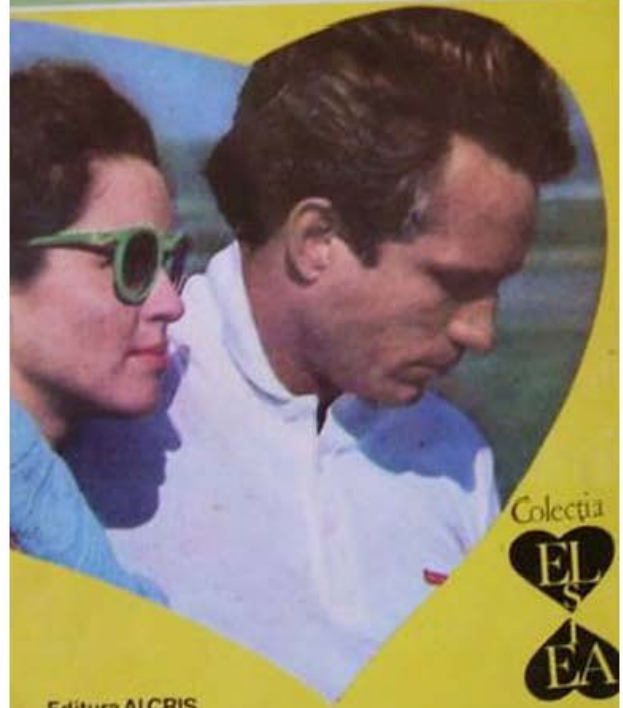

Colecţia EL şi EA

Editura ALCRIS

Coperta : ANDY

© by Penny Jordan, 1984
THE ONLY ONE
Mills & Boon Limited

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin editurii ALCRIS-M 94

PENNY JORDAN

DORINȚĂ ȘI IUBIRE

Traducere de MARIA COSOSCHI

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREȘTI, 1994

CAPITOLUL I

— E mai rău decât îmi imaginam ! suspină Erika, privind cu exasperare mulțimea invitaților care se înghesuiau în jurul ei.

Dar imediat îi veni să râdă de această remarcă atât de copilărească. Avea douăzeci și șase de ani, nu șaisprezece !

Buzele ei pline și frumos modelate se îngustară într-un surâs dispreţuitor. Se întoarse spre însoțitorul ei cu ochii plini de reproș.

— Am venit numai ca să-ți fac o plăcere, Sam, și mă întreb dacă nu voi regreta !

Bătrânul domn zâmbi cu blândețe.

— Hai, Erika, nu fi mai încăpățânată decât ești. Știu cât de greu îți este, să revii la Abbot's Meade, dar...

— Greu ? îl întrerupse cu tristețe Erika Am știut tot timpul că nu puteam să păstrez această proprietate...

Privirea ei trecea cu melancolie peste parcul care se întindea dincolo de ferestrele mari

— Doar aici mi-am petrecut copilăria, îi cunosc toate colțișoarele, tot atât de bine cum

îmi cunosc propria persoană. Aş putea să-ţi spun numărul exact al teilor înşiraţi de-a lungul aleii principale.

— Ştiu, micuţa mea, dar încă din timpul vieţii unchiului dumitale banii lipseau. A trebuit să împărţim terenul şi să vindem loturile. Apoi a fost ipotecată casa. După moartea lui, nu mai avea rost să te încăpăţânezi. În acest sens aş vrea să-ţi vorbesc despre hotărârea pe care ai luat-o. Nu mi se pare rezonabilă... Scuză-mă, un client mi-a făcut semn Nu pleca prea repede, vreau să-ţi vorbesc...

Uşurată, Erika îl urmări pe bătrânul ei prieten cum se îndepărtează în grabă. Ştia despre ce voia să-i vorbească şi nu era grăbită să-l vadă întorcându-se. Un chelner îi prezentă un platou. Luă mecanic un pahar şi făcu câtiva paşi, fără ţintă. Sam avea dreptate până la urmă, dar era dureros să admită că această casă, care aparţinuse familiei ei încă din secolul al şaisprezecelea, cădea în mâinile unei societăţi care va face din ea cartierul ei general.

Erika nu-şi dădea seama de tristeţea care i se citea pe faţă în timp ce parcurgea încăperea cu privirea. Dar de cealaltă parte a salonului imens, un bărbat în plină conversaţie surprinse această expresie fugară şi o privi cu atenţie, cu ochii săi de un cenuşiu închis.

Erika îşi înăbuşi un nou suspin. Ar fi preferat să nu asiste la această recepţie orga-

nizată de societatea în cauză, dar Sam, avocatul ei, insistase :

— Nu uita, Erika, că vei locui practic la uşa lor. Nu-ţi fă duşmani.

Aşa era. Dower House, casa în care trăise de copil, cu părinţii ei, fusese vândută. Dar fata păstrase, chiar la intrare, o căsuţă care altădată era ocupată de paznici. Pavilionul de pază avea propria sa grădină şi dădea direct în stradă. Era deci total independent. În schimb, Erika nu va mai avea dreptul său se plimbe în parc şi nu va mai călări niciodată ca în trecut.

Hotărâtă să scape de aceste gânduri nostalgice, Erika începu să studieze invitaţii. În ansamblu, aveau înfăţişarea unor oameni de afaceri, iar soţiile lor se potriveau bine cu ei Toţi afişau aceeaşi reuşită ostentativă, toţi... cu excepţia unuia... Erika se încruntă şi se strădui să nu-şi întoarcă privirea, când se simţi obiectul unui examen de o sută de ori mai atent decât al său. Orice-ar fi, acest bărbat nu se sinchisea deloc de bunele maniere !

Era înalt, brunet, cu un păr rebel, cu o faţă sculptată parcă în granit sau în marmură. Când îi observă profilul, Erika remarcă, cu un uşor frison, modelul aproape prea perfect al trăsăturilor feţei. Alura sa atletică făcea ca eleganţa şi rafinamentul său să pară absolut naturale. Fata era atât de absorbită în gândurile ei încât nu putu evita ochii ce-

nuşii de culoarea oţelului care o prinseră în raza lor şi o ţinea prizonieră.

De mai mulţi ani deja, Erika învăţase să evite înfruntările cu sexul opus. Cu trupul ei zvelt, cu părul de un roşu întunecat, cu picioarele lungi şi fine şi curbele ei voluptuoase, era obişnuită să fie urmărită necontenit de masculi pretenţioşi.

Când era adolescentă, era stângace şi prea slabă. La acea vreme, era destul de simpatizată de celelalte fete. Dar când feminitatea ei a izbucnit, lucrurile s-au schimbat mult !

— Devii prea provocatoare, îi spusese fără menajament o colegă pe care o întrebase de ce nu mai era invitată nicăieri. Şi prietenii noştri sunt puţin cam prea sensibili la farmecul tău...

Puţin după aceea, părinţii Erikăi muriseră într-un accident de maşină.

De atunci trecuseră opt ani şi fata învăţase să se obişnuiască cu această aparenţă „provocatoare". Surâse ironic. Dacă ar fi ştiut ! Experienţa ei amoroasă se reducea la câteva flirturi. Nu avea dealtfel de ce se plânge. Dacă ar fi vrut, ar fi putut avea nenumărate aventuri. Dar ea era pretenţioasă şi refuza compromisurile. De aceea rămăsese celibatară. Evident, nu era destul de naivă şi nevinovată să creadă în mitul iubirii unice şi adevărate şi nici nu avea prejudecăţi morale : bărbaţii îşi puteau permite oricâte le-

găturі doreau. Îi era suficient să se gândească la bărbaţii însuraţi din anturajul ei, pentru a se convinge. Atunci de ce nu ar face şi femeile la fel ?

Nu, altceva, o reţinea şi asta data din perioada în care îşi pierduse prietenii, când mama îi spusese cu o mirare încântată :

— Erika, eşti pe cale să devii cea mai fermecătoare dintre femei...

Erika aprecia frumuseţea ei fizică dar era conştientă şi de neajunsurile acesteia.

În sinea ei, ştia că doreşte un bărbat care să privească dincolo de aparenţe, care să vrea s-o cunoască pe ea... nu numai corpul ei.

Paharul Erikăi era gol şi ea făcu o strâmbătură. Se săturase de această recepţie.

Sam, avocatul ei, o criticase pentru faptul că nu dorise să ştie mai nimic despre cei care cumpăraseră Abbot's Meade. Nu avusese curajul să-i explice că pentru ea, cu cât ştia mai puţin despre asta, cu atât era mai bine.

„Cât sunt de sentimentală ! se mustră ea. Şi toate acestea pentru un petic de teren şi o casă, când o brumă de bun simţ ar fi trebuit să mă avertizeze că nu aş fi putut să le păstrez !".

Se lăsa seara şi asta îi oferea un pretext pentru a se eschiva. Căsuţa ei se afla la un kilometru depărtare, nu avea maşină şi drumul nu era luminat. Situaţia aceasta se va schimba în scurtă vreme, îşi spuse ea cu amă-

răciune : noii proprietari vor face ordine. Poate vor tăia teii și-i vor înlocui cu lampadare, își spuse ea cu cinism în timp ce-și croia drum spre ieșire. Cu puțin noroc, Sam nu va remarca fuga ei. Numeroase priviri urmăriră această tânără persoană, suplă, mai înaltă ca majoritatea femeilor prezente, și al cărei ansamblu negru scotea în evidență coafura ei roșcată. Unii o priveau cu invidie, alții cu dorință, dar mai ales o privire dezvăluia o curiozitate accentuată.

— Adam, nu mă asculți ?

Adam dădu din umeri, ridicându-și sprâncenele negre și întorcându-se spre interlocutorul său. Ochii lui cenușii și reci nu lăsară să se vadă nimic.

— Îmi pare rău, Bill, mă gândeam în altă parte.

Bill aruncă o privire fără chef tinerei, care se îndrepta spre ieșire și se bosumflă.

Ca președinte al Fundației Hart, Adam era incomparabil ! Clădise acest imperiu aproape de la zero. Tatăl său murise când el era copil, iar mama sa făcuse curățenie pe la case pentru a-l da la școală. Bill care terminase la Eaton, îl admira mult pe Adam. Dar cunoștea bine această expresie din ochii lui și era cuprins de îngrijorare.

Când Adam pleca la vânătoare și se încăpățâna s-o captureze pe cine știe ce reprezentantă nefericită a sexului opus, avea nevoie

întotdeauna de un surplus de energie care îl făcea mai puțin disponibil pentru restul.

Ultima oară când Bill i-a văzut această expresie în ochi, Adam încetase să se mai ocupe de expansiunea imperiului său imobiliar, pentru a adăuga o nouă victimă palmaresului său.

— Cine e ? întrebă Adam fără prea multe menajamente.

Toată viața încercase să atingă fără răgaz scopurile pe care și le fixase. La treizeci și șase de ani nu vedea de ce și-ar fi schimbat tactica.

— Erika Beauclere, cea de la care ai cumpărat acest imobil, îi răspunse pe scurt Bill.

Asta era munca lui, să furnizeze pe loc acest gen de informații. Din această cauză era directorul cel mai bine plătit din regiune. Dealtfel, Adam nu ar fi suportat un personal incompetent. Datorită exigenței sale, încheiase contracte prestigioase și astăzi putea să le aleagă pe cele mai bune. Toți arhitecții care colaborau cu el știau că planurile lor vor fi respectate.

— Ea e ?

Adam se încruntă din nou ; ea nu părea prea mulțumită.

— ... Cât i-am plătit ?

— Ceva mai puțin de jumătate de milion, dar proprietatea era deja ipotecată. Cred că

a donat suma care i-a rămas spitalului de copii.

— Ah ! Încă o tânără femeie de familie bună cu principii impresionante ! Un nume vechi, o proprietate dezmembrată şi un ideal de care strămoşii ei ar fi râs grozav ! Acest domeniu nu a fost dobândit cu bune maniere şi sentimente nobile. Dealtfel, cu acest corp şi această faţă, ar putea obţine o altă jumătate de milion.

Bill ştia că acest comentariu cinic era des folosit de patronul său şi că era mai bine să nu insiste. „De familie bună"... Adam era perfect conştient de faptul că originea lui modestă îl făcea să fie tolerat şi nu agreat în anumite medii şi asta îl enerva.

Mama lui lucrase într-un conac din Yorkshire. El nu vorbea niciodată despre asta, dar uneori se vedea că nu uitase acest lucru.

— Ce face ea ? continuă Adam, fără să slăbească din priviri silueta elegantă a tinerei femei.

— Nimic. S-a ocupat de unchiul ei, până la moartea acestuia. Înainte de asta, era secretară la Londra.

— Ah ! Şi era competentă ?

— Cred că da. Vorbeşte mai multe limbi mai ales franceza. Tatăl ei era francez.

În acest timp, Erika fusese oprită, pe când înainta spre ieşire, de avocatul ei care insistă să mai ia un pahar.

— Doar nu ai de gând să pleci, Erika. Vreau să-ţi vorbesc despre această donaţie la spital.

— Sam, nu-mi schimb părerea în această privinţă, răspunse ea hotărât. Au nevoie de aceşti bani mai mult decât mine. Am casa mea şi posibilitatea de a-mi câştiga existenţa. Ce-mi mai trebuie ?

— O slujbă, pur şi simplu. Draga mea copilă, te-ai gândit cât de greu este să-ţi găseşti de lucru aici ? Pentru o femeie ca tine nu se găseşte nimic.

— Exceptând amintirile, îi aduse ea aminte. Sam, când vei înţelege că nu-mi doresc o viaţă luxoasă ? Nu vreau decât să trăiesc aici.

— Aşa crezi acum, dar peste cinci ani vei mai spune asta ? Doar nu vei rămâne singură toată viaţa ?

— Şi Londra, după părerea dumitale, e cel mai bun teren să-ţi vânezi un soţ ? îl ironiză Erika. Sau poate crezi că dacă mi-aş păstra banii aş putea să-mi cumpăr unul ? Nu ar fi prima dată când s-ar schimba un nume vechi pe o sumă de bani, în această familie !

Un invitat îl interpelă pe Sam şi Erika îşi privi cu dezgust paharul plin. Abia îl golise repede într-un ghiveci de flori, când îl văzu.

De aproape era şi mai seducător. Ochii săi o evaluau gânditori şi buzele sale schiţară un surâs plin de experienţă şi insolenţă în ace-

laşi timp. Nici nu-l cunoştea, dar nu-l plăcea, gândi ea, stăpânindu-şi un fior care îi străbătu tot corpul. Era ceva neaşteptat şi voi să fugă întocmai unei căprioare din faţa vânătorului.

— De ce ai făcut asta ? întrebă bărbatul arătând spre paharul gol.

Zâmbea şi Erika se gândi că el era absolut conştient de efectul pe care îl producea asupra femeilor. Poate ar fi fost timpul să aibă un şoc salvator !

Cu un zâmbet suav, îi răspunse :

— Sunt o fostă alcoolică şi nu am voie să beau.

El păru surprins, apoi un licăr de veselie îi străbătu privirea. Răceala lui se transformă într-o atitudine călduroasă, care o nelinişti imediat pe tânăra femeie.

— Nu mai spune ? Cine a putut împinge o tânără ca dumneata să se refugieze în băutură ?

— Oh ! Vechea poveste... răspunse vag Erika. Dar mai ales din cauza bărbaţilor care mă privesc ca şi cum aş figura în viitorul lor meniu.

— Şi asta te sperie ? întrebă interlocutorul ei din ce în ce mai amuzat.

Erika strânse din dinţi şi mormăi :

— Nu, asta mă răneşte, cum te-ar răni şi pe dumneata dacă ai fi luat drept ceea ce nu eşti.

Văzând expresia lui ironică, adăugă :

— Aparent nu pari convins. Dar crede-mă, dacă ar trebui să respingi avansurile tuturor femeilor care te consideră seducător şi cred că au unele drepturi asupra dumitale, îţi vei da seama cât de jignitor este lucrul acesta.

— Chiar aşa ? întotdeauna am crezut că un „nu, mulţumesc" ar fi de ajuns.

Un zâmbet aproape crud îi dezveli dinţii albi.

— Ei bine, să admitem că ţi-am spus „nu, mulţumesc" ! răspunse Erika cu dârzenie, cuprinsă de o enervare a cărei cauză nu o cunoştea.

— Când te înfurii, ochii dumitale capătă reflexe aurii, remarcă el cu blândeţe. Ţi s-a mai spus asta ? Ce faci aici ? mai întrebă el. Nu eşti la locul dumitale în această adunătură.

— Dacă e un compliment, poţi să te abţii, bombăni cu nervozitate Erika.

Aruncă o privire la ceasul pe care-l primise de la unchiul ei când împlinise douăzeci şi cinci de ani. Era un cadou costisitor la care ea ţinea mult, dar numai pentru că i-l oferise el.

Ochii lui cenuşii se îngustară brusc.

— E cadoul unui admirator recunoscător ? întrebă el pe un ton răutăcios.

Aşa deci, îşi imagina că acest ceas îi fusese oferit de un admirator ? Nu avea decât !

— Absolut ! confirmă Erika cu răceală. Şi acum te rog să mă scuzi...

— Pleci ? De ce ?

— Pentru că mă plictisesc, răspunse ea.

— Fără îndoială compania nu este destul de bună pentru dumneata ? Sau poate în această adunare nu e nimeni atât de bogat încât să-ţi ofere un asemenea flecuşteţ ?

O prinse de încheietura mâinii chiar deasupra ceasului şi o mângâie îndelung cum nu o mai făcuse nimeni până atunci. Ea fu cuprinsă de dorinţa de a fugi dar şi de cea de a se lăsa pradă plăcerii difuze care i se răspândea în braţ până în vârful degetelor.

Intensitatea reacţiei o tulbură atât de mult încât nu mai era capabilă să-şi adune ideile. Dar vocea nepăsătoare şi răguşită rupse vraja :

— Sunt sigur că poţi obţine câteva „atenţii" în schimbul timpului dumitale.

— Doar a timpului ? replică Erika, străduindu-se să-şi ascundă tulburarea.

— Sau poate joci pe o carte mare ? continuă vocea catifelată. Un singur cadou de valoare contează mai mult decât mai multe cadouri mediocre şi... şi mai uşor de obţinut, adăugă el cinic.

Nu era prima dată când i se făceau astfel de propuneri şi cu siguranţă nici ultima. Senzualitatea trăsăturilor ei îi făcea pe bărbaţi s-o creadă disponibilă. Ea... putea admite

asta, dar nu suporta ca el să tragă imediat concluzia că era gata să se ofere primului venit. Acest individ nu se deosebea de ceilalţi. Îi lipsea un anumit rafinament, propriu domnilor ce se aflau acolo, dar se vedea că era bogat, ca şi ei.

Buzele Erikăi se contractară. Era o fiinţă arogantă, un mascul şigur de el, care părea să creadă că putea lua tot ce-şi dorea. Era timpul ca cineva să-l pună la punct.

— Ceea ce vrea să însemne... îl întrebă ea, tinându-şi respiraţia.

— Ceea ce vrea să însemne că sunt gata să-ţi ofer acest cadou de valoare, spuse el cu un zâmbet batjocoritor care voia să însemne că rezultatul era deja pozitiv.

O clipă, Erika avu intenţia să se lase pradă mâniei şi să-i arunce adevărul în faţă. Dar trebuia să fie prudentă, şi apoi voia să-l umilească profund, cum o umilise şi el. Cum îndrăznea să creadă că ea era o destrăbălată ! Că putea încheia târgul sordid pe care i-l propunea ?

Dar îşi reprimă cât putu de repede surâsul triumfător care îi veni pe buze ; găsise mijlocul de a-l împiedica pentru totdeauna să mai încerce.

— Cum vrei să plăteşti ? întrebă ea. În natură sau cu bani ?

Ochii cenuşii şi privirea aurie se întâlniră. Adam ridică din umeri.

— Pe moment, prefer să nu mă ocup de aceste detalii.

— Îţi place să plăteşti pentru plăcerile dumitale ? îl întrebă ea cu îndrăzneală.

Umerii lui largi se ridicară din nou.

— Pentru mine nu e vorba decât de un schimb de servicii. Femeile se lasă întotdeauna plătite într-un fel sau altul, nu ? E adevărat că o mare parte dintre ele s-ar mulţumi cu emoţii tari în chip de plată, ceea ce mi se pare prea scump, la urma-urmei.

— Ceea ce vrea să spună ?

— Ceea ce înseamnă că nu am de gând să mă încurc cu sentimente, declară el cu răceală. Asta trebuie să fie clar la început.

— Ai mare dreptate, într-adevăr, îl aprobă Erika ascunzându-şi mirarea.

Deci ea nu era prima pe care o abordase în felul acesta ! Se întreba cum reacţionaseră celelalte şi dacă era prima dată când el greşea ţinta.

Erika nu-şi făcea iluzii... Numeroase femei s-ar fi bucurat să primească o astfel de ofertă. Puţine ar fi rezistat unui asemenea magnetism şi ar fi acceptat şi atât.

— Ei bine, facem târgul ?

Raţiunea îi şoptea Erikăi să refuze, să termine acest joc cât mai era încă timp, dar o furie arzătoare, care-i urca din străfunduri, o copleşi. Fără să vrea, se auzi răspunzând cu o voce calmă :

— De acord.

— Bine... Atunci, pe diseară ?

El nu-şi pierdea timpul, îşi spuse Erika, încercând să-şi înăbuşe exasperarea.

— Foarte bine. Locuiesc la intrare, în pavilionul de pază.

— Voi veni la ora zece.

Fata se simţea împărţită între satisfacţia că îndrăznise să acţioneze cu atâta cinism şi spaima de complicaţii. În mod vizibil, Adam era omul obişnuit să obţină ceea ce voia. Dar în seara aceasta, ea va da o lovitură vanităţii lui fără margini. Nu o făcea numai pentru ea, ci pentru toate femeile de care profitase acest domn...

Erika îşi dădu seama brusc că nici nu ştia cum îl cheamă. Îşi stăpâni cu greu un hohot de râs la ideea că se oferise unui bărbat a cărui identitate nu o cunoştea şi care o ignora pe a sa.

— Mă numesc Erika Beauclere, spuse ea

— Şi eu Adam Henderson, se prezentă el, privind-o cu atenţie.

Dar ea nu reacţionă în nici un fel.

În loc să-i strângă mâna, el îi încercui încheietura şi îi întoarse încetişor palma lipindu-şi buzele de ea. Sărutul o făcu să tresară încetişor, gura lui Adam Henderson îi atinse degetele şi ea simţi cum vibrează toată. Când îi lăsă mâna, ea se simţi fără apărare şi febrilă.

Nu simţise niciodată ceva asemănător dar îşi reveni repede spunându-şi că doar o practică îndelungată îl făcuse atât de expert în arta de a obţine de la femei reacţia dorită : cerea mult pentru banii săi şi pretindea să i se răspundă la mângâieri, îşi spuse ea cu o bună doză de cinism.

— Pe diseară, deci...

O lăsă să plece şi în timp ce se îndrepta spre uşă, Erika simţi că n-o slăbeşte din ochi În sfârşit, se trezi afară şi putu respira.

Cu un pas hotărât se îndreptă spre casă. Puţin câte puţin, agitaţia ei dispăru. Pe când mergea îşi blestema propria prostie. Vinul i se urcase fără îndoială la cap. Totuşi ea nu băuse decât un păhărel.

Ajunsă acasă, Erika acceptă să privească adevărul în faţă : nu vinul, ci acest individ produsese acest efect asupra ei. O enervase atât de tare încât se apucase să facă şi să spună numai aiureli !

Câinele unchiului ei începu să-şi demonstreze afecţiunea lui debordantă.

— Culcat, Balthazar ! ordonă ea animalului care i se târa la picioare.

Balthazar avea un caracter cu totul şi cu totul deosebit. Era un adevărat cabotin care adora să joace teatru. Pe moment avea aerul unei adevărate victime călcată în picioare maltratată. Era un spectacol care storcea lacrimi sufletelor sensibile.

Erika îl cunoştea bine şi rămase de marmură. Era negru, cu pieptul şi labele aurii Ochii săi puteau reflecta o răutate diabolică Acestea fiind spuse, era un câine de pază absolut perfect : nu putea suporta bărbaţii, cu excepţia stăpânului său.

Erika zâmbi gândindu-se la ceea ce-l aştepta pe Adam Henderson.

În pofida tuturor încercărilor ei de a-l descuraja, Balthazar dormea la piciorul patului ei. Nimic nu-l putea clinti de acolo. Reacţia lui obişnuită faţă de musafiri era atât de eficace încât atunci când nefericitii realizau ce li se întâmplă, era prea târziu. Balthazar dispreţuia lătăturile furioase proprii căţeilor prostănaci. De fiecare dată asistai la un miracol de tactică şi de ingeniozitate : era un triumf al fiarei asupra omului.

Erika îşi aminti de toate ponoasele trase de oaspeţii ei masculini. Unul, alergic la păr de câine, îl văzu pe Balthazar instalându-i-se pe genunchi. Altul, care poseda o metodă perfectă de a-l face să asculte, a trebuit să se lase păgubaş când Balthazar, căruia îi ordonase să stea culcat, îi pusese labele pline de noroi pe cămaşa imaculată... Şi mulţi alţii au fost nevoiţi să se retragă, încât Erika se întreba cum se va comporta el cu Adam Henderson.

I-ar fi plăcut să ştie cum va reacţiona acesta când îl va anunţa că şi-a schimbat pă-

rerea, considerând că este inutil ca el să cheltuiască atâţia bani pentru ea. Acum că era departe de el şi putea reflecta, avea sentimentul că era bărbatul care nu se lăsa uşor tras pe sfoară.

Erika îl mângâie pe Balthazar care o privi cu un aer mirat. Măcar putea conta pe el ca să-i apere onoarea.

CAPITOLUL II

Ceasul bătu ora zece fără un sfert. Erika se simţea din ce în ce mai nervoasă. Când se copleşea de reproşuri, când îşi spunea că venise timpul ca Adam Henderson să primească o lecţie bună.

Ea îşi scoase ţinuta de seară, care data din perioada în care era secretară într-o agenţie de publicitate şi trebuia să apară mai elegantă. Acum se considera mulţumită când putea să-şi ofere o fustă şi o bluză şi nu i-ar fi venit niciodată ideea să cheltuiască jumătate din salariul pe o lună pentru o toaletă mai rafinată.

Examinându-şi garderoba, îşi elimină de la început majoritatea hainelor. Unele erau destinate meselor de afaceri ; nu putea să-şi pună nici blugi sau fustă, pe care le purta de obicei când îl îngrijea pe unchiul James.

— Ce poartă o femeie în astfel de împrejurări ? murmură ea, gânditoare.

Somptuoase neglijeuri de mătase neagră, împodobite cu dantele ? Nu, ea era convinsă

că Adam Henderson nu se va lăsa impresionat de acest gen de lucruri... Dealtfel, nici nu avea o astfel de îmbrăcăminte.

Până la urmă alese o fustă simplă, neagră și un pulover din angora, bej. Își scoase ciorapii de mătase și-și încălță pantofi cu tocuri joase. În fine, își folosi ultimele minute învârtindu-se prin camera de zi spre marea supărare a lui Balthazar.

Clopoțelul de la intrare sună. Balthazar nu se comportă ca ceilalți câini, lipsiți de inteligență : nu lătră furios ci coborî fără zgomot din fotoliul său și o urmă pe Erika până la ușă. Aceasta se simți ușor jenată când Adam pătrunse în hol.

Și el se schimbase. Purta acum un pantalon de stofă de lână de culoare închisă și o cămașă de mătase albă, descheiată la gât precum și un bluzon gri de piele.

— Ești punctual, îl felicită Erika, închizând ușa.

Manierele lui erau tot atât de dezinvolte : ochii săi cenușii o fixară cu o expresie pe care ea o recunoscu. Se îndepărtă în grabă și se lovi de Balthazar care scoase un urlet ascuțit. Erika era obișnuită ca acest strigăt, deosebit de neplăcut pentru nervi, să facă o anumită impresie asupra celor care erau luați pe nepregătite. Ea fu surprinsă să-l vadă pe Adam izbucnind în râs.

— Să fie un avertisment pentru dumneata ! murmură el urmând-o în micul salon. Nu e prudent să-i calci pe picioare pe reprezentanții sexului masculin.

— Uneori este inevitabil, răspunse Erika, când ți se bagă printre picioare.

— Mă surprinde ce spui. Credeam că fetele frumoase adoră să ne strivească cu piciorușele lor delicate.

— Mă tem că ai o impresie cam deformată despre relațiile dintre sexe, comentă Erika, oferindu-i cu un gest niște vin de Xeres.

El citi eticheta și dădu din cap.

— Bună marcă, aprobă el acceptând paharul pe care ea i-l întinse. Din motive care îmi scapă, majoritatea femeilor preferă vinurile mult prea dulci. Poate că în felul acesta vor deveni și ele mai dulci.

— Sau poate cred că bărbații preferă băuturile mai tari, îi răspunse Erika.

Colțurile gurii sale fremătară de amuzament. La șocul ușor pe care îl simți, Erika realiză brusc că el era bărbatul cel mai atrăgător pe care îl întâlnise vreodată și nu numai pe plan fizic.

— Bine, spuse el atunci cu vocea lui nepăsătoare și blândă pe care ea începea să i-o cunoască. Acesta a fost aperitivul. Sunt gata pentru meniul de bază. Dar mai întâi...

Balthazar, care până atunci îi ignorase prezența, se strecură la picioarele lui Adam în

timp ce acesta își scotea carnetul de cecuri. Erika, fascinată, îl privea cu groază ! Îl văzu deschizându-și stiloul.

— Ești într-adevăr metodic, reuși ea să îngaime, rugându-se ca piciorul fragil al paharului să reziste la apăsarea degetelor ei.

— Mi-am dat seama că acest lucru e esențial, admise el cu blândețe.

Ea nu semăna cu celelalte cuceriri ale lui. Această tânără femeie roșcată îl privea de parcă ar fi fost un șarpe ieșit de sub o stâncă. Dar își reveni repede, bătându-și joc de propria lui naivitate, toate erau la fel, doar înfățișarea era diferită. Și aceasta nu ascundea că era disponibilă, dacă ofereai prețul care trebuia.

Ca și cum ar fi simțit tensiunea stăpânei lui, Balthazar mârâi și se strecură lângă Adam. Erika știa că el putea să-i dea o mușcătură zdravănă, foarte dureroasă. Adam începu să râdă.

— Mi se pare că ar trebui să perfectăm mica noastră afacere la etaj, fără prezența acestui câine de pază. Cum este...

Își consultă ceasul și se încruntă.

— ...Trebuie să plec la ora unsprezece. Aștept un telefon.

Acest sânge rece o făcu să tremure pe Erika. Chiar dacă ar fi fost îndrăgostită nebunește de el, această atitudine ar fi dezgustat-o, ar fi făcut-o complet insensibilă. Oare era în-

totdeauna așa ? Dacă da, nu era de mirare că era nevoit să plătească pentru...

Ochii lor se întâlniră și pe Erika o străbătu un fior. Era chiar atât de rece precum părea ? Privirea lui cenușie îi ardea pielea făcând să-i bată pulsul într-un ritm necunoscut și în același timp familiar.

— Ce este ? întrebă Adam. Ți-ai schimbat părerea ?

Ochii săi se îngustară și Erika se simți ca hipnotizată. Această facultate pe care o avea de a ghici gândurile celorlalți era tulburătoare. Acum sau niciodată era momentul de a-i arăta că agresivitatea și carnetul lui de cecuri nu-i procurau întotdeauna ceea ce voia.

Tocmai în acest scop acceptase Erika întâlnirea, atunci... de ce această tensiune, această emoție care o făcea să tremure ?

În sfârșit, ea se hotărî să răspundă cu o voce nesigură, străduindu-se să-l privească în ochi :

— Da, cred că mi-am schimbat părerea. Am făcut rău, nu-i așa ?

În orice alt moment, răspunsul ei timorat ar fi dezgustat-o. Dar în acest moment Erika asculta de un instinct de supraviețuire. O voce interioară îi șoptea să-i întoarcă spatele și să fugă. Rezistă cât putu acestei tentații, rugându-se ca acest bărbat, care stătea în fața el, să nu ghicească că de abia se mai ținea pe picioare.

— Rău ? își ridică el sprâncenele. Oh ! N-aș spune asta... imprudent poate. Doar dacă nu ai motive care nu pot fi mărturisite !

În timp ce vorbea, încercui brațele Erikăi cu o promptitudine atât de neașteptată, încât fu incapabilă să reacționeze. Nimeni, niciodată nu o bruscase astfel.

Un mârâit surd se auzi din direcția lui Balthazar, făcând-o pe Erika să-și recapete siguranța de sine.

Adam privi câinele și, spre marea decepție a Erikăi, izbucni în râs.

La rândul său, Balthazar avu un aer descumpănit. Încetă să mârâie și-l fixă pe Adam. Un dialog tăcut, din care Erika era exclusă, păru că se desfășoară între bărbat și animal.

— Ascultă, spuse ea, am vorbit destul. În pofida incredibilei dumitale siguranțe, cine îți dă dreptul să crezi că e suficient să vii aici ca să mă cumperi ? Să știi că nici banii dumitale, nici dumneata nu mă interesați.

— Nu mai spune ?

Ochii albaștri sclipiră de malițiozitate.

— Nu asta am auzit azi după-amiază !

— Asta era după-amiază, dar în seara aceasta...

— Ți-ai schimbat părerea ? întrebă Adam. Sau poate vrei să-ți fac curte ?

Surâse ironic și Erika se întrebă câtor femei le pusese întrebarea aceasta.

— Preferi să crezi că nu e vorba doar de o atracție pur fizică, continuă el. Că nu ești „genul acesta de femeie" ?

Mimica cu care își însoțise aceste ultime cuvinte pronunțate cu o voce dură, o atinse pe Erika drept în inimă, dar el continuă :

— Știu perfect ce gen de femeie ești. Genul care în aparență respectă regulile jocului, dar care de fapt nu respectă nimic. Genul care se căsătorește cu cineva din mediul ei, dar care nu se dă în lături să se distreze în afară, discret, bineînțeles. Cunosc bine acest gen de femeie. Sunt toate niște snoabe care preferă să moară decât să admită că doresc un bărbat provenit dintr-un alt mediu. Un bărbat diferit, incapabil să se prezinte cu un arbore genealogic tot atât de bun ca al lor și care nu a avut ocazia să frecventeze cele mai selecte școli !

— Nu... murmură Erika, îngrozită de aceste acuzații.

Cunoștea și ea aceste femei și faptul că o compara cu ele îi dădea sentimentul că este aproape murdărită.

— Nu ? Atunci dă-mi ce mi-ai promis, spuse el cu ironie.

Îi lăsă brațul și cu degetele îi mângâie gâtul, apoi ajunse la bărbie pe care i-o prinse ca să o poată privi mai bine în ochi.

— Sau preferi să-mi iau singur ceea ce mi se cuvine ? Nu-i așa ?

— Tot ce vreau este să pleci de aici, articulă Erika, mai tulburată decât voia să admită.

Era ceva în contactul brutal pe care i-l impunea, care trezea în ea un ecou. Se străduí să-şi ascundă privirea, să nu mai vadă mânia dispreţuitoare care se citea în ochii lui şi care o făcea să se simtă cuprinsă de panică.

Luptă să se elibereze şi auzi vag lătrăturile lui Balthazar. Apoi simţi un vârtej de blană neagră şi aurie chiar înainte ca Balthazar să-şi împlânte colţii în pielea satinată...

Adam înjură. Greutatea animalului îl făcu să se clatine şi-i dădu drumul Erikăi.

Niciodată nu binecuvântase atât de mult protecţia câinelui, îşi spuse ea năucită de tot. Şi totul era din cauza ei, îşi plătea scump greşeala.

Încredinţată că Adam îi va cere să cheme câinele, ea fu stupefiată să-l vadă înhăţând animalul şi obligându-l să-i lase buzunarul de piele. Balthazar fu tot atât de surprins ca ea, mai ales când nişte degete lungi îi încercuiră botul.

— Mi se pare, spuse Adam cu o voce răguşită, că discuţia noastră ar trebui să continue în afara prezenţei acestui câine.

Totuşi, nu era nici urmă de brutalitate în modul în care îl ţinea pe Balthazar de zgardă şi-l împingea în bucătărie, închizând cu grijă uşa, pentru a-l împiedica să dea din nou buzna.

— Şi acum între noi doi, reluă el pe un ton uşor.

Ochii săi nu mai erau cenuşii ci de un negru diabolic, periculos, gândi Erika, privindu-l cum se îndrepta spre ea. Se simţi incapabilă să facă un gest ca să-i scape.

— Unde eram ?

— Tocmai îţi spuneam că vreau să pleci.

— Ah, da ? Şi eu tocmai voiam să-ţi spun că obţin întotdeauna ceea ce plătesc.

Nu glumea şi-i arătă cecul pe care îl depusese pe masă.

— Asta îmi dă anumite drepturi, afirmă el, agitând cecul cu dispreţ pe sub nasul Erikăi.

Ea nu-l lăsă să continue. Smulgându-i-l din mână, îl rupse în bucăţi mici pe care le aruncă în foc.

— Şi acum poţi pleca ! ordonă ea, cu obrajii roşii de mânie şi cu ochii strălucind.

Spaima care o apucase o scotea din sărite.

— Am încheiat un târg, îi aminti el blând şi înţeleg să fie respectat de ambele părţi.

— Cum mai poţi insista când ştii că nu vreau, protestă Erika, într-o ultimă încercare disperată.

Ea măsură distanţa care îi despărţea. Era între Adam şi scară. Dacă ar putea ajunge la ea în dormitor, s-ar închide în baie şi ar rămâne acolo până s-ar hotărî el să plece.

— Pur și simplu pentru că te-ai angajat, dacă nu mă înșel, îi aminti el, sau ai găsit de cuviință să uiți lucrul acesta ?

La aceste cuvinte, cuprinsă de panică ea începu să fugă spre scară. Știu că e pierdută, când îl auzi în spatele ei. O ajunse din urmă chiar în momentul în care ajunsese pe palier El își controla perfect respirația în timp ce Erika gâfâia cu sufletul la gură, neputând scăpa din strânsoarea mâinilor sale puternice Cu groază își dădu seama că se aflau în fața ușii dormitorului ei.

— Perfect, spuse el cu o voce nepăsătoare

Erika îi aruncă o privire înspăimântată. Dar deja el o ridica în brațe ca și cum ar fi fost o păpușă. Intrați în cameră, închise ușa cu piciorul și se îndreptă spre pat.

Erika se aștepta să fie aruncată pe pat fără menajamente dar, spre marea ei surprindere, se trezi în picioare. Degetele lui Adam îi încercuiau încheieturile mâinilor, ca niște cătușe.

— Bine, spuse el încetișor, acum sunt două soluții : sau te dai bătută, cu grație, așa cum se cuvine unei fete de familie bună...

El insistă batjocoritor asupra ultimelor cuvinte.

— ...sau, ne vom plăti luxul unei lupte amoroase, un pic cam brutale. După cât se pare, multe persoane din lumea dumitale apreciază asta, ca amintire, poate, a timpului

în care strămoșii voștri își cucereau în felul acesta bogatele soții. Ce preferi ?

Părea atât de stăpân pe el și indiferent, în picioare în fața ei, încât Erika abia putea să-și creadă urechilor.

— Oricum, va fi un viol, declară ea cât putu de rece.

Era prea târziu acum să se folosească de viteția ei nebunească... O idee bruscă îi îngheță sângele în vine... La urma-urmei, cine era acest bărbat ? Își aminti de femeile violate, apoi asasinate de la „faptul divers"... Oare acest individ...

Un hohot de râs îi întrerupse șirul gândurilor.

— Un viol ? Splendidă manevră, draga mea, dar foarte nepotrivită.

Îi lăsă încheieturile, pentru a urca încetișor spre gura ei, pe care o mângâie ușor cu degetul, cu o artă diabolică.

— Ai buzele cele mai senzuale, cele mai provocatoare pe care le-am văzut vreodată. Am dorit să le simt sub ale mele, calde și dulci, imediat ce am pus ochii pe tine. Nu mai ești o tânără pură, abia ieșită din școală. Încetează s-o faci pe nevinovata. Știi exact ceea ce faci când mă privești cu ochii tăi verzi, cu reflexe aurii.

Începu să râdă :

— Un viol !... Mai curând o provocare.

Se exprima atât de calm, pe un ton atât de sigur, încât Erika simți că se frânge ceva

în ea. El era ca ceilalți, incapabil să vadă dincolo de aparențe. O clipă, dori grozav să-l rănească, tot atât de adânc cum o făcuse el.

— Ei bine, Erika, ce facem ?

Vocea lui era blândă, învăluitoare. Cu degetul mângâia în continuare gura Erikăi și acest contact i se părea ciudat de plăcut. Cu cealaltă mână îi mângâie brațul. Apoi, un deget se puse pe o venă delicată, urmărindu-i traseul.

Ajutată de furie și disperare, Erika voi să-l muște, într-o ultimă tresărire... Se opri însă la timp. Ochii lui Adam se micșorară și Erika citi în ei o mânie și o dorință atât de mari, încât rămase stupefiată. Apoi, se trezi culcată pe spate și luptă pentru a se elibera de greutatea bărbatului care o menținea sub el. Atunci simți că el îi scoate puloverul, căutându-i sânii catifelați sub învelișul de mătase. Îndepărtă și această barieră fără prea multe menajamente.

— Foarte bine, dacă asta preferi...

Erika voi să protesteze dar nu reuși. Se simțea în același timp profund umilită dar și copleșită de o plăcere intensă pe când gura lui Adam îi parcurgea gâtul făcând-o să tremure ușor. Corpul ei, electrizat, răspundea cu elan, cambrându-se, ondulându-se sub mângâieri. Niciodată nimeni nu o atinsese în felul acesta și nu se putea împiedica să nu simtă o bucurie intensă. Făcu un enorm efort

pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine și a-și ordona gândurile și începu să se zbată din toate puterile pentru a se elibera din această captivitate...

Brusc, el îi dădu drumul.

— Ei bine, mi-ai rezervat multe surprize, să știi !

— Eu ? exclamă ea redobândindu-și energia, acum că el nu o mai atingea.

— Să spunem că sunt puține fete de vârsta ta atât de lipsite de experiență, îi explică el ironic. Cred că ai vreo douăzeci și cinci de ani, cât despre frumusețe...

Adam îi privi cu insolență corpul, oprindu-se câteva clipe asupra sânilor. Ea își aminti cum el îi mângâiase și îi sărutase puțin mai devreme și simți cum devine stacojie.

— Sper să nu ai repulsie pentru bărbați ?

Această întrebare pusă pe neașteptate, o lăsă fără grai. El începu să râdă din nou, ceea ce spori umilința Erikăi.

— Ceva îmi spune că nu, ceea ce ne lasă puține posibilități. Sau îmi spui adevărul, sau vom sta așa toată noaptea să ne jucăm de-a ghicitul, până voi înțelege.

Erika nu mai știa ce să facă. Se așteptase ca el să fie furios când îl respinsese, dar întorsătura pe care o luau evenimentele o descumpănea complet.

— De ce vrei să știi ? întrebă ea furioasă că se surprinsese vorbind pe tonul morocănos al unei adolescente.

— Oh ! Pentru o groază de motive. De exemplu, curiozitatea firească a unui bărbat pe care o femeie l-a ales pentru a fi primul ei amant.

Erikăi îi trebuiră câteva secunde înainte de a înțelege ce voia el să spună. Roși de mânie.

— Nu te-am ales ! spuse ea indignată. Tu ești cel care își imaginează că sunt disponibilă, numai să fixezi prețul !

— Și tu nu ai făcut nimic să mă descurajezi, răspunse el calm. Am impresia că și alții au făcut aceeași greșeală, înaintea mea. Din cauza aceasta nu ai avut niciodată vreo aventură ?

Erika își spuse cu o oarecare neliniște că el e un bun psiholog.

— Nu poți fi supărată pe ei, adăugă el râzând. Această gură...

Înainte ca ea să reușească să-i scape, el îi mângâie buzele cu degetul.

— De fapt, totul la tine emană o asemenea senzualitate încât bărbații își pierd capul.

— Oare nu se gândesc decât la asta ? bombăni ea. Nu te mai chinui să-mi răspunzi căci cunosc deja răspunsul !

— Și bineînțeles că-l aștepți pe Prințul Fermecat, cel de care te vei îndrăgosti ne-

bunește și cu care vei trăi fericită până la sfârșitul zilelor.

— Nu cred în genul acesta de dragoste, răspunse cu demnitate Erika. Dar cred că prietenia este mai importantă decât dorința sexuală. Părinții mei au fost mai întâi prieteni și după aceea amanți.

— Iată-te foarte rezonabilă, o ironiză el cu blândețe.

— Nu, doar realistă, răspunse Erika cu căldură. Înțelegi, am văzut ce li se întâmplă femeilor prea îndrăgostite. Nu vreau să fac ca ele. Dacă mă mărit vreodată, va trebui ca soțul meu să mă considere egala sa, nu să mă trateze ca și cum aș fi o ființă inferioară. Nu vreau să fiu un obiect sexual de care să se plictisească într-o zi.

Erika ezită să continue :

— Acum aș vrea să pleci, rosti eu cu greutate. Îmi pare rău că te-am... târât în povestea asta.

— Atunci de ce ai făcut-o ?

— Nu mi-a plăcut comportarea ta, mărturisi ea cinstit. Erai convins că nu trebuie decât să plătești ca să mă obții. Când mă voi dărui unui bărbat, va fi pentru că o vom dori amândoi, nu pentru că unul din noi va vrea să-și satisfacă plăcerea în mod egoist.

Ea se crispă sub privirea cenușie care nu lăsa să se vadă nimic.

— Ei bine, Erika Beauclere, cred că am aflat ceva în seara aceasta !

Se aplecă spre ea și zâmbi răutăcios când ea voi să se îndepărteze.

— Inutil să mă privești așa, fetițo, sau să strigi după ajutor. Vreau doar să-ți completez educația. Merit o mică recompensă pentru că te-am cruțat.

Gura lui o atinse pe a ei și acest ușor contact o electriză.

Mai fusese sărutată până acum, dar niciodată nu-i produsese acest efect. Buzele tari ale lui Adam le atingeau ușor pe ale ei, apoi se plimbau pe gura ei care fremăta... Atunci, mângâierea deveni mai stăruitoare și Erika voi să reziste acestei presiuni imperioase. Dar în scurtă vreme, se lăsă cucerită și îl înapoie sărutul cu multă ardoare.

Un val de dorință o copleși. Speriată, încercă să-l respingă pe Adam, dar corpul ei dorea contactul mâinilor sale bărbătești care o explorau. Era mistuită de un foc atât de intens încât începu să geamă...

Când îi dădu drumul, ea rămase nemișcată câteva secunde. Era incapabilă să înțeleagă cum putuse el s-o facă să reacționeze în felul acesta.

— Îmi place asta, spuse el încetișor. Îmi place să știu că doar eu am obținut asta de la tine, că nu te-a atins niciodată un bărbat așa cum am făcut-o eu. Nu-i așa, Erika ?

Ea ar fi vrut să-i spună că nu-i adevărat, să-i sfărâme în mii de bucăți această vanitate, să-i spună că avea totuși o oarecare experiență la bărbați. Dar Adam era destul de bun psiholog, să-și dea seama că mințea. Dealtfel, timiditatea ei de adolescentă dovedea lipsa ei de experiență. Dacă i-ar fi povestit despre primele ei flirturi, el ar fi izbucnit în râs.

— Așa e, admise Erika dezgustată. Dar nu vreau ca acest lucru să se mai repete, Adam, nu vreau să te mai văd...

— Ei bine, voi pleca. Somn ușor...

Îi trebuiră zece minute să-și revină din amorțeala care o cuprinsese. Coborî să-l elibereze pe Balthazar care părea supărat pe ea, ca și cum ea ar fi fost de vină. Într-un sens avea dreptate, își spuse Erika, deschizându-i ușa pentru a-l lăsa să iasă afară. Răcoarea nopții de toamnă puse stăpânire pe corpul ei înfierbântat. Erika tremură. Din fericire, erau puține șanse să-l revadă pe Adam. Nu voia să se mai gândească la ceea ce s-ar fi întâmplat dacă nu și-ar fi dat seama de lipsa ei de experiență. Adam putea fi un dușman de temut, dacă ar fi dorit. În orice caz, nu va deveni niciodată al său, căci își promitea să nu mai comită aceeași greșeală a doua oară.

Câteva momente mai târziu, se strecură între cearșafurile răcoroase.

— Sunt sigură, murmură ea, gata să adoarmă, că dacă ne vom mai întâlni vreodată, nu-mi va mai produce același efect. Toate astea s-au întâmplat din cauza împrejurărilor...

CAPITOLUL III

— Treci la fapte, unchiule Sam ! Erai de-a dreptul misterios la telefon. Mi-ai găsit de lucru ?

Erika era în biroul lui Sam Broockbank, situat în orășelul Abbot's Meade. Încăperea îi era bine cunoscută și ea privea cu un zâmbet ușor dezordinea care domnea aici. Avocatul ei căuta printr-un teanc de hârtii.

— De fapt nu pot spune că eu ți-am găsit-o. Adevărul e că am fost contactat și sunt în măsură să-ți propun o slujbă, dacă te interesează.

— Din ce în ce mai misterios ! râse Erika.

Pentru această întâlnire se îmbrăcase cu una din toaletele simple și îngrijite pe care le purta la Londra : un ansamblu de tweed roz cu bleu care de fapt n-ar fi trebuit să se potrivească la culoarea părului ei, dar care în realitate îi venea foarte bine și o bluză de mătase crem mergea de minune la tenul ei palid.

— Președintele Fundației Hart caută o secretară ; aparent, el e gata să te angajeze.

— Nici mai mult, nici mai puțin !

Erika făcu ochii mari. Auzise vorbindu-se despre Fundația Hart când lucra la agenția de la Londra. Președintele ei avea reputația că este necruțător.

Nu înțelegea de ce i se propune postul acesta. Avea referințe bune, era extrem de rapidă și șeful ei îi regretase plecarea, dar Fundația Hart întrebuința cu siguranță o duzină de fete tot atât de pricepute ca ea. Doar dacă, evident, președintele n-o fi un fel de căpcăun. Poate secretarele lui nu-i ajungeau nici pe o măsea...

Sam își drese glasul, evitând s-o privească în ochi.

— Se pare că președintele a auzit vorbindu-se despre dumneata la Londra. Și când a aflat că voiai să cauți o slujbă...

— ...A profitat de ocazie ca să mă înroleze în batalionul său ! termină Erika, zâmbind cu tristețe.

Se putea să fi auzit într-adevăr vorbindu-se despre ea, căci agenția sa lucrase mult pentru Fundația Hart. Dar îl bănuia totuși pe Sam ca fiind la originea acestei oferte neașteptate.

— Îți mulțumesc, Sam, dar nu vreau să folosesc relațiile dumitale pentru a găsi de lucru.

— Nu e vorba despre asta, afirmă avocatul ei. El chiar caută o secretară, Erika. Va fi mult de lucru, înainte de a-și putea instala birourile la Abbot's Meade.

Președintele se gândește să se instaleze la Dower House pentru a supraveghea toate acestea și a se ocupa în același timp de afacerile lui. De aceea este atât de grăbit să te întâlnească. Cred că secretara sa așteaptă un copil și îl va părăsi în scurtă vreme.

— Bine. Presupun că nu risc nimic acceptând această întrevedere, spuse Erika.

Postul acesta era într-adevăr neașteptat și nu trebuia să rateze ocazia. După puținul pe care îl spusese Sam, era exact tipul de ocupație de care avea nevoie în acest moment.

— Dacă te interesează această slujbă, întâlnirea e prevăzută pentru azi după-amiază.

— Nu-și pierde timpul, văd !

— Aparent, președintele se grăbește să rezolve problema. Cred că-i displace să-și piardă timpul.

— Am auzit și eu spunându-se lucrul acesta despre el, confirmă Erika.

Își stoarse memoria să-și amintească ce se spunea despre viitorul ei patron. Fundația Hart avea o reputație excelentă. Lucrările pe care le prestau erau de foarte bună calitate. Una dintre specialitățile lor era renovarea caselor vechi, ca Abbot's Meade. Acesta fusese de fapt un element care o determinase pe Erika

să le vândă proprietatea. Propunerea era deci tentantă, dar nu era prea mulțumită la gândul că Sam intervenise în favoarea ei.

Hotărâtă să se prezinte la întrevedere, Erika își luă rămas bun de la avocat. Afară, soarele de noiembrie radia vesel.

Fusese o toamnă secetoasă și frunzele moarte se adunau prin rigole. Erika rezistă dorinței puerile de a-și afunda picioarele în ele. Traversă micul scuar și-și luă bicicleta.

Ca de obicei, se opri să stea de vorbă cu mai mulți locuitori care voiau să afle amănunte despre vânzarea proprietății.

— S-ar părea că aceasta va crea noi locuri de muncă, comentă o femeie. Se vorbește că grajdurile vor fi transformate în apartamente de locuit.

— Nu știu, răspunse Erika cu un zâmbet binevoitor. De fapt auzise vorbindu-se despre acest proiect. Planurile erau nemaipomenite : vechea curte cu pavaj rotund și straturi pline de flori va deveni o grădină publică.

Mai târziu, cum pedala de zor pe șosea, trebui să se oprească brusc pe marginea drumului din cauza unui Ferrari negru care ocupa tot locul. Va trebui să se obișnuiască de acum înainte și cu genul acesta de inconveniente !

Mâncă ceva ușor și ieși să-l plimbe pe Balthazar. Altădată ea îl lăsa să vagabondeze prin parc, dar acum nu se mai putea. Îl duse deci pe o mirişte unde ciuguleau numeroase

păsările. Tufișurile erau împodobite cu fructe mici, roșii. Erika își umplu plămânii cu aer curat și se gândi că făcuse bine că nu se înapoiase la Londra.

Întoarsă acasă, își perie îndelung părul și-și retuşă machiajul. Își scoase apoi blugii și puloverul pe care și-l pusese ca să meargă la plimbare și-și îmbrăcă din nou ansamblul de tweed. Plecă în fine spre conac.

De obicei, drumul dintre casa ei și conac o încânta. Dar în cazul de față, Erika se simțea încordată...

În acest timp, Bill Edwards o privea sosind, pe fereastră. Când Adam i-a comunicat planul său rămăsese uluit. Aventurile patronului erau nenumărate dar era prima dată când amesteca plăcerea cu afacerile !

Oricare ar fi fost celelalte calități ale ei, Erika Beauclere era într-adevăr foarte atrăgătoare, gândi Bill privindu-i mersul armonios. Îl înțelegea într-un fel pe Adam... Dar oricine știa că președintele își abandona prăzile după ce le captura. Ce se va întâmpla când va fi vorba de o funcționară a Fundației Hart ? Bill o sună pe secretara lui.

— Adu-mi dosarul Erikăi Beauclere, ceru el.

Recitind raportul, Bill se convinse încă o dată de referințele excelente ale Erikăi. Avea toate calitățile cerute. Dar cum va reacționa oa când Adam o va abandona ?

Când intră în încăpere, Erika avu surpriza să vadă în fața ei un tânăr amabil, care îi zâmbea.

— Sunt Bill Edwards, se prezentă el, întinzându-i mâna. Îmi pare rău, dar președintele nostru nu poate să vă primească pe moment. O problemă urgentă l-a determinat să plece din localitate. Dacă această slujbă vă convine, sunt împuternicit să v-o ofer. Așezați-vă, vă rog.

Întrevederea fu agreabilă. Bill o întrebă despre istoria casei iar ea îi răspunse cu bunăvoință.

— Sfârșitul acestor vechi familii inspiră întotdeauna tristețe, îi spuse el blând, după ce ea îi explicase că unchiul ei era ultimul descendent al familiei Mead. Cred totuși că dacă ați avea un fiu, titlul i-ar reveni lui ?

— Așa e, încuviință Erika. Dar spuneți-mi, domnul Hart se gândește să locuiască la conac ?

Bill se încruntă ușor. Era convins că după petrecere, Adam încercase s-o revadă pe Erika. Totuși, ea nu era genul care să joace teatru : atunci, ce însemna acest „domnul Hart" ?

— Credeți că acest post vă va interesa ? o întrebă el gânditor, pândindu-i reacția.

— Sinceră să fiu, nu știu. Nu l-am întâlnit încă. Dar dacă e de acord să mă angajeze înainte de a mă vedea, atunci...

Înăbușindu-și un suspin, Bill se întrebă dacă n-ar trebui s-o informeze că-l întâlnise deja pe domnul Hart, dar renunță, considerându-se în sinea lui un mare laș. Adam îi lăsase instrucțiuni precise : dorea neapărat ca Erika Beauclere să fie secretara lui.

Când îi comunică Erikăi la cât se ridica salariul ei, aceasta făcu ochii mari.

— Nu e prea mult ? se miră ea.

— Este exact cât primește actuala secretară.

— Da, dar acestea sunt tarifele practicate la Londra, pe când aici...

Bill începu să râdă.

— Sunteți prima persoană din câte am cunoscut, care încearcă să-și micșoreze propriul salariu.

Îi plăcea din ce în ce mai mult și își făcea griji din pricina ei. Dar nu putea să-i spună nimic. Adam era un patron bun și trebuia să-i fie loial.

— Încă o precizare, adăugă el ridicându-se s-o conducă. Domnul Hart ar dori să începeți de luni dimineață. Va fi foarte comod, deoarece locuiți la doi pași de aici. El se instalează la Dower House în acest weekend.

— Dar casa e aproape abandonată ! exclamă Erika. E goală de aproape trei ani.

— Se va rezolva azi. Domnul Hart își va instala terminalul care îl va lega de ordinatorul nostru central. Cred că vrea să contro-

leze în acelaşi timp lucrările de aici. Nu va fi dureros pentru dumneavoastră să lucraţi pe locurile copilăriei ? făcu el o ultimă încercare pentru a o împiedica să accepte.

Dar Erika dădu din cap.

— Azi pot înfrunta acest gen de amintiri, afirmă ea simplu, întinzându-i mâna lui Bill.

Era puţin mai înaltă decât el, foarte graţioasă şi uşor distantă. Adam va sfărâma cu siguranţă această fragilă protecţie, o va face servilă, înainte ca ea să devină nefericită. Dar nu era nimic de făcut. Pentru prima oară de când lucra pentru Adam, Bill începu să-l deteste.

— Deci, luni dimineaţă la Dower-House, spuse Erika zâmbind. Sunt nerăbdătoare să încep. Această slujbă mi se pare absolut pasionantă.

Chiar mai pasionantă decât ar fi crezut, îşi spuse Bill închizând uşa în urma ei.

Plecase de o jumătate de oră, când sună telefonul. Bill ştia deja cine îl caută.

— A acceptat ?

Adam nu era omul să se piardă în introduceri.

— Da, răspunse Bill tot atât de concis. Deşi a estimat că salariul e mult prea mare.

Adam începu să râdă.

— Aşa e ea ! Ai putut să te stăpâneşti să nu-i spui că s-a băgat în gura lupului ?

Puţin cam mâhnit, Bill constată încă o dată cât de perspicace era Adam !

— Bineînţeles, dar îmi reproşez că nu am făcut-o.

* * *

Sâmbătă soarele strălucea aşa cum se anunţase la buletinul meteo. Erika hotărî să profite pentru a lucra în grădină. Se pregătea tocmai să mături frunzele uscate când un Ferrari negru intră în parc, urmat de o camionetă.

Deci Ferrari-ul aparţinea noului ei patron ; şi l-ar fi imaginat conducând mai curând un Rolls.

Se puse pe treabă şi uită repede evenimentul. În seara aceasta era invitată la Sam la masă.

Vor cina cu fiica şi ginerele acestuia. Mary, soţia lui Sam, îi va găsi cu siguranţă un cavaler !

Era o bătrână doamnă fermecătoare, care considera că era de mult timpul ca Erika să se mărite şi să aibă copii. Fata îşi reprimă un surâs. Singurul bărbat care i-ar fi plăcut era incapabil să se îndrăgostească de ea. Cât despre căsătorie, era inutil să se gândească la asta...

Când termină de măturat, era după-amiază, destul de târziu. Această muncă îi oferise o oarecare satisfacţie fizică. Mirosul plăcut al

focului de frunze moarte se ridica în aerul serii. Erika îl strigă pe Balthazar, care răspunse destul de târziu chemărilor ei. Își aminti cât de abil fusese Adam cu acest câine. Se arătase bun dar hotărât, fără a fi brutal. Pe femei le trata oare în același fel ? Se grăbi să nu se mai gândească la asta.

— Să încetăm să ne mai gândim la el, murmură ea, intrând în baie.

Tocmai terminase să se machieze, când sună telefonul. Când recunoscu vocea lui Sam o năpădi un sentiment absurd de decepție.

— Voiam să-ți spun că nu vei avea nevoie de bicicletă în seara aceasta. Jeff Gibson va veni să te ia. Îți amintești de el ?

Jeff fusese altădată unul dintre secretarii lui Sam, dar părăsise ținutul de mai mulți ani. Erika își amintea de un băiat cu fața plină de pistrui roșcați, mai curând timid și care se ascundea de fiecare dată când ea venea la avocat.

— Vag, spuse ea, străduindu-se să rămână serioasă, căci Sam și Mary nu încetau s-o facă pe petitorii.

Pe la ora opt, Erika era gata. Se îmbrăcase cu o rochie simplă, de catifea neagră, care-i cădea în valuri suple în jurul picioarelor.

Deodată, se auzi soneria de la intrare. Se duse să deschidă, ținându-l pe Balthazar.

Primul ei gând, revăzându-l pe Jeff, fu că pistruii dispăruseră și că-și pierduse timiditatea.

— Să-mi pun mantoul, spuse ea. Nu durează decât o clipă.

Urcă scara, conștientă de privirea admirativă a lui Jeff. Seara care se anunța a fi mai degrabă plicticoasă, va fi poate mai plăcută în cele din urmă...

Jeff care avea altădată părul destul de scurt, îl purta acum lung și unele șuvițe se deschiseseră, din cauza soarelui arzător care-i bronzase și pielea. Era un bărbat seducător. Erikăi îi plăcu felul în care o ajută să urce în mașină, fără să o atingă, dând dovadă de o corectitudine perfectă cu care nu era obișnuită întotdeauna din partea cavalerilor ei.

Traseul nu era lung. Jeff îi vorbi despre una și alta și-i explică că lucrează în America. Revenise pentru a o îngriji pe mama sa, care murise puțin după aceea.

Erika nu o cunoscuse prea bine, dar îi transmise condoleanțe.

— Nu vreau să mă gândesc la acest lucru în seara asta, spuse el cu sinceritate.

Mașina ajunse pe aleea care ducea spre casa lui Sam.

— Ultima dată când te-am văzut aveai coade și pistrui, spuse Jeff surâzând.

— Amintirea pe care o păstrez despre dumneata este tot atât de bună, răspunse Erika.

— Hmm... îmi imaginez.

Jeff îi aruncă o privire amuzată.

— Refuzam s-o cred pe Mary când mi-a afirmat că ai devenit încântătoare, dar constat c" avea dreptate.

Aruncă o privire spre mâna ei fără inel.

— Nu eşti logodită ?

— Nu, dar dumneata ?

— Am fost însurat, dar am divorţat. Până la moartea mamei eram ferm convins că mă voi recăsători în Statele Unite. Dar de când m-am întors, nu mai sunt atât de sigur. Rădăcinile mele sunt aici.

— Te înţeleg, murmură Erika.

Rămaseră aici, căci Jeff oprise deja maşina. Dar după ce-şi salutară gazdele şi se aşezară în jurul unei mese îmbelşugate, subiectul fu din nou evocat :

— Încerc să-l conving pe Jeff să rămână cu mine, declară Sam. Mary mă hărţuieşte să ies la pensie.

— Trebuie să recunosc că propunerea este foarte îmbietoare, adăugă Jeff. Şi începând de azi e şi mai tentantă, spuse el privind-o semnificativ pe Erika...

Seara se scurse în mod plăcut. Erika îi aprecie mult pe fiica şi ginerele lui Sam, şi fu aproape decepţionată când Jeff îi sugeră că era momentul să se întoarcă acasă.

— A trecut de miezul nopţii, sublinie el zâmbind cu blândeţe. Din nefericire trebuie să plec la Londra mâine dimineaţă la prima oră. Am promis unui prieten care soseşte de la Dallas că mă voi întâlni cu el.

Traseul se desfăşură în linişte. Când Jeff opri maşina în faţa casei, Erika se întoarse zâmbind spre el.

— Nu te invit să bei o cafea, pentru că te vei scula devreme, dar am fost încântată să te cunosc.

— Şi eu, murmură el aplecându-se s-o sărute.

Nu-i lipsea experienţa, dar Erika nu simţi nimic asemănător cu ceea ce încercase cu Adam.

Jeff nu insistă să o reţină când ea se îndepărtă. Depuse doar un ultim sărut pe buzele ei parfumate. Tocmai atunci fură orbiţi de farurile unui Ferrari negru.

— Ce-i asta ? întrebă Jeff tresărind.

— Noul meu patron, răspunse Erika pe un ton degajat.

Îi explică rapid situaţia şi deschise portiera.

— Am petrecut într-adevăr o seară plăcută, Jeff, îi mulţumi ea încă o dată.

— Prima dintr-o lungă serie, sper, spuse el încet.

Înconjură maşina pentru a o ajuta să coboare şi Erika remarcă din nou perfecta lui corectitudine.

* * *

A doua zi Erika se sculă devreme. Își luă micul dejun în timp ce răsfoia ziarele când deodată îl auzi pe Balthazar lătrând. Se încruntă, lăsă ziarul din mână și aruncă o privire pe fereastră. Nu aștepta pe nimeni, totuși...

Inima începu să-i bată nebunește când îl recunoscu pe Adam Henderson care se îndrepta spre ușă. O clipă se gândi să nu-i deschidă dar renunță rapid la această comportare puerilă.

Se duse să-i deschidă, mirându-se de prezența lui. Dumnezeu știa de ce, ea își imaginase că el se întorsese la Londra, ca majoritatea invitaților.

Spre marea ei surpriză, Balthazar îl primi cu căldură pe Adam, bătând aerul cu coada lui lungă.

— Bună, frumosule !

Degetele subțiri ale lui Adam mângâiară ușor blana neagră a animalului. Această privelițe îi provocă Erikăi o puternică impresie. Intră în ofensivă :

— Ce vrei ?

— Adam își ridică sprâncenele. Un zâmbet ușor îi apăru în colțul gurii sale mobile.

— Ei bine, iată un mod frumos de a-ți trata vecinul ! o ironiză el. Mă aștept să-mi

oferi măcar o ceașcă din această delicioasă cafea. Miroase atât de frumos...

— Vecinul meu ? se miră Erika, ascunzându-și consternarea. Ce vrei să spui ?

— Hai, Erika, o ironiză el blând, dacă m-aș lua după recomandările șefilor dumitale, ești excepțional de inteligentă și ai un spirit subtil. Nu înțelegi ce vreau să spun ?

O privi într-un fel, care ei nu-i plăcu, cu un licăr de amuzament în ochi.

— Nu sunt complet sigură. Cea mai apropiată casă este Dower House.

— Te apropii...

— Dar e ocupată de președintele Fundației Hart, continuă ea încet.

— Noul dumitale patron, confirmă Adam.

Își arătă dinții într-un zâmbet ce semăna cu rânjetul unui lup.

— Ai rămas câteva zile la el ? se interesă Erika.

Știa că îi întindea o capcană și îl privea bănuitor.

— Cine el ?

— Domnul Hart.

— Ah ! Atunci ar trebui să spui mai curând domnul Adam Henderson Hart.

Erika păli și timp de o secundă avu intenția să-i trântească ușa în nas. Dar piciorul lui Adam o blocase deja...

— M-ai păcălit ! îl acuză ea furioasă. Știai că nu voi accepta niciodată să lucrez pentru dumneata. Și eu nu...

— De ce ?

Surâse aruncând o privire admirativă spre pieptul ei care se agita de emoţie sub ţesătura fină a tricoului.

Simpla lui prezenţă o făcea pe Erika să-şi simtă nervii încordaţi ca nişte corzi de vioară.

— Nu pot lucra pentru dumneata după...

— După ce s-a petrecut ieri seară ? Ţi-e frică să nu cumva să nu reuşeşti să mă respingi a doua oară, sau să nu vrei s-o faci ?

Vocea sa deveni mai joasă când pronunţă ultimele cuvinte şi Erika simţi că roşeşte fără să vrea.

— Nu, ci pentru că nu voi putea să dau ce e mai bun din mine dacă trebuie să suport în mod constant consideraţii sexiste ca aceasta, răspunse ea înfierbântându-se. Şi oricum, nu reuşesc să înţeleg de ce vrei să mă angajezi.

— Chiar nu ştii ?

Ochii cenuşii străluceau de veselie la vederea feţei iritate a Erikăi.

— Eşti sigură că preferi să fugi în loc să lupţi ? Ce te sperie atât de mult, Erika ?

— Nu mi-e frică ! negă ea în grabă.

— Nu ? Atunci dovedeşte-o, o provocă el cu delicateţe. Lucrează pentru mine şi arată-mi că-ţi sunt indiferent.

Îi ghicise temerile cu o clarviziune de temut. Acum era prinsă în capcană. Dacă refuza postul, lucrul acesta nu se va mai termina. O dorea şi o va urmări fără milă. Singurul

mijloc să scape de el era să-l înfrunte şi să-i arate că nu-i va ceda niciodată.

Îşi ridică bărbia.

— Foarte bine. Dar cu o condiţie : ca relaţiile noastre să se limiteze la chestiuni de serviciu.

— Ne-am înţeles, dacă asta doreşti. Şi acum propun să încheiem pactul cu o bună ceaşcă de cafea. Îmi doresc într-adevăr una.

Fără să ştie prea bine cum, Erika se trezi în bucătărie cu Adam şi Balthazar. Ea îl servi cu o cafea şi ei se aşezară unul în faţa celuilalt.

Acesta a fost momentul pe care Adam l-a ales ca s-o întrebe :

— Spune-mi, Erika, ţi-a plăcut cum te-a sărutat ?

Ea tresări, gata să scape ceaşca. Bineînţeles ! Ferrari-ul negru era al lui... Se gândise chiar că era o alegere ciudată pentru preşedintele Fundaţiei Hart ! Dar în momentul acela ea nu cunoştea identitatea lui.

Nepăsător, el o privea cum se agită.

— Răspunde-mi la întrebare şi-ţi promit că voi răspunde şi eu la a dumitale.

Erika se îndreptă, agresivă şi hotărâtă :

— Ei bine, da ! pentru că vrei să ştii, am apreciat mult sărutul lui, într-adevăr mult...

— Dar nu destul ca să-l inviţi la dumneata, în camera dumitale, răspunse încetişor

Adam. Nu atât de mult cât ţi-au plăcut sărutările mele...

Ea roşi de mânie.

— Nu-i adevărat, începu ea cu căldură.

Dar cuvintele i se stinseră pe buze când Adam se ridică cu o mişcare suplă şi o cuprinse în braţe. Gura lui dominatoare o acapara pe a ei, o forţă ca pentru a o pedepsi pentru minciunile ei.

Ea se simţi atrasă într-un vârtej de plăcere în care crezu că se va topi.

— Am făcut un târg! îngăimă ea, când Adam îi dădu drumul.

— Dar nu lucrezi încă oficial pentru mine, îi răspunse el. Şi acum îndrăzneşte să-mi spui încă o dată că nu-ţi place cum te sărut.

Erika era pe punctul să i-o spună, dar nu îndrăzni. Buzele ei erau încă delicios strivite de cele ale lui Adam, corpul ei întreg vibra la amintirea mângâierilor lui. Niciodată până acum nu fusese atât de conştientă de prezenţa unui bărbat. Putea simţi mirosul masculin al apei sale de colonie care nu acoperea însă mirosul de săpun. Simţea încă contactul pielii sale aspre pe pielea ei catifelată. Degetele lui Adam rămăseseră imprimate în carnea fragedă a braţelor ei.

— De ce m-ai minţit în privinţa numelui? îl întrebă ea până la urmă, incapabilă să spună mai mult.

— Nu te-am minţit. Numai că nu ţi-am spus tot. Numele meu are darul să facă preţurile să crească, este unicul motiv al tăcerii mele.

— De ce vrei să fiu secretara dumitale? Râse profund şi blând.

— De ce nu vrei? Este un serviciu bun, bine plătit, interesant şi are numeroase beneficii suplimentare...

Ultimele cuvinte o făcură pe Erika să intre în alertă. Îl privi fix pe Adam, dar expresia feţei lui era de nepătruns, ca de obicei.

— Te aştept mâine dimineaţă, Erika, conchise el îndreptându-se spre uşă. Nu uita, mâine dimineaţă...

Fiecare roman din colecțiile „EL și EA" și „ROMANTIC" vă va lăsa inima copleșită de tandrețe, și ochii plini de soare. Încrederea, elanul și buna dispoziție pe care le veți câștiga citindu-le, le veți dărui și tuturor celor din preajma dumneavoastră !

CAPITOLUL IV

— Mă gândesc să fac din această încăpere biroul unde voi lucra eu.

Adam o lăsă pe Erika să intre în ceea ce fusese altădată biblioteca din Dower House. Rafturile, odinioară pline de cărți mucegăite, fuseseră golite și curățate. Un birou mare și material informatic completau decorul.

— Te pricepi cât de cât ? întrebă Adam, arătând terminalul.

— Puțin, răspunse ea prudent. Am urmat un mic curs de informatică, pe când lucram la Barrads. Dar materialul pe care-l foloseam era mult mai puțin sofisticat.

— Dacă ai noțiunile de bază nu vei avea probleme să lucrezi pe el. Am prevăzut amenajarea unei camere întregi consacrată ordinatoarelor dar pe moment trebuie să ne descurcăm cu acesta, care este legat de ordinatorul central de la Londra.

— Dacă sediul este la Londra, nu înțeleg de ce ai cumpărat Abbot's Meade ?

Erika își alesese cu grijă toaleta pentru prima întrevedere cu patronul ei. Când sosise cu

o jumătate de oră mai devreme i se adresase cu „domnule Hart". El însă îi aduse de îndată la cunoştinţă că între ei nu era nevoie de relaţii atât de formale.

— Spune-mi Adam, cum îmi spunea şi precedenta mea secretară, îi ordonă el sec.

Pe moment răspundea insolenţei Erikăi fără un zâmbet :

— Am cumpărat această proprietate din mai multe motive. Printre altele, am de gând să fac din ea un model. Fundaţia Hart este din ce în ce mai specializată în restaurarea construcţiilor vechi. Am stabilit contacte satisfăcătoare cu numeroşi reprezentanţi din domeniu şi începem să avem o oarecare reputaţie. O dată restaurat, Abbot's Meade va deveni modelul a ceea ce se poate realiza în acest gen.

— Va fi deosebit de şocant dacă vei instala ordinatorul în biblioteca de epocă, spuse sec Erika.

Fu surprinsă să-l vadă roşind puternic.

— Nu sunt atît de ignorant cum crezi, spuse el rece. Desigur, nu am frecventat şcoli înalte şi familia mea nu ocupă un loc de vază în societate, dar asta nu mă împiedică să apreciez frumuseţea lui Abbot's Meade şi contrar strămoşilor dumitale, am cu ce să o întreţin.

Această reacţie violentă o luă pe nepregătite pe Erika. Ea voise doar să-l tachineze puţin...

— De fapt, continuă el, ordinatorul va fi dus până la urmă în una din cave. Încăperile principale ale casei vor fi restaurate, aduse la stadiul lor original. Ele vor servi să-i primească pe oaspeţii de peste ocean şi pentru mici conferinţe.

Se îndreptă spre biroul său şi arătă spre o carte prăfuită.

— Am găsit aici asta, când rafturile au fost curăţate. Este un soi de jurnal, care furnizează detalii interesante privind construcţia şi decorarea de la Dower House.

Erika aruncă o privire pe carte.

— După câte ştiu, Dower House a fost proiectată şi decorată de Robert Adam, el însuşi. A fost foarte admirată pe vremuri din cauza originalităţii sale.

— Mă întrebam dacă voi găsi în ea informaţii despre modul în care însăşi abaţia a fost reconstruită de Robert Adam. Era cam pe la aceeaşi vreme, nu-i aşa ?

— Da, aşa e, recunoscu Erika, destul de surprinsă de această erudiţie. Chiar când a trebuit să aranjez hârtiile unchiului meu, am găsit planurile vechi. Deşi Abbot's Meade a fost construită în secolul al cincisprezecelea, a fost modificată şi mărită de mai multe ori de atunci încoace.

— Unde sunt acum aceste planuri ?

— În podul meu.

— Ai vreo obiecțiune dacă le-aș studia ?

— Nici una, îl asigură Erika, mirându-se în sinea ei de diferența enormă dintre Adam Henderson, președintele Fundației Hart și cel care voise s-o seducă. Dar ce aștepta ea până la urmă ? Să-și petreacă timpul fugărind-o în jurul biroului ? Începea să se întrebe dacă nu visase.

Între timp, Adam îi arătă un perete întreg alcătuit din dosare pline de date.

— Toate acestea, bineînțeles, vor intra în calculator. Dar până atunci, trebuie să păstrăm aceste documente, mai ales în ceea ce privește contractele. Voi organiza aceste informații cum consideri. Trebuie să plec o zi, două la Londra. În acest timp vei avea responsabilitatea biroului. Mai târziu ți-l voi prezenta pe Ted Dearham, maistrul care-i supraveghează pe muncitori. Dealtfel, când vei merge cu mine la Londra îl vei întâlni pe șeful personalului. Ai întrebări ?

Erika puse câteva întrebări la care el răspunse în același mod eficace și expeditiv.

Când ea termină, Adam se uită la ceas.

— E momentul să bem o cafea, cred. Asta nu face parte din atribuțiile dumitale, dar am de dat câteva telefoane. Dacă nu-ți cer prea mult, bucătăria este...

— Știu unde este, îi aminti Erika.

Era pe punctul să-i spună că nu avea nici cea mai mică intenție să pregătească cafeaua, dar după amabilitatea de care el dăduse dovadă, ar fi părut pueril. În orice caz avusese dreptate măcar într-un punct, munca va fi pasionantă.

Adam era încă la telefon, când ea intră în bibliotecă cu o ceașcă în mână. O puse pe birou și examină terminalul. Alături era o mașină de tastat texte și fără îndoială, această masă va fi a ei. Se mai folosise deja de acest tip de material, nu va avea nici o problemă.

Deodată, simți un fel de furnicături de-a lungul coloanei vertebrale. Se ridică și constată că Adam închisese telefonul și o contempla. Se ridică și se apropie de ea.

— Ai aspectul unei femei de afaceri, murmură el, atingându-i ușor obrazul și dând un mic bobârnac în cocul ei. Dar în ceea ce mă privește, te prefer cu părul lăsat pe umeri.

Erika ar fi putut să-i dea vreo șase replici, unele mai picante decât altele ; era exact genul de remarcă de care se temea prezentându-se în fața ușii de la Dower House, și, se pregătise să riposteze. Dar în mod ciudat, nu-i veni nimic în minte. Nici măcar nu reușea să se îndepărteze de el. Acolo unde o atinsese, pielea era fierbinte și blocată între Adam și ordinator simțea căldura care se degaja din corpul lui. El îi privea fix gura și Erika avu aproape impresia că o sărutase. Era gata să-i cadă în brațe dar își reveni la timp.

— Ai nevoie de ajutor ? o întrebă el arătându-i terminalul.

Cu tonul lui calm şi precis, îi explică modul de funcţionare. Dacă nu l-ar fi văzut cu propriii ei ochi, s-ar fi putut îndoi că acum câteva clipe o dezbrăcase din priviri. Ce însemnau aceste schimbări bruşte ? O făcuse să înţeleagă destul de bine, când fusese la ea, că tinerele persoane nu aveau pentru el mai mult gust decât o ceaşcă de ceai !

Dar îi plăcea să vadă cum intră în panică la apropierea lui. Gura Erikăi se întări. Asta era ! Se amuza cu ea ca pisica cu şoarecele. Ei bine, şoarecelui nu-i ardea de joacă !

— Cred că totul este clar acum, dragul meu Adam.

Surprins, el o privi cu atenţie. Erika se străduia să-l privească de sus în jos cu insolenţă, pentru a-i plăti la rândul ei, aroganţa.

— Mâine să-ţi laşi părul pe umeri, îi ordonă el cu o voce uşor ironică. Doar nu vrei să ai într-adevăr aerul unei femei de afaceri ci vrei să mi te împotriveşti. De nu, de ce ţi-ai fi pus aceşti ciorapi de mătase ?

Furioasă şi încurcată în acelaşi timp, Erika îl fixă îndelung. Îşi pusese un taior clasic şi o cămaşă de mătase crem. Încălţămintea cu tocuri joase şi ciorapii de culoare închisă i se păruseră admirabili pentru a-şi completa ţinuta. Şi el ce făcea ? Izola un detaliu prefă-

cându-se că e convins că ea îl pusese ca să-l seducă !

Strângând din dinţi, fu uşurată că nu trebuie să-i răspundă căci telefonul începu să sune.

Crezu mai întâi că e vorba de o relaţie de afaceri dar îşi dădu imediat seama că se înşelase.

— Ba nu, scumpa mea, n-am uitat. Nu-ţi fă griji, voi fi acolo.

Ca să nu fie indiscretă, Erika se strecură în hol. Acesta avea mare nevoie de a fi renovat, ca întreaga locuinţă, dealtfel. Abandonat locatarilor, ansamblul fusese complet neglijat şi marile pete de umezeală de pe pereţi erau dovada. De afară auzi zgomotele lucrărilor. Un bărbat intră şi îi zâmbi.

— Tod Dearham, se prezentă el. Dumneata trebuie să fii noua secretară a lui Adam.

Făcu o strâmbătură, privind în jurul lui.

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată când eram doi puşti, el şi eu, că nebunul ăsta de Adam va reuşi atât de bine în viaţă. Nu aveam un ban nici unul din noi pe vremea aceea. Singura diferenţă dintre noi era că mama lui era văduvă iar a mea nu. El e pe aici ?

— Telefonează din cabinetul său de lucru, îi răspunse Erika zâmbind.

Era în Tod ceva care inspira imediat simpatia. Îşi putea închipui foarte bine un băiet timid, cu părul ciufulit şi cu faţa măzgă-

lită. Mai greu era să şi-l închipuie pe Adam, crescând alături de el.

Uşa bibliotecii se deschise şi Adam apăru în cadrul ei. Se îndreptă spre Erika cu un aer furibund.

— Sfinte Dumnzeule, ce-ţi veni ! tună el fără să-l vadă pe Tod. Când o să vreau să pleci din cameră, o să te anunţ !

Roşie ca para focului, ea se scuză :

— Credeam că e o conversaţie confidenţială...

— Hai, Adam, interveni Tod, nu o umili pe sărmana nefericită !

— Ah, tu eşti, Tod ! Sunt bucuros să te văd. Vreau să vorbesc cu tine despre proiectele mele.

De afară se auzi un zgomot enorm şi Adam se strâmbă.

— Plec la Abbot's Meade cu Tod, spuse el. Mă întorc pe la trei. Profită de asta ca să mănânci. Apoi vei găsi pe biroul meu un anumit număr de hârtii de triat.

Fără să-i dea timp să răspundă, dispăru, lăsând-o furioasă şi frustrată.

*

* *

În zilele ce urmară, Erika învăţă să-i ascundă lui Adam cât de mult o descumpăneau transformările lui fulger din patron în vânător.

Degeaba se pregătise pentru asta, el avea darul s-o surprindă şi s-o facă să înnebunească de furie şi de nelinişte. În schimb el se distra bine, după toate aparenţele.

Într-o după-amiază, când o lăsase singură pentru a se duce la Abbot's Meade, ea se gândi că el o dorea numai pentru plăcerea victoriei. Pentru el, ea reprezenta o provocare ; lipsa ei de experienţă îi ataţa dorinţa. Dar Erika nu-şi făcea iluzii : la fel ca şi ceilalţi bărbaţi, el nu o dorea pentru ceea ce însemna ea, ca fiinţă umană. O dorea ca pe un amuzament printre altele, dacă judecai după numărul impresionant de femei care îi telefonau.

În schimb, Erika găsise un prieten în persoana lui Tod Dearham. Ei îi plăceau maniere le lui simple şi directe de om din nord. Când l-a întrebat dacă este căsătorit, i-a răspuns clipind dintr-un ochi :

— Nu încă. Dar poate mă voi lăsa tentat dacă lucrul acesta îţi spune ceva.

Erika aflase după aceea că Tod era cel mai mare fiu al unei familii numeroase şi că fără îndoială asta era cauza pentru care nu se însurase până acum. Contribuia, probabil, în mare măsură la întreţinerea alor săi. Ea fu mirată de asemenea când constată că el poseda un mic număr de acţiuni Henderson-Hart. Bill era de faţă când ea a aflat acest lucru. Era pe cale să alcătuiască o listă a acţionarilor şi scoase un mic strigăt de surpriză.

— Adam e cel care le-a pus pe numele lui, îi explicase Bill. Tod este unul din cei mai vechi prieteni ai săi și unul dintre elementele cele mai valoroase ale societății. El e tâmplar și bunicul său i-a transmis o abilitate extraordinară. Ar trebui să-l vezi pe Tod în fața unei mobile sau a unui lambriu ! le mângâie...

— Cum mângâie majoritatea bărbaților femeia pe care o doresc... completase Adam, care intrase fără zgomot în încăpere.

— De ce ești atât de curioasă în privința lui Tod ? o întrebase Adam după plecarea lui Bill. Nu-mi spune că te interesezi de săraci !

Erika nu suportă ca el să-i vorbească pe acest ton batjocoritor și dur. Ripostă aproape instantaneu, cu bărbia ridicată și cu ochii fulgerând.

— Tod este un prieten și o persoană pe care o admir enorm. Ceea ce ai spus este jignitor la adresa lui și la a mea. Nu se poate să nu fii impresionat de căldura și inteligența lui.

— El provine dintr-o familie de muncitori, pe când dumneata...

Erika fu copleșită de o furie oarbă.

— Vorbești ca un personaj dintr-un roman victorian. Dacă cineva aici are prejudecăți de clasă, acela ești dumneata, Adam ! Puțin îmi pasă de originea lui Tod, știu doar că este o ființă umană, atrăgătoare și interesantă.

— Îți e ușor să spui asta, Erika ! N-ai văzut niciodată viața de partea cealaltă a barierei.

nu-i așa ? N-a trebuit să suporți niciodată s-o vezi pe mama ta tratată ca un gunoi, ducând o viață de sclavă pentru o plată derizorie pentru care mai trebuia să fie și recunoscătoare pe deasupra ! Nu ți s-a spus niciodată că oricare îți vor fi succesele, nu vei fi niciodată destul de bun pentru a frecventa anumite medii. „Nou îmbogățit", în felul acesta etichetează clasa dumitale oamenii ca mine, și tot timpul același accent disprețuitor în vocea lor, aceeași ridicare din sprâncene care spune atâtea...

— Altădată așa era, spuse Erika. Dar în zilele noastre, nu mai e așa. Acest tip de atitudine este anacronic. Astăzi oamenii sunt judecați după propriile lor merite, nu mai sunt întrebați de unde provin.

Într-o după-amiază în care lucra singură, Erika se gândi la această conversație. Adam plecase în Statele Unite și se întorcea abia peste două zile. Pentru un bărbat atât de monden și rafinat, ea găsi că este ciudat de obsedat de această pretinsă barieră dintre clase.

— Ceva nu e în ordine ? întrebă Tod întrând.

— Mă gândeam.

— Hmm... Cred că nu la ceva prea vesel, dacă m-aș lua după fața pe care o faci.

— Mă gândeam la Adam, admise Erika observând cum Tod începetează să mai zâm-

bească şi se încruntă. Pare atât de obsedat de această chestiune a barierei dintre clase...

— Ai observat ? Înseamnă că trebuie să-i fii foarte apropiată, căci în mod normal are grijă să ascundă acest lucru.

— Dar de ce este aşa ? îl întrebă Erika curioasă. Până la urmă aţi primit amândoi aceeaşi educaţie, dar dumneata...

— Eu nu sunt în fruntea unui imperiu multimilionar ! o întrerupse sec Tod. Nu am primit direct afronturile unei societăţi decadente care îşi imaginează că e prea bună pentru mine.

Tod remarcă expresia Erikăi şi se strâmbă.

— Adam m-ar omorî dacă ar şti ce-ţi voi spune acum. Sunt răni care nu se cicatrizează uşor, chiar dacă totul s-a întâmplat cu mulţi ani în urmă.

— Ce s-a întâmplat ?

Erika ştia că-şi bagă prea tare nasul în trecutul lui Adam şi că el se va înfuria dacă va afla. Dar se simţea obligată să-l întrebe pe Tod. Sperase că o dată cu plecarea lui Adam o va lăsa senzaţia de spaimă pe care o încerca dar din contră, această senzaţie crescuse până la sufocare. Era neliniştită şi iritabilă. Nu putea dormi ca lumea şi când reuşea avea vise care o tulburau, ceea ce nu i se mai întâmplase până acum. Faptul că Adam apărea în ele nu o ajuta deloc şi când îi reveneau în minte crâmpeie în timpul zilei, era incapabilă să se

mai gândească la altceva. O obseda... Adam ar fi râs, dacă ar fi ştiut !

Avea nevoie de arme ca să se apere ! Îl imploră deci pe Tod să-şi termine povestea şi el reluă rugăminţile ei.

— În realitate nu e mare lucru, spuse el stânjenit, dorindu-şi să nu fi spus nimic. Când eram copii, mama lui Adam lucra într-o casă mare, la doi kilometri de oraş, la o familie bogată. Ieşind de la şcoală, Adam avea obiceiul să facă mici servicii pentru a câştiga ceva bani de buzunar. Tundea iarba, de exemplu. Întâmplarea a făcut ca familia Delaney la care lucra mama lui, să aibă o fiică. Cea mai mare parte a timpului era la şcoala particulară ale cărei cursuri le urma şi nu apărea decât în vacanţa mare.

Când a împlinit paisprezece ani, Adam mi-a spus că atunci când va fi mare va avea o casă mai frumoasă decât cea a familiei Delaney, şi că se va căsători cu fiica lor, Suzanne. Am râs ca un copil. Dar el ştia ce vrea : la douăzeci şi unu de ani era mai bogat ca Delaney. Nu a mai fost văzut la Sourford timp de patru ani. La întoarcere, fiecare a putut constata cât de mult se schimbase... La familia Delaney s-a dat un fel de serbare de caritate şi Adam a cumpărat un bilet. Era o serată elegantă şi-mi amintesc că el era foarte frumos îmbrăcat. Avea o maşină nouă...

Tod îşi aplecă trist capul şi continuă :

— L-am însoțit. Totul s-a petrecut foarte bine până când a invitat-o pe Suzanne Delaney la dans. Era încântătoare, ca o mică zână în vârful pomului de Crăciun. Pentru el, ea reprezenta ceea ce era mai frumos și mai inaccesibil. Am admirat îndrăzneala lui Adam, dar ea era furioasă. A rămas nemișcată pe loc și cu o voce ascuțită, caracteristică claselor superioare, a lăsat să-i scape : „Eu ! Să dansez cu fiul menajerei mele, nici să nu te gândești !" Au auzit-o vreo zece, douăsprezece persoane. S-a așternut o tăcere de moarte, cum se întâmplă de obicei în astfel de cazuri. Adam s-a făcut alb ca varul... Am crezut că o s-o omoare, dar s-a întors pe călcâie și a plecat.

Erika era cuprinsă de milă și înțelegere. Își putea închipui cu ușurință orgoliul rănit al lui Adam și tristețea lui.

— Ce s-a mai întâmplat după aceea ? întrebă ea încet.

Tod dădu din umeri.

— Nu mare lucru... Am băut... Acum cinci ani am revăzut-o pe Suzanne. Era măritată cu un avocat ratat. Adam fusese invitat la o serată în fostul nostru liceu. Era și ea acolo și în timpul recepției nu l-a slăbit o clipă. Îmi amintesc și acum ce față a făcut când Adam l-a dat la o parte mâna de pe brațul lui și i-a spus : „Mi-e silă de femeile măritate care îmi fac curte, doamna Crawford". A fost mai puțin răutăcios ca ea și nu cred că în afară de

mine l-a mai auzit cineva. În orice caz, el a păstrat o prejudecată față de astfel de femei, și e de înțeles. Cât despre ea, acum e divorțată.

Când se întoarse acasă, Erika se gândi la mărturisirile lui Tom. Asta explica atât de bine ceea ce o șocase la personalitatea lui Adam ! Refuzul Suzannei îl rănise probabil profund. Totuși se putea spera de la un bărbat cu inteligența lui Adam să înțeleagă că... Ea suspină. Inima are motivele ei pe care rațiunea nu le cunoaște... Tot așa cum ea se simțea irezistibil atrasă spre Adam, în pofida avertismentelor inteligenței sale.

Modul în care îl ascultase pe Tod, în după-amiaza aceasta, nu-i lăsa nici o iluzie : această nevoie febrilă de a ști mai mult despre el dovedea destul de bine că Adam nu-i era indiferent !

Simțea nevoia să-l aibă lângă ea, să-și simtă sângele curgându-i mai repede prin vine la apropierea lui, nevoia de a auzi această notă ironică din vocea lui de fiecare dată când voia să-i spună ceva tulburător !

Erika își mușcă buzele. Nu era nici o îndoială, era pe cale să se îndrăgostească...

— Niciodată ! exclamă ea brusc, spre mirarea a lui Balthazar care ațipise.

Ar fi fost o adevărată sinucidere, își spuse ea. Mai bine să se arunce pe fereastră, ar fi mult mai rapid ! În timp ce a-l iubi pe Adam...

Era aproape ora unsprezece. Ca să-şi mai schimbe ideile, Erika coborî în bucătărie să-şi facă o cafea. Îşi petrecea prea mult timp gândindu-se la Adam !

Era gata să urce în camera ei când auzi maşina. Inima ei bătu cu putere când recunoscu zgomotul specific făcut de Ferrari !

Poarta scârţâi. Timp de o secundă se gândi să se prefacă adormită dar îşi spuse că ar fi prea laş din partea ei. Mai devreme sau mai târziu, tot se va afla faţă în faţă cu el !

Deschizând uşa, Erika fu izbită de cearcănele care marcau faţa obosită a lui Adam.

— E târziu, Adam, spuse ea. Tocmai voiam să mă culc.

— Iată o idee foarte interesantă ! o tachină el privind-o cu un aer apreciativ.

Erika roşi ca o şcolăriţă şi pentru a-şi ascunde tulburarea se îndreptă spre micul salon.

— Mi-ai spus că aş putea consulta planurile cu Abbot's Meade, îi aminti el.

Ea ridică o sprânceană.

— Şi le vrei acum ? La ora aceasta din noapte ?

El dădu din umeri.

— De vină e decalajul orar. Vreau să dorm dar nu sunt în stare. Mai bine să-mi folosesc în mod util timpul !

— Sunt la mine în pod, răspunse Erika din lipsă de argumente. Ca să le găsesc o să-mi la cu siguranţă ceva timp.

Un vârtej negru se repezi spre Adam care întinse mâna afectuos. Nici măcar Balthazar nu putea rezista farmecului lui Adam. Cum ar fi putut atunci Erika ?

— Nu propui o ceaşcă de cafea călătorului mort de oboseală ? glumi el. Sau îţi cer prea mult ? Nu trebuie să te temi de nimic, adăugă el dur. Nu am venit să te seduc, chiar dacă fac totul pentru asta.

Îşi dădu drumul într-un fotoliu şi o supraveghe pe sub pleoapele pe jumătate închise. Remarcând expresia ei nemulţumită, Adam îi adresă un surâs fermecător.

— Hai, Erika, eşti la vârsta la care se ştie că cea mai bună metodă de a opri un bărbat care te urmăreşte este să te laşi prinsă ! Cu cât vei fugi mai tare, cu atât vânătorul te va urmări mai insistent. Şi lasă-mă să-ţi spun că alergi al naibii de repede.

Această apreciere cinică o înfurie pe Erika.

— Să punem lucrurile la punct, spuse ea rece. Dacă fug, cum spui dumneata, este pentru a pune cât mai multă distanţă între noi. Această convingere masculină că atunci când o femeie spune „nu" ea vrea să spună de fapt „da" este o poveste veche, Adam. Orice ar fi, atunci când îţi spun „nu" înseamnă...

— Mi-ai spus „nu" ?

Erika nu avu timp să se îndepărteze. Deja el o apucă de încheieturile mâinilor şi o strânse atât de tare încât ea avu impresia că o

să-i rupă oasele. Ochii cenuşii erau întunecaţi de furie şi ea simţi că Adam o să-şi iasă din fire.

— Lasă-mă să-ţi precizez un lucru, Erika, când buzele tale spun „nu", corpul tău întreg îmi spune altceva. Vrei să-ţi dau dovada ?

Privirea lui trăda o astfel de furie, muşchii lui o asemenea tensiune, încât pentru prima oară Erikăi îi fu frică.

— Tot timpul pe care l-am petrecut în Statele Unite, n-am făcut decât să mă gândesc la dumneata, să te doresc, bombăni Adam cu o voce surdă. Şi nu-mi place asta !

Ea se revoltă, cuprinsă de o furie egală cu a lui.

— Bineînţeles, pentru că dumneata consideri femeile ca pe nişte obiecte pe care le poţi arunca ! Te foloseşti de ele, apoi le arunci. Şi mai ales, ele trebuie să rămână la locul lor ! Şi toate acestea pentru că Suzanne Delaney a refuzat să danseze cu dumneata !

Îşi muşcă buzele imediat, dar era prea târziu.

— N-ar fi trebuit să spui asta, Erika, articulă el cu o voce alterată.

Puse stăpânire pe gura ei, o muşcă, dornic s-o pedepsească pentru ceea ce îndrăznise să spună. Erika încercă să-i scape, să lupte împotriva atracţiei care o împingea spre el, în ciuda voinţei ei.

— Nu te împotrivi ! îi ordonă el strângând-o mai tare.

Ea vru să se mai zbată, dar ceva mai puternic decât voinţa ei o împiedică. Ea îşi descoperi cu o uimire fără margini, propria ei senzualitate.

Trădată de propriul ei corp, ea nu dorea decât să asculte de Adam, de mâinile lui care aprindeau în ea un foc necunoscut.

— Şi tu vrei, murmură el la urechea ei. Şi eu, nu e nimic pe lume de care să nu fiu capabil pentru a te avea. Mă înnebuneşti, mă faci nefericit cum nu am mai fost din adolescenţă. N-aş fi putut să trec prin faţa casei tale fără să te văd. De când m-am urcat în avionul ăla blestemat nu am încetat să mă gândesc că te voi săruta aşa... şi aşa.

Adam îşi întrerupea cuvintele cu sărutări ușoare pe care le depunea pe gâtul, pe umerii, pe braţele Erikăi. Îi dădu la o parte gulerul halatului şi îşi strecură mâna mai jos... Erika simţea cum se aprinde şi îşi dădu seama că îl doreşte. Mâna lui îi cuprinse un sân, îl împinse în sus şi îi prinse sfârcul între buze. Îl supse cu destulă vigoare pentru a produce un fior în întregul ei corp şi cu destulă artă pentru a-l face să se ridice. Erika îi strigă numele cu panică şi bucurie. Adam îşi îngropă faţa între sânii ei şi o ţinu strâns lipită de el, frecându-şi obrazul de mameloanele umflate şi rigide. El mirosea atât de frumos, un parfum... Erika se crispă, recunoscând un parfum feminin, impregnat în haina lui.

— Ce e ? întrebă el încet, ca şi cum i-ar fi fost greu să-şi vină în fire.

Erika îşi redobândi stăpânirea de sine. Nu dorea să se alăture lungului şir de femei pe care le iubise şi le abandonase. Cu o ultimă tresărire, reuşi să se îndepărteze de el.

— Te rog, Adam, pleacă... Am nevoie de timp...

Îngheţată, îşi încrucişă braţele pe piept. El o apucă de bărbie şi o forţă să-l privească.

— Ce s-a întâmplat ? Nu sunt nici două minute de când erai în braţele mele şi îmi răspundeai, mă voiai, Erika. Şi dintr-o dată, nu. De ce ?

— Pentru că miroşi a parfum de femeie îi mărturisi ea sincer.

Adam luă o înfăţişare resemnată.

— Nu am pretins niciodată că aş fi un călugăr, răspunse el încet.

— Ştiu... Nu m-ai înşelat, Adam. Dar nici eu nu pot să mă înşel pe mine însămi. Nu sunt pregătită să devin una din numeroasele tale cuceriri.

— Atunci ce vrei ? Să fii singura ?

„Da !" gândi Erika cu o astfel de intensitate încât o resimţi ca pe o durere. Se străduí însă să rămână nepăsătoare.

— De multă vreme am învăţat să nu mai vreau imposibilul. Şi acum pleacă, te rog.

De data aceasta el nu se mai împotrivi. Ieşi fără să mai scoată vreun cuvânt, lăsând-o sin-

gură. După plecarea lui, ea rămase mult timp nemişcată, copleşită de tristeţe. Ştia cât de mult dorise să se supună voinţei lui şi să-i ofere tot atâta plăcere câtă primise de la el. Din nefericire, însă, lucrul acesta era imposibil.

Romanele colecțiilor „EL și EA" și „ROMANTIC" vă prezintă fermecătoare frânturi de viață, care au fost sau pot fi chiar ale vieții dumneavoastră ! Descoperindu-le veți aduce inseninare în zilele înnorate și veți face lumina să strălucească și mai puternic în zilele cu soare.

CAPITOLUL V

A doua zi, Erika trebui să se forțeze pentru a merge la birou. Cu nervii încordați la extrem, ea se temea de momentul în care se va afla față în față cu Adam.

Spre mijlocul dimineții, el nu sosise încă și ea începu să se întrebe dacă nu cumva o făcea special ca să o chinuie. Adam știa prea bine că ei îi era frică să dea ochii cu el, după ceea ce se petrecuse cu o seară înainte. Niciodată nu ar fi trebuit să accepte să aibă cu el nici cel mai mic contact personal...

Spre prânz, ea nu mai rezistă. Dacă nu venea până pregătea cafeaua se va duce după el. Apa clocotea când Erika simți că Adam era pe aproape : el era în ușa bucătăriei.

— Mmm... ce frumos miroase ! Pune-mi și mie o ceașcă de cafea, te rog, Erika ! Ar fi trebuit să mă trezești mai devreme ; adăugă el. Decalajul orar nu are de obicei acest efect asupra mea.

Erika fu obligată să se întoarcă spre el și să-l privească. Se străduí să-și ascundă dorința de a se arunca în brațele lui.

— Mă întreb care dintre noi regretă mai mult plecarea mea de ieri seară ! reluă el cu vocea lui nepăsătoare.

Cum ea nu răspunse, Adam o întoarse spre el şi se bucură văzând roşeaţa care-i urca încet în obraji.

— Luptă cât vrei, murmură el, dar rezultatul va fi acelaşi şi tu ştii bine acest lucru...

— Nu am de gând să... mă culc cu tine, declară Erika, ezitând asupra ultimelor cuvinte.

El izbucni în râs.

— Cine vorbeşte de dormit ?

El făcu în mod mecanic câţiva paşi şi ea îl putu observa pe furiş. Purta un halat de baie legat neglijent în talie cu un cordon. Ruşinată, Erika îi admiră corpul de atlet. El îşi freca barba nerasă şi fata fremătă.

— Chiar că ai fi putut să mă scoli mai devreme, se plânse el încă o dată. Mai ai încă progrese de făcut !

— Nu-mi imaginam că mai dormi.

— Şi ţi-a fost atât de frică să vii să verifici ? Păcat ! Sunt sigur că mi-ar fi plăcut să fiu trezit de tine !

Ea îşi subţie buzele şi îi întinse o ceaşcă de cafea, îndreptându-se spre uşa bucătăriei.

— Mă duc la masă, îl anunţă ea sec. Am lăsat pe biroul tău câteva note şi mesajele pe care le-am primit în absenţa ta.

Surâsul lui o urmări până pe culoar unde îşi luă în grabă paltonul şi poşeta. Mersul pe

jos o ajută să se calmeze puţin. Aerul răcoros, uscat şi tonic îi permise să-şi recapete optimismul. Deodată tremură şi ştiu că nu din cauza frigului. Va avea ea forţa să-i reziste lui Adam, dacă el continua s-o urmărească ? Trebuia. De ce îi fusese atât de greu să-i refuze ceea ce nu voise să le dea nici altora ?... Dar nici el nu o voia pentru ea însăşi !

Erika se opri brusc în mijlocul drumului. Diferenţa era că pentru prima oară simţea şi ea dorinţa. Ba mai mult îl iubea ! Iubirea... până aici nu a fost decât un cuvânt pentru ea. Traversă alergând grădiniţa din faţa casei şi trânti uşa în urma el, ca pentru a-şi interzice orice gând nedorit.

Erika nu putu mânca nici o înghiţitură, pradă unor gânduri contradictorii. Realitatea era că nu o preocupa nimic altceva decât Adam. Îi reveneau mereu în minte felul în care i se ondula părul, mersul lui nonşalant, surâsul lui...

Întorcându-se la birou nu reuşi să-şi recapete sângele rece. Adam lipsea şi în loc să se simtă uşurată, ea deveni neliniştită. Unde era ?

Începu să bată nervos pe claviatura calculatorului, privind ecranul fără să-l vadă. Tensiunea ei nu se risipi decât atunci când auzi zgomotul familiar al maşinii lui Adam.

Erika îşi compuse o atitudine preocupată, cu capul aplecat asupra lucrării sale, hotărâtă

să nu reacționeze. Dar nu se așteptase să audă o voce feminină și distinsă care lăsă să cadă o replică disprețuitoare :

— E biroul tău, Adam, iubitule ? Te credeam în plină expansiune !

Era genul de accent snob și artificial care o irita întotdeauna pe Erika.

— Suzanne, lasă-mă să ți-o prezint pe noua mea secretară, Erika Beauclere.

Erika tresări auzind prenumele musafirei. Tânăra femeie blondă corespundea bine vocii sale enervante. Totul la ea era fabricat începând cu machiajul sofisticat și sfârșind cu rochia exagerat de costisitoare. Părul ei era vopsit cu măiestrie în blond, pielea îi era atât de netedă încât Erika se gândi cu cinism că nu era probabil naturală. În ciuda supleții și a tinereții înfățișării sale, trebuia să fi avut vreo treizeci și cinci de ani. O trădau ochii. Erau cei ai unei femei experimentate, obișnuite să-și urmărească prada și s-o pâstreze. Chiar în acel moment îi dădeau de știre Erikăi că nu avea voie să se intereseze de Adam.

— Încântată, domnișoară Beauclere.

Vocea ei era înghețată și voit distantă. Erika se străduí să-și ascundă antipatia căci altfel, Adam și-ar fi dat seama cât de mult îi subminase mijloacele de apărare. Îi adresă deci un zâmbet călduros tinerei femei și răspunse la întrebările acesteia cu o voce suavă.

Timp de o secundă, crezu că vede un licăr de amuzament în ochii lui Adam, în timp ce ea își desfășura explicațiile. El interveni cu dezinvoltură :

— Știi, draga mea Suzanne, că familia Erikăi poseda până nu de mult această proprietate ?

Tânăra femeie blondă păru nemulțumită, dar îi adresă un zâmbet înveninat Erikăi, spunându-i cu blândețe :

— Acesta este necazul cu casele vechi ! Oamenii de afaceri care le cumpără nu-și dau seama cât costă ca să le întreții. Nu e de mirare că proprietarii s-au debarasat de ea. Cât timp a trăit familia dumitale aici ?

Tonul lăsă să se înțeleagă că nu crede că au trăit prea multă vreme. Erika primi afrontul cu un zâmbet și-și ascunse mirarea când Adam interveni, o secundă mai târziu :

— Oh ! Aproximativ de prin secolul al șaisprezecelea. Nu-i așa, Erika ?

Suzanne păru furioasă și roși de mânie. Când era foarte tânără fusese probabil fermecătoare. Dar acum era în ea o duritate care te înghețа. Îi dădea impresia Erikăi că e tipul de femeie care are un calculator în loc de inimă. În aparență, Adam și-a găsit sufletul pereche !

Ușa se deschise și intră Tod.

— Ia te uită, ia te uită ! spuse el. Dacă nu mă înșel e prințesa Suzanne. Ai venit să-ți vizitezi săracii, prințesă ?

Suzanne îi aruncă o privire glacială.

— Nu e prea nostim ce spui! Zău așa, Adam, ar trebui să-ți înveți personalul să fie puțin mai respectuos.

— Probabil ai uitat că Tod și cu mine am crescut împreună.

— Da, într-adevăr...

O clipă păru stânjenită ușor și Erika, dezgustată, înțelese că observase bine; această femeie era cea care îl respinsese pe Adam cu atâta cruzime. Dar atunci, ce făceau ei împreună și de ce erau în cei mai buni termeni, după câte putea să observe.

Suzanne își netezi rochia de mătase.

— Ai fost adorabil că m-ai invitat la dejun, Adam, iubitule. Dar acum trebuie s-o șterg. Nu am venit decât din curiozitate; citisem atâtea lucruri în presă despre tine și noi doi suntem atât de vechi... prieteni.

În spatele ei, Tod făcu o strâmbătură spre Erika. Adam, care era cu fața la ei, surprinse mimica. Ochii lui se încărcară de amenințări și îi spuse Suzannei.

— Nu am fost niciodată prieteni, Suzanne. Te conduc la mașină.

După ce ieșiră, Tod spuse supărat:

— Iată una care are un fler de rechin. Presupun că speră să facă din Adam un al doilea soț.

Erika se revoltă:

— După felul în care l-a respins? Desigur Adam...

— Adam nu e decât un bărbat ca ceilalți, până la urmă, îi aminti Tod. El nu vede femeia de peste treizeci de ani la pândă după un soț care să-i asigure nivelul de trai cu care o obișnuită din copilărie. Vede o tânără de optsprezece ani pe care a așezat-o pe un piedestal.

Această idee o obsedă pe Erika toată după-amiaza. În fiecare clipă se oprea din lucru și îl privea pe Adam. Copleșită de tristețe, era incapabilă să se stăpânească. El își dădu seama și începu să-și bată joc de ea:

— Ce s-a întâmplat? Nu cumva am căpătat deodată două capete?

Ea îi întoarse spatele și fu mulțumită când veni momentul sfârșitului programului.

Întoarsă la ea, Erika încercă încă o dată să-și analizeze sentimentele. Își pregăti masa de seară, gândindu-se că fusese pur și simplu geloasă pe Suzanne. Asta nu i se mai întâmplase niciodată până acum. Antipatia puternică pe care o simțise pentru Suzanne o invadă din nou, dându-i o stare de greață.

Acest lucru nu mai putea dura! Pentru că ea nu dorea să fie una din tovarășele de pat ale lui Adam, ce putea aștepta mai mult? Să fie secretara lui devotată, să-și petreacă ore în șir încercând să-și stăpânească atracția fizică pe care o simțea pentru el, știind bine

că-şi pierde nopţile cu femei mai puţin ascultătoare.

Plimbarea de seară în compania lui Balthazar nu reuşi s-o distreze. Se bucura la gândul că va avea un întreg sfârşit de săptămână care să-i permită să se relaxeze puţin şi să-şi găsească liniştea.

* * *

În consecinţă, relaxarea veni mult mai repede decât se aştepta ea. A doua zi dimineaţă, ajunsă la birou, Adam o informă că pleacă la Londra şi va lipsi toată ziua. Era preocupat şi încordat şi nu aruncă privirea admirativă cu care o obişnuise pe Erika.

Nu se întoarse în noaptea aceea. Dar sâmbătă, când Erika venea de la cumpărături îi zări maşina. Inima i se strânse când văzu părul blond al pasagerei de lângă el. Era o zi întunecată şi friguroasă. La lăsarea serii începu să plouă. Ca de obicei Erika îl lăsă pe Balthazar să iasă în timp ce ea îşi pregătea cina. Dar când îl strigă, câinele nu răspunse. I se mai întâmplase lui Balthazar să facă după capul lui câteodată, dar ea nu putea rătăci în căutarea lui în fiecare seară ! bombăni în sinea ei. Nu prea avea simţ de orientare şi risca să ajungă pe şoseaua principală... Putea să-l calce o maşină, putea să-l rănească, ba chiar să-l omoare !

Erika îşi luă lanterna şi ieşi în noaptea ploioasă.

O oră mai târziu, cu gâtul uscat de cât îl strigase, renunţă. Neliniştea i se transformă în mânie şi apoi în spaimă pe când cerceta câmpul.

Întoarsă acasă, îşi uscă părul şi se îmbrăcă cu haine uscate. Se pregătea să sune la poliţie când auzi bătăi în uşă.

Speriată, se repezi să deschidă şi se trase înapoi la vederea ultimei persoane de care se aştepta să dea în spatele uşii.

— Adam... şopti ea. S-a întâmplat ceva ?

El avea un aer furios.

— Blestematul tău de câine ! exclamă el exasperat. E în biroul meu şi urlă fără să se oprească. Nu pot să-l scot de acolo. Ai face bine să vii cu mine să ţi-l iei acasă.

Mai întâi, ea fu cuprinsă de o mare uşurare. Dar oare ce făcea el la Dower House ?

— Cerule, mă întreb de ce acest animal minunat pe afară pe o vremea ca asta ! bombăni Adam.

— A fugit. Am fost să-l caut şi abia m-am întors.

— Nu ar trebui să ai un câine dacă nu te-ai asigurat că e bine dresat. Vino ! Am oaspeţi care mă aşteaptă la cină. Maşina este afară.

Părea atât de supărat și de distant încât Erika nu îndrăzni să-l întrebe dacă poate să-și ia paltonul. Cu toate hainele ei uscate îi era frig și tremura când ieși după el.

Nu scosese o vorbă pe drum și Erika în urma lui intră în bucătărie, unde două femei din sat erau pe cale să pregătească masa. Erika auzi urletele lui Balthazar imediat ce deschise portiera mașinii. Își mușcă buzele văzând expresia furioasă a lui Adam.

— Îmi pare rău, Adam.

Spre marea ei supărare, vocea îi tremura, dar el nu păru s-o audă. Îl văzu traversând holul cu pași mari și deschizând brusc ușa.

Îndată ce Erika intră, Balthazar încetă să urle și-și începu numărul de-câine-vinovat-care-se-căiește. În momentul în care îi puncea lesa, dădu buzna Suzanne. Purta o rochie de mătase stacojie, diamante scânteietoare în urechi și fața ei dură exprima furia.

Văzând-o, Balthazar mârâi încetișor : un curent de antipatie se instaură în mod evident între ei.

— Te rog grăbește-te să-l scoți pe acest animal afară, îi spuse ea pe un ton poruncitor Erikăi.

Se întoarse spre Adam :

— Adam, părinții mei nu vor mai tolera încă o dată vacarmul pe care acest câine l-a făcut să-l îndure. Și mai întâi, cum a putut pătrunde el pe proprietatea ta ? Ar trebui să

ai un paznic. Tatăl meu are unul care a primit ordin să tragă asupra animalelor rătăcite pe proprietatea noastră.

Prea furioasă ca să-și supravegheze cuvintele, Erika făcu stânga împrejur, cu fața palidă de furie :

— În cazul în care ai uitat, Abbot's Meade era încă de curând casa lui Balthazar.

— Dar acum nu mai este ! Poate aveți tendința s-o uitați amândoi, răspunse scorpia destul de tare ca s-o poată auzi Erika.

La acestea, îi întoarse spatele și părăsi încăperea. Adam, care examina niște hârtii pe birou, ridică ochii :

— Suzanne are dreptate, Erika. Nu pot să-i permit lui Balthazar să alerge liber prin parc. Nu mai e ca și cum...

— Ca și cum ar fi acasă la el ? Înțeleg foarte bine...

Pe jumătate nebună de furie și tensiune, Erika ieși din birou, ignorând chemarea lui Adam. Instinctiv, se trezi la ușa de la intrare, cu ochii plini de lacrimi. Afară, vântul i le usca și ea nu asculta de vocea lui Adam care îi cerea să se întoarcă.

— Nu-ți neglija oaspeții pentru mine. Eu și Balthazar ne vom găsi singuri drumul și nu te vom mai deranja nici unul, nici altul, promitem !

Pe drum Erika începu să plângă cu suspine. Zgomotul furtunii acoperea sunetul plân-

sului ei și ploaia se amesteca cu lacrimile care îi șiroiau pe față. Reuși totuși să ajungă și îl uscă pe Balthazar, apoi îi dădu să mănânce. De data aceasta, câinele avea un aer abătut. Își lipi de ea botul lui gros și o privi cu tristețe.

Erika îl scărpină după urechi.

— Ce să mă fac cu tine ? îi întrebă ea blând.

Se abținu să strănute și-și dădu seama că era înghețată, așa că mai puse niște bușteni pe foc.

* * *

Sâmbătă, Erika constată că era răcită. Spre seară făcu febră, strănută și tuși.

Luni dimineață se simțea mult prea rău ca să meargă la birou, dar se duse totuși. Era pe cale să-și scoată husa de pe mașina de scris când intră Adam și îi spuse :

— Lasă asta ! Trebuie să plec la Londra și te iau cu mine. Vom lipsi câteva zile. Treci pe acasă să-ți iei lucrurile de care ai nevoie.

Erika se întoarse și îl privi în ochi.

— Nu pot pleca cu tine.

Adam ridică nerăbdător o sprânceană :

— De ce ? Asta face parte din contractul tău, îi aminti el sec. Nu-mi ești de nici un folos dacă nu te poți deplasa cu mine.

— Îți amintesc că am un câine, îi răspunse ea ironic.

— L-am rugat pe Tod să-i dea de mâncare și să-l plimbe. Am nevoie de tine, Erika. Un contract important ne pune o problemă. E vorba de o clauză care ne penalizează în caz de nerespectare a termenelor noastre. Riscăm să ne pierdem reputația și banii dacă totul nu iese bine. Nu vreau să cad în culpă. Tatăl Suzannei supraveghează dezvoltarea noastră cu un ochi atent. Dacă totul merge bine, putem lucra pentru societatea lui. Acesta este motivul pentru care erau la mine alaltăieri seară. Suzanne a sugerat ca noi să ne întâlnim.

— Bietul naiv, murmură Erika printre dinți, fără să-și dea seama că Adam o auzise și se întorsese s-o privească. O prinse de umeri și ea avu impresia că mâinile sale virile o ardeau prin bluză. Simți cum se aprinde.

— Ce înseamnă exact această reflecție ? spuse el în șoaptă încât ea abia îl auzi.

Adam o examina cu indiferență. Ea nu-și putu opri un strănut și îl respinse ca să-și caute batista.

— Te simți bine ?

— E numai o răceală, minți Erika.

Era departe de „a se simți bine", dar brusc ea dori să meargă la Londra cu el, chiar dacă numai în calitate de secretară.

* * *

Plecară peste o oră. Tod i se prezentase lui Balthazar care binevoise să-i accepte avansurile.

— Îmi pare rău că ți-am întrerupt dineul, se scuză Erika, pe când depășeau rapid grilajul proprietății.

— Și mie îmi pare rău că am explodat așa dar am avut o zi încărcată.

— Da, bănuiesc, aprobă ea.

— Bănuiești ? Cum adică ? o întrebă el aruncându-i o privire pătrunzătoare.

Erika își dădu seama că spusese prea mult și tăcu.

După un moment de tăcere, Adam reluă :

— Înțeleg... spuse el adresându-i un surâs enigmatic a cărui cauză Erika ardea de dorința de a o cunoaște.

— Ai un aer obosit, continuă el. De ce nu încerci să te odihnești ?

Chiar înainte de plecare, Erika luase niște pastile împotriva gripei și capul i se învârtea Căldura din mașină îi spori moleșeala. Era mai ușor să-și lase capul pe spate și să închidă ochii, decât să discute.

Când Erika deschise ochii, Adam era gata s-o zgâlțâie. Neliniștea și ceva care aducea a mânie îi întunecau privirea. Obscuritatea era totală și Erika se simți complet dezorientată.

— Cât e ceasul ? întrebă ea înainte de a străduta.

Privi afară nehotărâtă.

Era întuneric. Era deja seară ? Oare dormise atâta vreme ?

— E ora prânzului, o informă Adam. De ce nu m-ai anunțat că ești bolnavă ?

— Am răcit...

— Răcită sau nu, nu ești în stare să lucrezi. Vino. Deschise ușa și înconjură mașina pe când ea se lupta cu centura de siguranță. El o eliberă și luă valizele din portbagaj.

— Pe aici, spuse el arătându-i un lift.

Erau de fapt într-o parcare subterană. Cabina liftului urca încetișor. Când ușile se deschiseră, Erika fu uluită de palierul pe care-l descoperi. Totul era de un alb luminos cu excepția plantelor verzi din colțuri. Se vedea o singură ușă. Unde erau ? se întrebă Erika tulburată.

— Apartamentul meu, anunță Adam care-i citea ca de obicei gândurile.

El apăsă o serie de butoane care constituiau un cod de intrare în apartament, butoane pe care erau imprimate cifre și care erau așezate pe o plăcuță fixată în tocul ușii.

— Vei locui aici, cât vom sta la Londra, continuă el.

Erika rămase nemișcată, buimăcită de cele auzise.

— Ce aştepţi ca să intri, să te iau în braţe să te trec pragul ?

Erika simţi cum păleşte.

— Nu pot rămâne aici. Credeam că mergem la un hotel !

Fără să vrea, panica o făcu să-i tremure vocea.

— De ce aş mai plăti atunci o sumă exorbitantă pentru acest apartament ? exclamă Adam râzând. Nu mă privi aşa, Erika, nu te-am adus aici să te seduc, dacă la asta te gândeşti. De fapt nu te-aş fi adus deloc dacă aş fi ştiut că eşti atât de bolnavă.

Bineînţeles, îşi spuse Erika. Dar ea nu putea suporta ideea să-l ştie la Londra, fără să ştie ce făcea el, aici... Şi cu cine se întâlnea !

— Nu e nimic, afirmă ea fără convingere. Mă voi simţi mai bine în...

Erika se clătină, încăperea se învârti cu ea, duşumeaua se apropie... Probabil scosese un strigăt slab, căci îl auzi pe Adam înjurând, apoi nu mai auzi nimic...

Ultimul său gând coerent a fost că Adam era furios pe ea şi nu că citise în ochii lui nelinişte la adresa ei...

CAPITOLUL VI

— Mi-e cald ! murmură Erika încercând să dea cuvertura deoparte.

Era într-adevăr prea cald. Ce făcea ea în pat într-o zi atât de călduroasă ? Se străduia să se ridice în şezut şi să-şi dea deoparte cearşafurile cu care era efectiv înfăşurată ca şi cum ar fi fost o mumie. I se păru că are nevoie de o forţă herculeană pentru a ieşi din ele.

O mână viguroasă, masculină, o împiedică să se dezvelească, în timp ce o voce familiară îi întări impresia de slăbiciune. Adam... De ce era el aici ? Erika îşi dădu brusc seama că nu cunoştea încăperea în care se afla. Această cameră frumoasă şi luminoasă nu era a ei.

— Adam ? întrebă ea cu o voce răguşită şi o miră şi pe ea.

O durea gâtul şi era cuprinsă de o panică inexplicabilă. Era atât de obosită, atât de neputincioasă !

— Bea asta, îi ordonă el ţinându-i un pahar la buze.

Infuzia era calmantă și-i răcori gâtul inflamat. Erika o bău, susținută de Adam. După îndemânarea cu care o făcea, Erika înțelese că îi dăduse de multe ori să bea în felul acesta și începu să tremure.

— Întinde-te, acum. Doctorul a spus că trebuie să te odihnești cât mai mult timp posibil. De ce nu mi-ai spus că te simți rău, înainte de a părăsi Abbot's Meade ?

Abbot's Meade... Deodată îi reveni memoria și își aminti cât de slabă se simțise în mașină și cum se străduise să-i ascundă lui Adam lucrul acesta... Îi aruncă o ocheadă și dori să nu fi procedat astfel. El avea un aer atât de supărat !

— Ar fi trebuit să mă aflu la birou, protestă ea cu vocea ei răgușită. Nu ar trebui să...

El începu să râdă.

— La birou ! Încerci să mă faci să par un căpcăun ? Era gata să capeți o pneumonie, Erika ! Timp de patruzeci și opt de ore puțin a lipsit să nu fiu obligat să te internez la spital.

Patruzeci și opt de ore ! De cât timp era ea aici ? Mută, Erika îl fixă pe Adam fără a îndrăzni să-l întrebe.

— Cinci zile ! spuse brusc acesta. Inutil să-mi pui a doua întrebare : eu.

— Despre ce vorbești ? îl întrebă sec Erika.

Înțelesese perfect ce voise să spună dar dorea ca el să precizeze acest lucru, pentru a-și

putea da seama mai bine cât de umilitoa situația ei.

— Eu am vegheat asupra ta, termină A

— Dar treburile tale... Trebuia să m miți acasă.

— Să te trimit în casa aia rece și u fără nimeni care să aibă grijă de tine ! niză el.

Dădu din cap și ea se miră de aerul să înecat.

— Ai fost într-adevăr bolnavă, Erika tr-o anumită măsură am fost și eu vinova cele câteva zile ai delirat de multe ori, ad el fără să precizeze nimic.

Din fericire se întorsese cu fața spre pe Erika se întrebă neliniștită ce putuse spu delirul ei ? Că îl iubea ? Facă cerul să n așa !

— Retrăiai hoinăreala ta în căutarea a lui câine blestemat.

Erika își simți întregul corp destinzând de ușurare.

— Dar nu era din cauza ta, Adam.

— Ba da, ar fi trebuit să-mi dau seama starea ta când l-ai găsit. Doctorul mi-a s că erai probabil surmenată de mai multă me. Nu mi-am dat seama că te-ai ocupat unchiul tău atâta timp...

Erika se gândi cu nervozitate că el făc o anchetă, doar dacă evident, ea nu-i spus mai multe, în timpul delirului său.

— Nu aveai nevoie să veghezi chiar tu asupra mea, lăsă ea să-i scape, nemulţumită că simţea cum roşeşte sub privirea lui scrutătoare. Vreau să spun... că eşti foarte ocupat. Ai fi putut angaja o infirmieră.

— Îţi puteai permite ? o ironiză el. Nu, eu trebuia s-o fac, Erika, era de datoria mea. Să spunem, pentru a-mi răscumpăra păcatele.

Telefonul sună şi Adam scoase o exclamaţie de exasperare.

— Mă duc să răspund. Nu mişca de aici.

De îndată ce el ieşi, Erika încercă să se odihnească. În afara prezenţei lui Adam, ea era conştientă de slăbiciunea ei.

Închise ochii şi-i reveniră crâmpeie din memorie. Se revăzu încercând să se scoale, tremurând. Nişte mâini o calmară, o adormiră din nou. Crezuse că erau cele ale tatălui ei, dar acum ştia că ele îi aparţineau lui Adam.

Erika realiză brusc că nu purta nimic pe sub cearşafuri şi roşi. Se mai lupta încă cu toate implicaţiile acestei descoperiri, când Adam reveni. Îşi puse degetele reci pe fruntea ei.

— Eşti fierbinte, spuse el încruntându-se. Sper că temperatura, n... este pe cale să se ridice din nou.

— Nu, mă simt foarte bine, se apără fata. Aş vrea să merg la baie. Dacă... Dar ce faci ? protestă ea când Adam o ridică în braţe.

— Te duc acolo.

— Nu... te rog.

Oare putea să-i explice că nu dorise decât să se îndepărteze de el ?

— Pot să merg singură... te rog, lasă-mă jos.

Adam o puse pe pat şi Erika suspină uşurată. Camera în care se aflau era foarte mare. Cu siguranţă nu era camera de oaspeţi. Simţi cum inima îi bate cu putere şi se temu ca Adam să nu observe lucrul acesta.

— Lasă-mă să-ţi spun un lucru, spuse el calm. Văzându-te s-ar crede că te aştepţi să mă reped la tine. Dacă asta mi-ar fi fost intenţia, mi-aş fi putut îndeplini acest negru ţel în cursul ultimelor zile !...

— Nu-i asta, murmură Erika.

Evită privirea lui Adam de frică să nu înţeleagă : nu ar fi avut nevoie de forţă ca s-o facă să-i cedeze, departe de asta !

— Atunci ce este ?

Adam începu să zâmbească. Erika îşi strânse cât putea de tare cearşaful în jurul corpului.

— Este prea târziu pentru maniere, Erika. Te cunosc aproape tot atât de bine ca pe mine însumi.

Obrajii fetei se făcură stacojii. Adam se încruntă, redevenind serios :

— Linişteşte-te, m-am limitat să te îngrijesc, şi atâta tot. Aş fi făcut acest lucru pentru oricine altcineva, bărbat sau femeie, în aceleaşi împrejurări.

— Ai fi putut angaja o infirmieră... şi chema o altă secretară...

— Poate, dar m-am gândit că te-ai simţi jenată în momentul în care îţi vei relua serviciul. Amândoi ştim că prezenţa ta aici e absolut nevinovată, dar...

— Dar nimeni nu va crede asta, imediat ce se va afla că locuiesc aici cu tine, sfârşi cu amărăciune Erika. De ce ai hotărât să mă aduci aici de prima dată ?

— Nu am nimic de spus în apărarea mea, declară Adam zâmbind cu dezinvoltură. Să spunem doar că era mai bine să fiu discret, atât pentru tine cât şi pentru mine.

Deci aşa stăteau lucrurile ? Avusese de gând s-o seducă ! De aceea nu o condusese la un hotel. Dar bineînţeles nu voia ca ceilalţi salariaţi ai săi să afle de aventura lui cu secretara.

— Ei bine, acum sunt vindecată, pot să plec...

— Dacă ai fi, aş fi de acord cu tine. Dar nu eşti, ripostă calm Adam. Nu este numai părerea mea, este şi cea a doctorului Peter. Şi-a făcut multe griji în privinţa ta, Erika.

Se întoarse. Văzându-i profilul, Erika observă o anumită tensiune pe trăsăturile sale pe care nu o mai observase înainte. Avea o faţă obosită şi slăbită.

— Nu mai pot rămâne aici, acum, protestă ea. Ca să rămân în apartamentul tău...

— ...şi în patul meu, o ironiză el. Asta voiai să spui ? Te asigur că de data aceasta intenţiile mele au fost pure, absolut pure. Era mult mai practic să dormi aici, cu mine, ca să te pot supraveghea, mai curând decât să te instalez într-o altă cameră şi să trebuiască să mă scol neîncetat. Ai avut un somn foarte agitat. Ştii asta ?

Apropiindu-se de ea, o luă de umeri şi o ridică în şezut, alături de el. Cearşaful, care se desfăcuse, începu să alunece. Erika încercă să-l reţină, dar el o împiedică.

— Lasă asta, ordonă el cu o voce autoritară. Uiţi că am văzut deja totul, Erika... Şi dacă într-o zi voi face dragoste cu tine, vei fi pe deplin conştientă de fiecare secundă pe care o vei petrece în braţele mele, să ştii, articulă el sacadat.

Timp de o clipă, înfăţişarea lui exprimă o cruzime extremă, apoi expresia feţei lui se schimbă şi adăugă cu nonşalanţă :

— Eşti într-adevăr femeia cea mai provocatoare pe care o cunosc... Doctorul Peter este în întârziere dar are cheia. Eu trebuie să plec la birou acum. Nu încerca să-l convingi că te-ai vindecat, că-ţi pierzi timpul.

Puţin mai târziu, aşa cum o anunţase Adam, sosi doctorul Peter. Era un omuleţ chel de vreo cincizeci de ani. O consultă cu grijă pe Erika, încruntându-şi sprâncenele.

— Să ştii că ai avut mult noroc, sfârşi el prin a-i spune. Era gata să te îmbolnăveşti

foarte tare. Ești surmenată, fetițo și ai nevoie...

Se întrerupse căci Adam intrase în încăpere.

— Pacienta dumitale îți face probleme, doctore ?

Erika roși. Doctorul își imagina cu siguranță că este amanta lui Adam ! Cum ar fi putut fi altfel, dacă ea se afla în patul lui ?

— Tocmai eram pe cale să-i spun că a avut un mare noroc, răspunse doctorul. Tot ce-i trebuie acum sunt câteva zile de odihnă...

Se ridică și-i zâmbi Erikăi.

— Nu încerca să te dai jos din pat cel puțin două zile de acum înainte și apoi doar câteva ore pe zi.

Cei doi bărbați ieșiră din cameră și Erika înțelese că ei continuau să vorbească despre ea. Vocile lor se auzeau din ce în ce mai slab, apoi ea auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se. Cinci minute mai târziu Adam revenea în cameră cu un platou.

— O farfurie de supă de pui făcută de doamna Benson, menajera mea.

— Care mă ia și ea drept ultima ta metresă ! izbucni Erika, incapabilă să se abțină.

Adam ridică din sprâncene.

— Și ea ? Ceea ce vrea să însemne că și doctorul crede la fel ? Înțelegi acum de ce am hotărât ca puține persoane să se ocupe de tine ?

— Ai fi putut angaja o infirmieră, pe cineva total străin de societate...

— Infirmierele au prieteni, ripostă el suav. Și, cu riscul de a părea orgolios, te anunț că viața mea personală are tendința să devină ținta jurnaliștilor. Am vrut să evit doar acest gen de publicitate. Sunt sigur că ai detesta să...

— Acest gen de publicitate pe care nici Suzanne nu l-ar aprecia ! se înfurie Erika.

Ea remarcă ochii întunecați ai lui Adam :

— Poate că nu, într-adevăr, admise el fără alte precizări.

Trecu în spatele ei ca să-i ridice pernele.

— Hai, gustă din această supă. E delicioasă.

Nu o mai lăsă să scoată o vorbă, hrănind-o cu lingura. Erika încercă să protesteze, nu mai era bebeluș și putea să se hrănească ea însăși. Dar simți că Adam va fi cel mai puternic.

— Mâine, dacă vei fi o fetiță cuminte, o să-ți dau voie să faci o baie, o tachină el, după ce ca mâncase suficient ca să-l mulțumească.

De îndată, ochii Erikăi se umplură de spaimă și Adam izbucni în râs.

— Nu te speria. Doamna Benson te va ajuta. Putem avea deplină încredere în ea.

— Vrei să spui că ea nu ar răspândi cancanuri despre metresele tale, traduse Erika cu amărăciune.

— Adam luă platoul de pe pat.

— De ce ideea de a fi luată drept una din metresele mele te ofensează atât de mult ? Te

asigur, că ele sunt toate renumite pentru frumusețea lor și...

— Știu pentru ce sunt ele renumite ! îl întrerupse Erika arțăgoasă. Și nu vreau să fiu luată drept una dintre ele...

În sinea ei, știa bine că ceea ce voia în realitate, era să fie singura.

Adam păru să-și piardă răbdarea.

— Liniștește-te ! Sunt puține șanse să devii !

Această replică o răni pe Erika și ea se crispă, gândindu-se în același timp că o meritase pe deplin. Nu se putu totuși împiedica să nu fie necăjită. Începu să tremure și-l auzi pe Adam înjurând :

— Tremuri ! mărâi el ca și cum ar fi acuzat-o. Ți-e frig ? Cald ?

Degetele lui atinseră pielea Erikăi, îi strânseră cearșaful în jurul corpului. Faptul că această apropiere nu părea să-l impresioneze din cale afară, în timp ce ea abia reușea să-și controleze bătăile inimii, o făcu să devină furioasă pe tânăra fată.

— De ce trebuie să port asta ?... întrebă ea pe un ton plângăreț. De ce nu am cămașă de noapte ?

— Pentru că, micuța mea pisicuță furioasă, sunt anumite lucruri la care nici măcar un gentleman nu poate rezista. După ce am suportat o noapte întreagă să te cuibărești lângă mine, îmbrăcată cu această drăguță bu-

cată de mătase pe care îți place s-o numești „cămașă de noapte", am hotărât că era mai bine, atât pentru tine cât și pentru mine, să apelez la ceva mult mai... solid, în speță acest cearșaf.

În timp ce vorbea, fața Erikăi păli, apoi deveni roșie.

— Nu m-am... protestă ea cu o voce răgușită.

— Te asigur că da, afirmă el solemn, cu ochii sclipind răutăcios. Și era foarte plăcut. A trebuit chiar să mă forțez să-mi amintesc că ești bolnavă. Ești într-adevăr foarte seducătoare când uiți să fii scorțoasă. Dar am știut întotdeauna acest lucru.

— Nu aveam mintea întreagă... băigui ea jalnic.

— Noroc că am reușit să mi-o păstrez pe a mea, răspunse el cu duritate. Trebuie să mă întorc la birou, adăugă el sec. Pe diseară.

După ce Adam plecă, Erika găsi forța să se scoale și să-și aleagă o altă cameră din cele două care erau disponibile. Patul i se păru rece și străin ; îi lipsea mirosul nedefinit dar reconfortant al lui Adam.

La întoarcere, acesta nu făcu nici un comentariu ci o privi cu un aer dur. În acea noapte, pe când privea plafonul neputând să doarmă, Erika luptă împotriva dorinței aprinse de a merge la el în cameră. Era deja destul de dezastruos că-l iubea. Era inutil să adauge

la necazurile ei plăcerea de a face dragoste cu el pentru a-l pierde apoi imediat.

După trei zile, doctorul Peter declară că Erika era suficient de bine refăcută pentru a se scula câteva ore. Între ea și doamna Benson se stabiliră relații amicale, aceasta nesemănând cu dragonul pe care Erika și-l imaginase. Era o scoțiană cu o voce blajină, de vreo patruzeci de ani, care se învârtea grijulie la căpătâiul bolnavei, mângâind-o ca să mănânce delicioasele lucruri pe care i le pregătea.

— Nu ești mai bună decât domnul Hart, se plânse ea când Erika nu luă decât câteva înghițituri din pateul de casă pe care-l pregătise pentru prânz. Dar el nu a mâncat pentru că nu vrea să-și piardă timpul.

Erika se simți și mai vinovată. Trebuia să fie la lucru, sau în orice caz să se îndepărteze de Adam, în loc să-i ocupe timpul. Se întrebase deseori de ce el nu se întorsese la Abbot's Meade. Doctorul Peter îi furniză fără să vrea explicația pe care c căuta :

— La începutul bolii dumitale, Adam a vrut să fii cât mai aproape posibil de spital, în caz de urgență. Trebuie să-ți mărturisesc, tânără prietenă, că nu a depins decât de un fir...

Luă un aer dezaprobator :

— În acest sens, te rog să-mi permiți să-ți spun că nu ai destulă grijă de dumneata !

După plecarea doctorului, Erika se pierdu în gânduri sumbre. Adam o credea cu siguranță o proastă. Situația îl apăsa și asta era vizibil. Când se întorcea, abia îi vorbea. Dealtfel, nu venea decât câteva minute în camera ei, înainte de a pleca.

Adam era un bărbat viril și senzual care nu părea a fi obișnuit să-și petreacă singur nopțile... Acest gând o făcea să tremure de o dorință care creștea în fiecare zi în așa hal încât era gata să-l implore să o posede. O împiedicase în ultimul moment solidul ei bun simț care constituise întotdeauna orgoliul ei și gândul că după pasiune urma singurătatea. Cel puțin lucrând alături de el putea păstra un pic din persoana lui. Poate vor deveni prieteni și asta ar dura mai mult decât o simplă dorință sexuală.

Erika nu voia să-și piardă propria ei stimă, acceptând să-i aparțină lui Adam, fără ca aceasta s-o iubească...

Suspinând, intră în baie, căci doctorul îi permisese să se scoale din pat. După un duș, se îmbrăcă și se simți atât de bine încât se hotărî să vorbească cu Adam despre întoarcerea ei la Abbot's Meade. Nu mai putea rămâne multă vreme aici, căci risca să-și trădeze sentimentele.

La ora șase, doamna Benson plecă.

— Vei găsi mâncarea în frigider, îi spuse ea. Nu trebuie decât s-o încălzești.

La ora opt, Erika se întinse pe canapeaua de piele din camera de zi și încercă să se concentreze asupra programului de televiziune, în pofida ideilor negre care nu încetau să o chinuiască.

La opt și jumătate era atât de încordată încât putea să-și numere bătăile neregulate ale inimii. Lupta cu oboseala care îi submina hotărârea de a rămâne trează...

În final cedă : corpul ei, nerestabilit complet în urma bolii, își cerea somnul. Erika adormi în fața televizorului aprins.

— Erika, te simți bine ?

Vocea neliniștită a lui Adam străbătu ceața somnului în care căzuse fata. Deschise ochii, se strădui să se ridice, dar simți o durere ascuțită în gleznă. Căzu din nou pe perne.

— Ce e ? Nu te simți bine ?

Adam își scoase impermeabilul și se lăsă în genunchi lângă ea, cu trăsăturile supte de îngrijorare.

— Doctorul Peter a spus că erai surmenată.

— Nu am nimic... doar niște cârcei la gleznă.

Erika își ținu respirația, atentă la apropierea lui Adam. Un val de aer rece ajunse până la ea și remarcă părul ud de ploaie al lui Adam. Ardea de dorința de a-l atinge, de a-i mângâia buclele întunecate.

— Lasă-mă să văd...

Simți degetele ferme apucându-i încheietura și masându-i mușchii crispați până ce durerea dispăru. Numai că relaxarea nu veni singură... Sub degetele abile ale lui Adam lua naștere o suferință delicioasă și sălbatică, ce îi invadă puțin câte puțin tot corpul. Erika începu să tremure de excitare și de dorință. Închise ochii și își lăsă capul pe spate. A fost destul ca el s-o atingă, ca nici un centimetru al pielii ei să nu scape de focul mistuitor. Ce-ar fi dacă...

— Erika !

Tonul neliniștit o făcu să deschidă ochii și fără să știe, îi revelă într-o secundă lui Adam lupta care se dădea în ea. Instantaneu, privirea lui deveni mai atentă.

— Erika... repetă el încet.

Conștientă de pericolul care o pândea, se strădui să se ridice și să-l respingă.

— Adam, trebuie să plec de aici, spuse ea cu nervozitate. Ești prea ocupat ca să-ți mai pierzi timpul cu mine. Eu...

Chiar în acel moment făcu greșeala să-și ridice privirea spre el. Ochii ei fixară desenul viril al gurii lui, care făcea o mică strâmbătură înțelegătoare. Captivată, Erika se simți incapabilă să-și ia ochii de la fața bărbatului aplecat asupra ei. Ea știu că ceea ce-și dorește cel mai mult pe lume era să fie în brațele lui, să simtă gura lui punându-se pe a ei, să... Închise ochii, ametită de intensitatea dorinței ei și rușinată că nu se putea stăpâni.

Adam se înşelă în privinţa atitudinii ei şi o apucă de umeri.

— Să nu leşini acum ! îl auzi ea ordonându-l. Doctorul Peter mi-a spus că nu eşti încă destul de restabilită ca să te descurci singură. Trebuie să-l asculţi, ai nevoie de o vacanţă.

Fata deschise ochii, hotărâtă să discute. Ea observă că era atât de aproape de el, încât putea să vadă o arteră zbătându-se în deschizătura cămăşii. Simţi din nou mirosul lui masculin. Îşi pierdu uşor echilibrul şi simţi mâinile lui ferme strângându-se în jurul umerilor ei, pentru a o sprijini.

Sub pielea bronzată, Adam păli.

Strânse maxilarele şi un licăr periculos îi străbătu privirea.

— Ai un fel de a mă privi care ar corupe şi un sfânt, murmură el cu o voce răguşită, contemplând-o. Totuşi, Dumnezeu ştie că nu am vrut-o !

Încercă să se dea la o parte şi Erika simţi cum îi tresare inima. Nu putea s-o părăsească ! Nu acum ! Îşi înnodă mâinile în jurul gâtului lui şi ridică spre el o faţă abandonată.

— Erika... gemu el, înainte de a-şi pune buzele pe gura care i se oferea.

O plăcere sălbatică o străbătu toată. Fără să se mai gândească la nimic îl sărută şi ea conştientă de focul pe care îl aprindea în el. Temerile ei fuseseră uitate şi ea nu mai dorea altceva decât să ia ceea ce el îi oferea, să trăiască clipa prezentă. Nu se mai apăra...

Mâinile lui Adam coborâră încet de-a lungul spatelui pentru a urmări curbele voluptuoase ale corpului ei. Erika se cambră pentru a veni în întâmpinarea lor, însufleţită numai de dorinţă. Dori să fie şi mai aproape de el şi degetele ei căutară nasturii cămăşii lui. Adam îşi înăbuşi un geamăt şi ea îl auzi murmurând :

— Da... da... vreau să simt corpul tău lipit de al meu, Erika.

La rândul lui o ajută să-şi scoată puloverul, apoi fusta, care ajunseră pe duşumea. Nerăbdător, termină ce începuse ea şi îşi smulse cămaşa şi haina. Pieptul lui lucea uşor şi Erika tremură contemplându-i perfecţiunea masculină. Pierdută, îşi întinse degetele tremurătoare şi porni la descoperirea lui în timp ce Adam urmărea pe faţa ei cum i se succedau emoţiile. Când îl privi la rândul ei, abia îl recunoscu. Adam care era întotdeauna atât de stăpân pe el, o contempla cu o sete arzătoare în privire.

Ea îşi puse buzele pe gâtul lui, acolo unde văzuse zbătându-i-se o arteră. El răspunse printr-o exclamaţie de plăcere şi palmele lui alunecară pe gâtul ei, atingându-i sânii rotunzi şi umflaţi de plăcere.

— E nebunie curată... murmură el.

Sub mângâierile lui, Erika crezu că un foc lichid i se răspândea în vine ; se lipi strâns de el pentru ca trupurile lor să devină unul sin-

gur, împinsă de dorința nebună de a face parte din el.

— Erika...

Gura lui Adam îi parcurse fața, dinții lui îi mușcară ușor gâtul. Un val de senzații necunoscute o copleși pe Erika.

— Ești frumoasă... spuse el dându-se înapoi pentru a o contempla mai bine, cu o sumbră intensitate. Apoi o întinse încetișor pe canapea.

Când se aplecă asupra ei, Erika fremătă de o delicioasă anticipație. Nimic nu se petrecea cum își imaginase. Crezuse că Adam se va arăta tandru și ușor distant, că o va menaja din cauza lipsei ei de experiență. În loc de asta, el părea incapabil să-și stăpânească reacțiile, ca și ea. Putea aproape să-i simtă tensiunea, foamea pe care o avea pentru ea. Erika se oferi mângâierilor degetelor sale lungi și ferme care-i invadaseră talia și urcau spre sânii ei.

Își ținu respirația când gura lui Adam se puse pe unul din sâni. Îl luă între buze și îl supse lacom. Trecu apoi la celălalt. Scoase mici sunete de excitare și plăcere văzând sfârcurile întărindu-se, semănând cu niște perle de un roșu-pal, sub mângâierile gurii lui. Ea îi strânse capul brun, crezând că va înnebuni de plăcere...

În sfârșit, știu că nu putea să mai aștepte multă vreme.

— Te rog, Adam... îl imploră ea cu o voce alterată. Te rog...

El o privi cu pasiune, îndelung și ea înțelese că urmau să-și aparțină unul altuia când el se întinse peste ea, cu toată greutatea. Erika închise ochii...

Sunetul discordant al soneriei telefonului o smulse din starea de beatitudine. Ea tresări, în timp ce Adam se îndepărta de ea, pentru a răspunde.

— Suzanne... auzi ea. Nu, bineînțeles. Nu cred că... Nu, nu am alt program și chiar dacă aș avea... De acord pentru mâine seară!

Adam începu să râdă și Erika se chirci pe canapea. Se simțea de parcă fusese jupuită de vie. Cum putuse fi atât de proastă?

Adam bătu ușor la ușa ei, pronunțându-i numele. Ea se crispă și se prefăcu adormită când el întredeschise ușa. Nu putea să-l privească în față pe moment. Ce putea să-i spună? Cum să-i explice comportarea ei? Dacă Adam nu ar fi fost la curent cu lipsa ei de experiență l-ar fi putut minți, i-ar fi putut povesti orice... că nu putea rămâne mai mult de câteva zile fără să aibă nevoie de un bărbat, de exemplu! Cât de bine s-ar fi răzbunat, făcându-l să creadă că nu mai exista nimic între ei decât dorința de aventură a unei femei ușoare și disponibile!

Erika dormi puțin și se trezi auzindu-l pe Adam mișcând. Se băgă sub cearșafuri când

el bătu la uşă şi intră în camera ei, cu un platou în mână.

— Ţi-am adus cafea şi pâine prăjită, o anunţă el sec, fără s-o privească. Erika...

— Adam...

Vorbiseră în acelaşi timp şi se opriră brusc. Ochii li se întâlniră.

— Erika, nu mai poţi rămâne aici multă vreme, spuse Adam ferm. Şi nici la tine nu poţi rămâne singură...

Degetele lui băteau nerăbdător în perete.

— Am o vilă în sudul Franţei, reluă el după o scurtă tăcere. Un cuplu de francezi se ocupă de întreţinerea ei. De obicei mă duc cam de două ori pe an şi în restul timpului o împrumut la prieteni... Acum e goală şi vei găsi în ea tot ce-ţi trebuie ca să petreci acolo o vacanţă plăcută pentru a te reface. Am reţinut un loc la avion pentru tine. Avionul pleacă în jurul orei prânzului. Nu te îngriji de hainele sau de lucrurile tale. Am vorbit cu doamna Lebrun care trebuie să se ocupe de asta. Ea te va duce să-ţi cumperi tot ce-ţi trebuie.

— Merg singură acolo ? întrebă Erika.

Nu voia să pună această întrebare, dar nu se putu împiedica.

— Familia Lebrun va avea grijă de tine. O lună ar trebui să fie suficient pentru a te restabili complet.

— Şi serviciul meu ? îl întrebă ea, crispată.

Cu inima bătând, ea aştepta răspunsul lui. Adam îi ghicise sentimentele şi după cum era de aşteptat, nu dorea să se angajeze faţă de ea. El nu căuta iubirea, ci o parteneră, o femeie experimentată care să împărtăşească modul său de a vedea lucrurile.

— Vom vorbi despre asta când vei fi vindecată. Actuala mea secretară e de acord să rămână o lună în plus. Nu va naşte mai devreme de două luni şi se simte destul de bine pentru a continua.

— Adam...

Deşi el nu se mişcase din loc, Erika simţi că era gata să plece. Schiţă un gest să-l reţină, în ciuda orgoliului ei.

— Am acţionat cum era mai bine, Erika. Ieri seară, am constatat amândoi că nu puteam să te ţin mai multă vreme aici, fără să fac din tine metresa mea...

— Şi... ? întrebă ea gata să plângă.

Poate dacă i-ar spune că ştia regulile şi le acceptă... Dar această speranţă se spulberă când Adam reluă sec :

— Detest complicaţiile. Or, ştii la fel de bine ca şi mine, că ele vor apărea negreşit.

Asta însemna că el îi ghicise sentimentele, gândi ea cu tristeţe. Şi ce putea face ?

Putea insista să se întoarcă acasă unde tot ce avea mai bun de făcut era să stea şi să ru-

mege. Sau mai bine să accepte propunerea lui. După o lună putea spera că-şi va redobândi stăpânirea de sine.

— Foarte bine, spuse ea dând din cap.

Îşi păstră ochii în jos până ce el plecă, muşcându-şi buzele pentru a nu izbucni în plâns.

Suzanne avusese un fel de premoniţie, căci fără telefonul ei, Erika i s-ar fi dăruit lui Adam. Ea regreta amarnic că n-o făcuse, chiar dacă el n-o iubea...

Adam avea dreptate, era mai bine ca ea să plece, atât pentru ea cât şi pentru el.

CAPITOLUL VII

Călătoria până la Nisa se desfăşură fără evenimente deosebite. La ieşirea din avion, Erika remarcă norii grei şi uşoara burniţă. Fără îndoială, timpul reflecta starea ei de spirit ! Nu plânsese de când Adam îi adusese la cunoştinţă hotărârea lui, dar lacrimile i se adunaseră în gât şi nu şi le oprea decât cu un imens efort.

Adam o condusese la aeroport. Rămăsese cu ea până în momentul plecării. Pentru Erika asta fusese o agonie, ştiind cu cine îşi va petrece seara. Hotărât lucru, va avea cu ce să se satureze în seara aceasta, în timp ce ea...

Erika trecu prin vamă ca o somnambulă, abia conştientă de privirile interesate pe care i le aruncau vameşii. În hol, îi găsi pe soţii Lebrun fără prea mare greutate. Erau un cuplu de francezi spilcuiţi, care ţineau o pancartă pe care se putea citi numele ei. Ei o priviră cu o engleză trudită, când ea îşi semnală prezenţa. Erika ştia destul de bine franceza şi ei fură vizibil uşuraţi când ea li se a-

dresă în limba lor. Ea avu un şoc când află că Adam o vorbea curent, dar până la urmă nu era de mirare : el mergea întotdeauna drept la ţintă şi nu avea niciodată încredere într-un interpret ci prefera să trateze direct cu interlocutorii, oricare ar fi fost domeniile.

— Domnul Hart ne-a spus că nu aţi avut timp să vă procuraţi haine potrivite, remarcă doamna Lebrun. Vom merge să cumpărăm.

Erika privi cerul mohorât şi făcu o strâmbătură. Hainele ei de la Londra s-ar fi potrivit perfect cu această vreme întunecată. Dar se simţea prea obosită ca să mai discute şi era dezgustată de cele câteva rochii pe care le luase când părăsise Abbot's Meade.

Înainte de a zbura spre Nisa, ea îl sunase pe Tod de la aeroport. El o asigurase că se înţelegea perfect de bine cu Balthazar, şi că va continua să aibă grijă de el.

— Ai grijă de dumneata, o sfătui el cu bunătate.

Dar cum ar putea avea grijă de o inimă distrusă ? se întrebă Erika, în timp ce maşina ieşea din oraş pentru a se pierde printre dealuri.

Când părăsise Londra, oamenii făceau preparative pentru Crăciun. Ea se simţi şi mai nefericită la ideea că va petrece singură sărbătorile. Cel puţin în Anglia, ar fi fost în mediul ei obişnuit. Şi apoi Mary ar fi invitat-o negreşit la dejun. Fără a-l mai pune la socoteală pe Jeff Gibson care o rugase să-l însoţească la Balul Vânătorilor.

Cum îşi va petrece Adam vacanţa de Crăciun ? Va merge la schi în Elveţia cu Suzanne ? Copleşită de tristeţe, Erika se întoarse spre fereastră, sperând că doamna Lebrun care era aşezată alături de ea, în spatele maşinii, nu va remarca această slăbiciune de moment. Ei îi plăcuse mult să schieze, când era mică, dar nu de asta o invidia pe Suzanne, ci pentru prezenţa lui Adam...

— Ajungem în curând, spuse doamna Lebrun.

Într-adevăr, maşina o luă pe o potecă îngustă care şerpuia aparent fără motiv printre pereţi înalţi şi garduri vii. Când ei cotiră pe o alee pietruită, Erika încercă să se intereseze de ceea ce o înconjura. Apatia ei se transformă repede în interes autentic când îşi dădu seama că greşise crezând că Adam poseda o vilă modernă şi pretenţioasă.

Casa care apăru la capătul aleii era veche şi acoperită de viţă sălbatică. Arhitectura, simplitatea decoraţiilor, dădeau o impresie de căldură. Totul, îşi spuse Erika, era scăldat într-o atmosferă de pace.

Maşina se opri în faţa porţii principale.

— Cât e de fermecător, murmură ea, coborând din maşină.

— Mult timp în urmă, această proprietate aparţinea unor călugări, o informă doamna

Lebrun. Aici, în casa domnului Hart, ei fabricau leacuri din plantele care creşteau în împrejurimi.

Erika atinse piatra aspră cu un fel de veneraţie. Abbot's Meade fusese şi ea locuită de călugări. Oare de aceea o cumpărase Adam? Nu puteai rămâne insensibil la liniştea care izvora din această locuinţă. Abbot's Meade era la fel, poate nu chiar atât de odihnitoare.

— Poftiţi...

Doamna Lebrun îi atinse braţul surâzând cu înţelegere, ca şi cum ar fi ştiut cât de emoţionată era Erika. De pe terasă pătrunseră într-un hol cu dale şi cu pereţii crem. Erau mai multe uşi şi doamna Lebrun deschise una, făcându-i semn Erikăi să o urmeze. Aceasta se trezi într-un salon elegant şi primitor vopsit cu aceleaşi culori calde, într-o întreagă gamă de albastru şi verde care aminteau marea şi cerul în mijlocul verii.

Dincolo de ferestre se întindeau grădinile cu straturile lor de flori încadrate de garduri verzi.

— Terenul de tenis şi piscina sunt în spatele gardului verde, preciză doamna Lebrun. Piscina este goală în această perioadă, dar dacă vreţi...

Erika dădu negativ din cap, obosită de această zi încărcată.

— Sunteţi epuizată, o compătimi doamna Lebrun. O să vă arăt camera dumneavoastră şi mâine ne vom ocupa de cumpărături.

Erika deschise gura să protesteze.

— Domnul Hart ne-a dat instrucţiuni precise, o întrerupse doamna Lebrun cu fermitate, zâmbind binevoitor.

O scară îngustă ducea la o galerie dreptunghiulară din care se dădea în patru camere.

— După cum puteţi constata, îi spuse doamna Lebrun, casa nu e prea mare. Nu sunt decât câteva camere... Domnul Lebrun şi cu mine avem un apartament deasupra garajului.

Deschise o uşă şi-i făcu semn Erikăi să intre.

Încăperea, de dimensiuni destul de mari, domina o curte mică, pavată, la capătul căreia se afla un columbar.

Erika încetă să respire, copleşită de o tristeţe şi de o nostalgie aproape insuportabile. Dacă închidea ochii şi asculta porumbeii putea să se creadă la Abbot's Meade.

— Camera nu vă place? întrebă doamna Lebrun cu o voce neliniştită. Totuşi, domnul Hart mi-a recomandat să v-o dau pe aceasta.

— Îmi place foarte mult, o asigură Erika.

Nu era destul de tare ca să afle fără a se emoţiona că Adam dăduse instrucţiuni speciale pentru a-i asigura un sejur confortabil. Şi camera îi plăcea cu adevărat. Pereţii ei galbeni păreau că radiază de soare în ciuda cerului noros.

Doamna Lebrun îi arătă sala de baie, apoi o părăsi, nu fără a-i promite un ceai de plante care s-o ajute să doarmă. Erika se așeză într-un fotoliu de nuiele și contemplă, fără să o vadă, grădina de sub ferestrele ei.

Care era camera lui Adam ? Întregul ei corp tremură la amintirea nopții precedente. Dacă închidea ochii, putea să regăsească aproape intact mirosul lui, să revadă corpul lui gol lângă al ei, să simtă buzele lui pe sânii ei palpitând de dorință. Reuși să reînvie emoțiile trăite dar nimic nu putea învia prezența lui Adam în această încăpere, alături de ea, oricât ar fi dorit lucrul acesta.

Din fericire, doamna Lebrun reveni cu ceaiul, întrerupându-i cursul nostalgic al gândurilor.

Așa după cum îi promisese, infuzia o ajută pe Erika să adoarmă. Dar înainte de asta ea rătăci multă vreme în acea lume care separă starea de veghe de somn și nu se gândi decât la Adam. Era cu Suzanne, în acest moment ? O va seduce și pe aceasta cum o seduse pe ea cu o noapte în urmă ? Nu ! Nu în același fel, cu siguranță, căci Suzanne nu va opune nici o rezistență, nu va avea nici teamă, nici o ezitare...

Era motivul pentru care el o îndepărtase, gândi ea cu amărăciune. Degeaba pretindea că nu-i plăceau complicațiile. În adâncul sufletului, era tot băiețelul pe care Suzanne

respinsese, era sclavul unei prințese pe care o așezase pe un piedestal.

„Dacă, după câte cred, Suzanne e gata să coboare de pe piedestal și să-i arate cât de umană este, gândi ea cu tristețe, vom asista la o căsătorie frumoasă..."

Suzanne ar fi prea mulțumită să-și găsească un al doilea soț destul de bogat ca s-o întrețină confortabil ! La acest gând nu prea îmbucurător, Erika sfârși prin a adormi.

* * *

— Vă propun să ne ducem la Cannes unde vom găsi cele mai frumoase magazine, sugeră doamna Lebrun.

Ea o sorbea din ochi pe tânără, care mușca dintr-un corn auriu, acoperit cu o dulceață delicioasă. Un bol mare de cafea frumos mirositoare o aștepta pe un platou. Era un lux, gândi Erika, pe jumătate adormită. Micul dejun la pat. Fără să vrea, amintirea lui Adam aducându-i sandvișuri și cafea o obseda. Îi veni să strige de durere.

Se străduí să-și ascundă emoția și se concentră asupra celor spuse de doamna Lebrun. Guvernanta era îmbrăcată cu o rochie elegantă cu un guler marinăresc, care cu siguranță costase mai mult decât își putuse permite Erika vreodată.

— Te vom echipa din cap până în picioare, decretă doamna Lebrun cu un surâs blajin.

— Nu am nevoie... începu Erika.

Se întrerupse imediat, căci avea nevoie de câteva toalete. Dar detesta ideea să cheltuiască banii lui Adam. Pusese ceva deoparte și la întoarcerea în Anglia îi va rambursa până la ultimul ban lui Adam tot ce cheltuise pentru ea.

Doamna Lebrun era o șoferiță pricepută și ele ajunseră repede la Cannes. Urmărindu-și însoțitoarea de-a lungul străzilor înțesate de lume, Erika se simți copleșită de dorul de țară, la vederea acestei mulțimi încărcate de cadouri.

— Mă tem că nu vom fi acasă de Crăciun, se scuză doamna Lebrun. Tatăl meu, care este foarte în vârstă, ne așteaptă, altfel...

— Vă rog..., este normal, nu trebuie să schimbați cu nimic programul dumneavoastră din cauza mea, se grăbi ea s-o liniștească pe guvernantă.

Ce va face Adam în acea zi ? Va prânzi fără îndoială la părinții Suzannei. Aceștia nu-l vor mai primi ca pe un tânăr parvenit, ci ca pe un bogat om de afaceri. Succesul lui va face din el un membru cu drepturi depline în cercul familiei Delaney... Suzanne va fi foarte frumoasă, dar Erika se îndoia că-l va putea iubi cu adevărat pe Adam, cel care se ascundea în spatele președintelui Fundației Hart

Această fațadă o interesa pe Suzanne, omul de pradă, bogat și sigur pe el.

Dacă se mai gândea la asta nu putea decât să devină și mai nefericită. Mai bine să încerce să se intereseze de magazine, întocmai doamnei Lebrun care, în mod vizibil, nu-i putea înțelege apatia.

Ochii guvernantei sclipiră.

— Cunosc locul care ne trebuie ! Una din compatrioatele dumneavoastră care s-a măritat cu un francez, ține o prăvălie de modă la doi pași de aici.

Ea o conduse pe Erika pe o străduță îngustă și fermecătoare, mărginită de prăvălii discrete și cu siguranță foarte scumpe. Doamna Lebrun se opri în fața uneia dintre ele și o introduse pe Erika înăuntru.

O femeie le ieși în întâmpinare pentru a le servi. Ascultând-o pe doamna Lebrun care îi explica într-o franceză volubilă ce doresc, ea o privea gânditoare pe Erika. Aceasta din urmă își văzu contul în bancă scăzându-i vertiginos.

— Vă rog, spuse ea ca s-o oprească pe doamna Lebrun din perorațiile ei, nu caut nimic special ! Am nevoie doar de câteva lucruri pentru a putea sta aici vreo două, trei săptămâni.

— Ce oroare ! Toate hainele au ceva special, spuse cealaltă femeie zâmbind. În orice caz, îmi place să cred că hainele mele sunt de-

osebite. Spuneţi că veţi sta aici aproape o lună ? Asta include sărbătorile... Vă trebuie cel puţin o ţinută specială... doar dacă nu aţi adus ceva cu dumneavoastră ?

Erika nu avu chef să-i spună că va petrece singură sărbătorile. Se trezi deci instalată într-un confortabil fotoliu de nuiele şi constrânsă să admire ce i se scotea din dulapuri.

— Cred că asta vi se va potrivi foarte bine...

Cu dragoste, proprietara etală în faţa Erikăi un ansamblu de catifea maron închis. Fusta era admirabil de bine croită şi foarte elegantă. Corsajul era de aceeaşi culoare cu fusta dar croit dintr-un satin gros, cu mâneci ample, terminate cu manşete de catifea. Talia era subliniată printr-o panglică de catifea care se evaza apoi într-un volan fermecător. Dar decolteul atrase în mod special atenţia Erikăi. Era un decolteu adânc, pe spate şi se termina cu trei nasturi.

Imediat ce atinse catifeaua, Erika ştiu că voia acest ansamblu indiferent cât ar fi costat. Răzându-şi de propria ei nebunie, cedă dorinţei sale. După cum se gândise, ţinuta îi se potrivea de minune. Chiar doamnei Lebrun i se tăie respiraţia când Erika ieşi din cabina de probă pentru a se admira în oglindă.

— E minunat ! exclamă ea. Culoarea asta vă vine atât de bine...

Răsucindu-se în jurul ei, Erika îşi zări spatele şi îl găsi ciudat de fragil. Pielea ei avea

o tentă lăptoasă, luminoasă, aproape sidefie, sub ţesătura închisă.

— Este exact ce vă trebuie, afirmă vânzătoarea, cu sinceritate. Şi dacă aveţi nevoie de lenjerie...

Combinezonul de mătase pe care îl scoase, avea acelaşi decolteu adânc în spate. Ţesătura, croită simplu, se scurse senzual printre degetele Erikăi. Nu avea dantelă, doar broderii delicate. Când văzu ciorapii de mătase, Erika înţelese că era pierdută, că va lua totul, chiar numai de dragul lui Adam. Intuitiv ştiu că el va aproba alegerea ei şi prefera să cheltuiască o avere pentru acest ansamblu nespus de feminin, decât pentru o jumătate de duzină de toalete mai practice.

Plătind, Erika se gândi că nu va avea cu siguranţă ocazia să poarte ceva atât de elegant anul acesta, dar ea nu regretă nimic.

— Să trecem la încălţăminte, acum, declară doamna Lebrun ieşind din magazin. Apoi ne vom ocupa de hainele de zi pe care le vom găsi într-o prăvălie numită „Les Tweeds".

Nu le fu greu să găsească. Doamna Lebrun cunoştea un magazin de încălţăminte prestigios, unde Erika descoperi o pereche de pantofi asortaţi cu ansamblul de catifea.

„Les Tweeds" oferea o gamă întreagă de culoare în tonuri pastel, bluze de mătase şi pulovere de caşmir. Erika se lăsă tentată de o

fustă cu tente roșietice, o bluză de mătase asortată cu fusta și un pulover de cașmir.

Apoi, cum se simțea vinovată, cumpără două perechi de blugi pe care îi va purta la vilă. La urma-urmei, ea era acolo să se refacă nu să se distreze.

La întoarcere, doamna Lebrun o informă că regiunea era mai curând liniștită în acea perioadă a anului și că erau puțini turiști acum.

— Croazierele sau schiul, iată ce apreciază oamenii în zilele noastre, sfârși ea, zâmbind.

* * *

Îi trebui o săptămână Erikăi să se obișnuiască cu gândul că nu avea vești despre Adam. Continua să se chinuie imaginându-și-l cu Suzanne.

Doamna Lebrun îi spusese să se simtă ca acasă, dar ea își permisese să dea doar două telefoane scurte acasă pentru a afla ce face Balthazar.

De fiecare dată vorbi cu Tod care îi confirmă că Balthazar era bine.

— Adam îl plimbă când e aici, dar își petrece mult timp la Londra.

Tod nu spusese mai mult dar Erika își imagină cu cine își petrecea el timpul.

Vremea se schimbă și deveni foarte caldă. Erika se simți destul de bine pentru a coborî

până la mica plajă pe care vila o împărțea cu celelalte case. După cum prevăzuse, aici nu era nimeni. Înfofolită în paltonul gros din păr de cămilă pe care-l adusese de la Londra, ea aprecie briza răcoroasă și pură care venea de pe mare!

Scrisese câtorva prieteni pentru a-i anunța unde se află. Sam și Mary îi trimiseseră în schimb o scrisoare mai curând neliniștitoare.

După cum simțise și ea, ei voiau s-o invite de Crăciun. Erika suspină punând scrisoarea lângă ea. Se simțea din ce în ce mai singură, dar încerca să lupte împotriva acestui sentiment. Nu putea spera ca Lebrunii să-și schimbe programul pentru ea și Adam nu se gândise cu siguranță la sărbătorile de Crăciun trimițând-o departe. Se întrebă dacă nu ar putea să-și grăbească cu o săptămână plecarea, dar locul la avion era deja rezervat și ea renunță în final, de frică să nu-și imagineze Adam că aleargă după el.

De-a lungul zilelor, Erika se simțea din ce în ce mai refăcută după boală. Dar cu toate bunătățile pe care i le pregătea doamna Lebrun, Erika nu luă în greutate deși știa că era puțin cam prea slabă. Chiar fața ei căpătase o delicatețe fragilă și doctorul trimis de Adam să aibă grijă de ea nu era prea mulțumit, chiar dacă admitea că în rest, sănătatea ei era bună.

Era un bărbat rotofei și chel, cu un zâmbet oboslt în ochii săi căprui, călduroși. Când află

că Erika își petrecea singură sărbătorile, se încruntă și se puse pe gânduri.

— Sunt văduv, spuse el în sfârșit, și cum nu am familie am obiceiul să petrec Crăciunul în slujba copiilor la spital. În felul acesta, ceilalți doctori pot dispune de timpul lor. Dacă îți surâde, pot să aranjez să ni te alături. Încercăm să-i facem pe copii cât mai fericiți în ziua aceea. Unii dintre ei au mult de stat la noi. Dintr-un motiv sau altul, nimeni nu vine să-i vadă și musafirii sunt întotdeauna apreciați.

Când Erika înțelese că oferta era sinceră, își simți inima mai ușoară. Ce putea fi mai bine pentru a uita dorința de a-l revedea pe Adam, decât vacarmul și hărmălaia copiilor dintr-un spital ?

— Accept, dar cu o condiție, să-mi permiteți să vă fiu de folos, îi declară ea doctorului Beunne.

— Oh ! Sunt sigur că vei fi ! o asigură el. Copiilor le place lectura dar vor aprecia tot ce le vei propune.

După aceea, Erika se gândi la ziua de Crăciun cu mai multă seninătate. Ea cumpărase și expediase felicitări mult înainte de vizita doctorului. De data aceasta însă, ea împrumută Renault-ul și rătăci pe străzile din Cannes pentru a jefui magazinele de toate jucăriile care ar fi putut plăcea copiilor.

În ajun de Crăciun, își luă rămas bun de la soții Lebrun cu inima mai ușoară decât ar fi crezut că se poate cu o săptămână în urmă. Aceștia plecară în mașinuța lor. Fără să vrea, se gândi din nou la Adam pe când se odihnea în fața focului de lemne. Ce făcea el în acest moment ? Se gândea măcar un pic la ea ?

Erau puține șanse !

Nu-i trimisese măcar o felicitare, nu-i dăduse nici un telefon. Când se va întoarce își va mai găsi serviciul ? Sau îi va servi o scuză pentru a scăpa de ea ? Suspinând, fixă focul din fața ei. De ce oare umbrele de pe perete semănau atât de mult cu profilul lui Adam ?

În ziua de Crăciun, Erika se trezi devreme. După ce făcu un duș și se machie ușor, își îmbrăcă compleul de catifea maron gândindu-se că o să le placă copiilor și ei, dealtfel.

Luându-și micul dejun, constată că era destulă mâncare în frigider ca să susțină un asediu. Când se va întoarce de la spital își va pregăti un dineu tradițional, la care va servi și din curca pe care doamna Lebrun o fripsese pentru ea.

Un mic pom de Crăciun era așezat într-un colț al salonului, scânteind, împodobit de sărbătoare. Erika își întoarse privirea. Nu voia să se gândească la ceilalți ani când părinții și unchiul ei erau încă în viață. Erau sărbători de familie pline de bucurie și de căldură ! Mai ales nu trebuia să se gândească la genul de

revelion care i-ar fi satisfăcut toate dorințele. Adam și ea așezați în fața unui foc pâlpâind, în timp ce doi copii cu mersul încă ezitant s-ar juca vesel cu darurile aduse de Moș Crăciun...

Erika găsi cu ușurință spitalul și ajunse acolo la timp. Scoțând darurile, se întâlni cu doctorul Beunne.

— Este un spital mic care tratează mai ales copii bolnavi, îi explică el, conducând-o pe un culoar sclipind de curățenie.

Erika respiră toate mirosurile obișnuite ale spitalelor. Dar ea recunoscu și parfumul de neimitat și etern de Crăciun, alcătuit din mâncare bună, ace de pin și multă veselie.

— Avem o mare clientelă privată, dar profitul ne servește la finanțarea acestui salon, pentru cei care nu au bani, explică cu mândrie doctorul.

Împinse o ușă masivă și Erika scoase o exclamație de încântare în fața spectacolului care i se oferea. Încăperea fusese decorată special pentru această ocazie cu atâta veselie, încât uitai unde te afli. Nu erau ghirlande care să atârne în gol, sau mingi obosite, sau paiete fără strălucire. Pereții erau acoperiți de picturi viu colorate reprezentând scene de Crăciun. În capăt de tot se înălța un brad enorm încărcat de ghirlande multicolore. O infirmieră veselă împingea o masă rulantă de la pat la pat și oferea înghețată sau sucuri de fructe

celor care puteau să bea. Zgomotul era de nedescris.

Copii de toate vârstele și în diferite stadii de vindecare, desfăceau ambalajele cadourilor. Când Erika văzu un băiețel luptându-se cu mult curaj cu un enorm pachet, simți cum îi dau lacrimile.

— Copiii sunt incredibili, murmură doctorul. Se aruncă din toată inima în distracții, oricare ar fi boala lor. Din păcate, un mare număr dintre ei sunt extrem de fragili. Acest spital e specializat în afecțiuni ale oaselor, adăugă el. În anumite cazuri, obținem progrese enorme. Asta ține de miracol... pe când în altele...

Dădu din umeri și Erika îl înțelese. Reprimându-și mila, se îndreptă spre primul pat.

* * *

Patru ore mai târziu, istovită, dar simțindu-se împăcată cu ea însăși cum nu fusese de luni de zile, Erika părăsi spitalul pentru a se întoarce la vilă. Le citise copiilor până își pierduse aproape vocea, jucase o mulțime de jocuri, râsese cu lacrimi și uneori fusese chiar gata să plângă în fața curajului copiilor pe care îi privea.

Începea să se întunece când sosi la vilă. Înainte de a se întoarce își spuse că era de ne-

conceput să-şi mai rumege ideile negre. Era sănătoasă şi după cele ce văzuse aici, nu mai avea dreptul s-o facă.

Aprinse focul în salon şi se duse la bucătărie. Acolo, începu să încălzească mâncarea, fără să aibă într-adevăr chef să mănânce. Dar doamna Lebrun ar fi fost prea decepţionată dacă nu ar fi mâncat nimic din delicioasele ei preparate. Putea părea stupid să mănânce singură, îmbrăcată elegant, într-o sufragerie mobilată cu gust şi tapetată cu delicateţe, totuşi, aşa va face !

O oră mai târziu, Erika îşi refăcu machiajul şi îşi perie părul. Se pregătea să arunce o privire asupra dineului său când auzi soneria de la uşa de afară.

Ea se gândi mai întâi că cineva greşise casa, apoi fu cuprinsă de o oarecare neliniştе... Dar dacă cineva aflase că e singură aici ? Casa era plină de antichităţi foarte scumpe şi unele dintre ele puteau tenta un hoţ ! Erika încercă să-şi domine frica şi deschise uşa, dar mai înainte puse lanţul de siguranţă. Era prea întuneric afară pentru a putea distinge trăsăturile bărbatului care stătea acolo, dar îi recunoscu imediat vocea. Un val de nesiguranţă o copleşi...

— Sper că nu am întârziat la cină, spuse Adam pe tonul cel mai liniştit din lume. Ce ne-a servit în avion era mizerabil...

Erika scoase lanţul de siguranţă tremurând şi se dădu la o parte să-l lase să intre, încercând să-şi adune ideile. Ajuns în casă, ea constată că Adam era tras la faţă, obosit. Pometii îi ieşeau mai mult în evidenţă. Cât despre privirea lui, avea intensitatea pe care şi-o amintea foarte bine.

— Adam, nu te aşteptam.

Cât de comune i s-or fi părând cuvintele ei ! Rămase în picioare, nemişcat, contemplând-o. Erika crezu că o să i se oprească inima.

— Chiar aşa ?

Nu o slăbea din ochi, mutându-şi privirea de la satin la catifeaua compleului.

— Aparent, aşteptai pe cineva ?

— Am ieşit efectiv în după-amiaza aceasta pentru a vizita un spital de copii. Doctorul Beunne ştia că sunt singură şi m-a invitat. M-am îmbrăcat pentru copii...

În mod inconştient îşi ridicase bărbia. Nu-i va dezvălui niciodată cât de nefericită se simţise, la gândul că el nu o va vedea în această ţinută.

— Sper că au apreciat... la fel şi doctorul Beunne ! o ironiză el, cu acea voce nepăsătoare atât de iritantă pentru nervii Erikăi. Mi-e foame. Urc să-mi fac un pic toaleta şi apoi vom cina. După aceea avem de vorbit.

Să vorbească ? Despre ce ? Erika simţi că-i îngheaţă sângele în vine. O va anunţa că nu-şi mai poate relua serviciul ? Dar de ce venise

să i-o spună în ziua de Crăciun ? Şi unde era Suzanne ?

Cu mintea înfierbântată de toate aceste întrebări care i se înghesuiau alandala în cap, Erika rămase nemişcată, împietrită.

— Ei bine, sper că nu ai nimic împotrivă să vorbeşti cu mine ? întrebă ironic Adam. Contrar a ceea ce ai aerul să crezi, tânără inocentă, a vorbi nu a constituit niciodată o ameninţare pentru tinerele fete pure.

Trecu prin faţa Erikăi şi ea simţi un uşor miros de alcool. Băuse ? De aceea făcea el remarcile acestea de neînţeles ?

— În cât timp cinăm ?

— Într-o jumătate de oră, răspunse Erika, la fel de zăpăcită.

— Bine. Voi cobori peste douăzeci de minute.

Adam dispăru şi Erika se întrebă dacă nu visase. Se ciupi, făcu o strâmbătură... Era adevărat. Adam era aici...

CAPITOLUL VIII

Când îşi făcu din nou apariţia, Adam purta un costum de seară.

— M-am gândit că s-ar potrivi mai bine cu încântătoarea ta toaletă, explică el desfăcând cu îndemânare sticla cu vin roşu pe care Erika o pregătise pentru cină. Se pare că ai o adevărată predilecţie pentru spitalele de copii, reluă el. Dacă îmi amintesc bine, le-ai donat tot ce ai obţinut din vânzarea lui Abbot's Meade.

— Toţi avem micile noastre slăbiciuni, răspunse blând Erika. Şi tu ai o predilecţie pentru mănăstiri.

— Într-adevăr. Le apreciez arhitectura, dar nu şi modul de viaţă care se duce acolo, dacă asta vrei să spui, făcu el cu o sclipire de ironie în ochi. În ambele cazuri, nu pot nega că ceea ce mi-a plăcut, a fost această impresie de pace. Dar asta nu înseamnă o „predilecţie" cum spui tu.

Erika se îndreptă spre bucătărie, urmată de Adam. Ea scoase curca de la rotisor şi Adam se ocupă s-o taie.

— Iată ceva tradițional, comentă el. Te pregăteai să cinezi singură ?

— Nu sunt la mine acasă, replică ea sumbru. Nu mă simțeam îndreptățită să invit pe cineva aici.

Adam dădea impresia că se joacă de-a pisica cu șoarecele, cu ea. Erika începea să se cam satureze. Simțea o tensiune de neînțeles între ei. Adam se purta ca și cum ar fi fost supărat pe ea.

Erika aștepta să fie așezată în fața lui, în sufragerie, pentru a-i pune întrebarea care o chinuia :

— De ce ai venit, Adam ?

— Ți-am spus, vreau să vorbesc cu tine.

— Și era atât de urgent încât a trebuit să te deplasezi în ziua de Crăciun ? Nu știu de ce, îmi imaginam că vei fi prea ocupat ca să-mi acorzi măcar și un gând.

— Ce vrei să spui ?

Erika dădu ușor din umeri.

— Mă gândeam că vei petrece această zi în compania Suzannei și a părinților ei.

— Spiritul tău de deducție este într-adevăr remarcabil ! De fapt, am fost invitat, dar am refuzat.

Speranța impetuoasă și spumoasă ca bulele de șampanie îi urca la cap și Erika se simți ușor amețită. Deodată, Adam își dădu farfuria la o parte, se ridică și făcu înconjurul mesei. Incapabilă să reacționeze, ea aștepta...

Mâinile lui Adam se așezară pe umerii ei și exercitară o ușoară tracțiune. Erika nu rezistă, ea se trezi în picioare, în fața lui.

— Erika, am făcut nu știu câți kilometri ca să fiu astăzi cu tine și asta nu numai ca să sărbătorim Crăciunul împreună...

— Atunci, de ce ? se auzi ea întrebând cu o voce necunoscută, provocatoare.

Avea impresia că întregul ei corp se dizolvă în cel al lui Adam.

— Am venit pentru asta, murmură tânărul bărbat cu o voce răgușită.

Își aplecă fața și își puse buzele pe cele ale Erikăi. Presiunea, mai întâi blândă, deveni din ce în ce mai imperioasă. Ea i se oferi cu o bucurie sălbatică ce mătura totul în calea ei. El îi apăsă buzele cu o insistență neagresivă și o delicioasă aspirație.

Mai întâi timid, apoi din ce în ce mai îndrăzneț, Erika își strecură mâinile sub haina lui, și-i simți mușchii încordându-se. Sub mâna ei, inima lui Adam bătea să-i spargă pieptul. El gemu și-și mută buzele pe gâtul ei. Erika își lăsă capul pe spate și citi în ochii lui foamea pe care o avea de ea, foame care nu înceta să crească. Nu încercase încă s-o atingă, dar ea știu că acum, irevocabil, urma să-i aparțină. Nu-i era deloc frică, ci din contră, simți o dorință profundă de a răspunde acestei chemări.

— Mă dorești la fel cum te doresc și eu ? șopuse el într-un târziu.

Nu era o întrebare, era mai mult o constatare.

— Știi asta, Erika, insistă el.

— Am pretins contrariul ? răspunse ea, cu un ușor accent provocator în glas.

Vocea ei liniștită îl surprinse pe Adam. O privi cu mai multă atenție, cu pupilele ușor dilatate.

— Tu m-ai făcut să plec, reluă ea.

— Pentru că nu voiam... Dumnezeule ! De ce ne pierdem timpul vorbind ?

O luă din nou în brațe și Erika îl simți tremurând din cap până în picioare.

— Vreau să fii a mea, cum am visat din minutul în care te-am zărit, diferită și distantă în mijlocul tuturor acelor mediocri.

Pasiunea cuprinsă în aceste câteva cuvinte o făcu să tresară. Adam, neînțelegând, adăugă cu o voce răgușită :

— Nu-ți fie frică, Erika.

— Nu mi-e frică... Și te iubesc, adăugă ea, atât de încet încât el nu o putu auzi.

Dragostea ei era un secret. Erika nu dorea să i-o impună lui Adam. Era deja o minune că era aici cu ea, că o dorea până își pierduse capul. Va lua ceea ce el va dori să-i ofere și va păstra această prețioasă amintire toată viața ei.

— Și acum, vino, spuse el încetișor.

Urcară scara mână în mână, fără să se grăbească.

Erika înțelese că Adam îi lăsa încă timp să-și schimbe părerea și ea îl iubi și mai mult pentru asta. În fine, el se opri în fața ușii de la camera lui și o făcu pe tânăra fată să se întoarcă spre el pentru a-l putea privi în ochi.

— Dacă intri cu mine în această încăpere, nu mă voi opri până nu vei fi a mea. Încă mai poți să spui nu.

— Și eu te vreau, Adam, murmură Erika fără să clipească.

Și pentru a-i arăta mai bine cât de hotărâtă este, împinse singură ușa și pătrunse în cameră.

Încăperea era impregnată de mirosul masculin și amețitor al lui Adam. Mai intrase o dată în dimineața în care o căutase pe doamna Lebrun. Dar nu rămăsese prea multă vreme acolo, incapabilă să privească patul în care se întinsese Adam, probabil cu cineva alături. Începu să tremure, dar nu-i mai trecură prin cap astfel de idei. Se gândea doar că Adam va fi primul și ultimul bărbat din viața ei și încerca să fixeze definitiv în memorie locul în care va deveni femeie.

Îl contemplă pe Adam cu ochii ei de culoarea aurului.

— Ți-e frig ? șopti el atingându-i fața.

Apoi își plimbă un deget ușor pe pomeții obrajilor și pe gură.

— Să nu-ți fie frică.

— Nu mi-e frică, îl asigură ea încă o dată

Atunci, el începu s-o sărute, mai întâi tandru, apoi cu pasiune. Degetele lui trecură prin părul Erikăi, se opriră pe gât, apoi coborâră de-a lungul spatelui. Ea simţi cum el desface cei trei nasturi şi simţi bluza de satin alunecându-i de-a lungul bustului, descoperindu-i combinezonul de mătase. Se strânse lângă el, într-o ultimă tresărire de pudoare.

— E delicios, murmură el, cu gura lipită de pielea ei.

Îi desfăcu fusta, care alunecă şi ea. O împinse uşor şi Erika avu impresia că toată căldura din lume se îndepărta de ea. El o privi cu ochi întunecoşi care sclipeau ca un metal argintiu. Cum de putuse să-i considere reci ?

— Nici nu ştii cât am ars de dorinţa de a simţi mâinile tale pe pielea mea, spuse el.

Erika voi să-l ajute să-şi scoată haina, apoi cămaşa. Un râs blând îi răsună în urechi.

— Practica este cu siguranţă un lucru bun. Dar ea e rece, goală, lipsită de căldură. Tu eşti mult mai neîndemânatică, iubita mea, dar atât de adevărată, făcută pentru dragoste, creată prin iubire...

Ruşinată, Erika regretă lipsa ei de experienţă. Dar ultimele cuvinte ale lui Adam o surprinseră. Ea ridică ochii şi văzând atâta tandreţe în privirea lui, îşi uită toate temerile.

Ridicând-o în braţe, el o depuse pe pat. Atunci ea fu cuprinsă de un torent de senzaţii necunoscute. Gura lui înfometată coborî în joc

pe trupul ei, grăbită, ca şi cum Adam s-ar fi temut că trupul ei se va topi şi nu va mai rămâne nimic din el.

Îşi puse o mână pe sânul ei, cuprinzându-l cu o plăcere deosebită când îl simţi umplându-i palma. Îi simţea pielea caldă şi bătăile neregulate ale inimii absorbite în palma lui. Adam îi frecă sfârcul cu buricul degetului mare, apoi îşi desfăcu buzele pentru a putea atinge cu vârful limbii pielea ei răcoroasă. Spatele ei se arcui ridicându-se spre gura lui. Ea îi şopti numele pe un ton plângăreţ. Braţele ei se strânseră în jurul lui şi ea ştiu că nu mai putea aştepta, tot corpul ei întins spre cel al lui Adam o durea aproape de dorinţă.

— Nu-ţi fie teamă, şopti el pentru a nu se şti câta oară, cu senzaţia că va muri dacă va mai întârzia o clipă.

Pulpele ei se relaxară, desfăcându-se larg şi el o pătrunse cu o mişcare lentă şi prelungă. Erika strigă de plăcere în timp ce numele ei îşni de pe buzele lui când se afundă complet în ea, cuprins de un sentiment de bucurie atât de puternic încât îi veni să plângă şi să strige în acelaşi timp. Era chiar mai bine decât îşi imaginase pentru că Erika se mişca şi ea odată cu el, iar mâinile ei lunecau delicat pe spatele lui ; şoaptele ei timide îi mângâiau urechile, iar el îi repeta iar şi iar numele.

Erika deschise brusc ochii când Adam se ridică de pe pieptul ei, proptindu-se în mâini

Mâna ei delicată se ridică pentru a-i mângâia părul de pe piept. Adam gemu şi strânse din dinţi, copleşit de plăcerea intensă care îl învăluia. Şoldurile lui începură să se mişte, făcând pătrunderea şi mai adâncă.

Simţi că se apropie orgasmul şi i se supuse. Cuprinzând-o mai strâns, o ţinu lipită de corpul lui devenit rigid în clipa în care focul topit izbucni din el inundând măruntaiele fetei, devenită femeie.

Când totul se termină, căzu greu peste ea, respiră adânc, înhalându-i mirosul, îngropându-şi obrazul în părul ei, lăsându-şi corpul să se relaxeze.

Mult timp după aceea, Erika încercă să se îndepărteze. Reuşise să nu pronunţe nici un cuvânt de iubire căci nu voia să se trădeze acum, dând frâu liber întregii tandreţi pe care o resimţea la vederea corpului său mare, abandonat. Dar braţele lui Adam o înconjurară, refuzând s-o lase să plece, ca şi cum ar fi iubit-o. Erika simţi cum lacrimile îi împânzesc privirea, curgând apoi de-a lungul obrajilor. Una dintre ele căzu pe Adam, care tresări. Ca să nu-l trezească şi pentru a lăsa pe mai târziu suferinţa care o aştepta, se cuibări lângă el şi adormi.

*

* *

Ceva se schimbase. Erika o ştiu înainte chiar de a deschide ochii, înainte chiar de a deveni

conştientă. Mai întâi ea nu încercă decât un vag sentiment că era acolo, între veghe şi somn, cu pleoapele închise, destinsă. Apoi, deveni o certitudine absolută :

— Adam... murmură ea.

Singurul fapt de a pronunţa acest nume o umplu de fericire şi corpul ei întreg încercă o satisfacţie acută. Ea nu simţea nici o părere de rău, doar bucurie şi puţină tristeţe la gândul că aventura ei cu Adam nu se putea termina altfel, decât prin ruptura lor.

Erika se mişcă uşor şi îşi dădu seama că e tot în braţele lui, cu faţa pe pieptul lui, cu corpul strâns lipit de al lui. Respiră cu voluptate mirosul lui Adam şi închise ochii. Trebuia să profite de clipa prezentă. Cine ştie în ce stare de spirit se va trezi Adam ?

El se mişcă şi deschise ochii. Mirată, Erika observă că ei erau aproape albaştri, ca marea după furtună.

— Aşa, ca pentru prima dată, eu nu te-am... să spunem, menajat, murmură el zâmbind uşor. Nu voiam să te doară, dar...

— Nu m-a durut.

Ea îşi lăsă ochii în jos şi adăugă candid :

— Din contră, m-ar fi durut mai mult dacă nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, dar într-un alt fel.

Umorul ei îi secase lacrimile şi un zâmbet enigmatic o făcea strălucitoare. Ea spera să-l amuze pe Adam cu reflecţia ei. El scoase un

sunet care o făcu să tresară. Își ridică ochii și se cutremură văzându-i paloarea și expresia feței. Îi luă fața în mâini, făcând-o să o doară, atât de tare o strângea. Erika simți că el o dorea încă și îi deschise brațele... Gurile lor se întâlniră într-un sărut adânc, umed, moale, senzual. Adam își lăsă doar puțin limba să intre între buzele ei, plimbând-o leneș pe deasupra lor. Nu după mult timp sărutul nu mai fu destul. Cuprinzându-i un sân în palmă se lăsă mai jos și îl aduse spre gura lui. Ea își mușcă buzele când mângâierea se opri în sfârșit la sfârc. Era tare și umflat chiar înainte de a începe el să-l mângâie.

— Isuse ! Ești perfectă, Erika ! Buzele lui îl apucară și îl înconjurară cu mișcarea fierbinte, dulce, a suptului. Fiecare mișcare atingea niște corzi adânci în interiorul ei. Era grozav, captivant. Adam îi cuprinse sânii între mâini și îi supse pe rând, de parcă ar fi băut dintr-o cupă dătătoare de viață. Când își retrase gura, își frecă obrazul neras de pielea ei, apoi o apucă din nou cu gura, cufundându-se în carnea ei revenind la sâni, sărutându-i fără să se mai satur. Cu vârful limbii o aducea aproape la delir.

Erika se cutremură. Adânc, în trupul ei, între pulpe, simți o neliniște, o sete de ceva nedefinit și necunoscut. Sub vraja acestei stări, ceea ce urma să se întâmple nu putea fi decât splendoare, extaz.

Mâna lui ajunse în dreptul taliei și o strânse ușor înainte ca palma lui să alunece pe rotunjimea șoldului și de acolo pe pulpe. Delicat, îi apăsă pulpele pentru a i le desface și își strecură mâna între ele. Ea scoase un geamăt ușor.

— Erika !

Numele ei îi scăpă printre dinți în timp ce i se dezvăluiau misterele trupului ei.

— Adam ! exclamă ea, cu un strigăt ascuțit.

El își retrase imediat mâna și i-o puse pe genunchi.

— Iartă-mă. Am vrut doar să te mângâi.

— Trebuie să faci asta ?

— Nu, șopti el. N-am să te mai ating, dacă tu...

— Nu, spuse ea răgușit, am vrut să întreb numai dacă trebuie să te oprești.

Mâna lui deveni mai îndrăzneață, dar la fel de delicată. Adam îi văzu sfârcurile care se ridicau tari, respirația accelerată, abdomenul fremătând și simți că explodează de dorința care se cerea urgent satisfăcută.

Se întinse deasupra ei, acoperind-o, pătrunzând-o și apăsând până când fu complet absorbit în ea. Rămase câteva clipe nemișcat, gâfâind, cu capul lipit de gâtul ei, ținut strâns în interiorul trupului ei. Apoi, se ridică puțin și o privi în ochi.

— N-am mai simțit niciodată ceva asemănător, Adam.

— Nici eu. E absolut divin ceea ce se întâmplă cu noi.

Apoi, pierzându-și controlul, începu să-și miște șoldurile. Se retrăgea aproape complet din ea, apoi o pătrundea atât de adânc încât îi smulgea strigăte de plăcere ; o clipă mai târziu, începea să se miște iar, repede, încet, în ritmuri care o făceau să plutească, prinsă parcă într-un vârtej.

Pieptul lui îi freca sfârcurile sânilor, pântecul lui îi apăsa abdomenul, mâinile lui frumoase îi mângâiau pulpele ; era pierdută în virilitatea lui și ar fi vrut să-l simtă în ea pe vecie.

Fața ei exprima o plăcere supremă și asta îi intensifica plăcerea lui Adam. Când veni tumultul, o simți că se cutremură toată.

Rămaseră strânși îmbrățișați, pe când zeul iubirii îi azvârli în înaltul cerului ca apoi să-i readucă încet pe pământ.

Se întoarse cu fața spre ea și o privi cu drag. Pielea ei strălucea, trandafirie, ochii ei erau umezi și toropiți când îi zâmbi. „Doamne, cât e de frumoasă" își spuse Adam. O lipi și mai strâns de el și îi șopti :

— Sunt atâtea lucruri pe care aș vrea să ți le arăt.

Speranța abia avu timp să înmugurească în sufletul Erikăi. Se cuibări la pieptul lui, căutând protecția oferită de corpul său de atlet. Adam îi acoperi un sân cu o mână iar ea îl cuprinse de talie și adormi liniștită, fără să știe că el rămăsese treaz, contemplând-o multă vreme în tăcere, înainte de a se scula cu băgare de seamă de lângă ea.

Când Erika se trezi a doua oară, era ziuă și ea era singură. O cuprinse panica gândindu-se cum ar putea trăi de acum înainte, fără el. Ea nu regreta nimic, dar de unde va avea forța să trăiască fără Adam ?

Ușa camerei se deschise și el intră, cu un platou în mână. Văzându-l, Erika se crezu la Londra, cu mult timp în urmă. Această amintire îi strânse inima. Ea păli și ochii i se umplură de lacrimi.

— Cafea și cornuri, o anunță el cu o voce blândă.

El așeză platoul lângă ea. În timpul nopții Erika nu se jenase de goliciunea lor. Din contră, o încântase. Dar acum, ezita să se ridice pentru că cearșaful îi aluneca. Adam se încruntă o clipă. Apoi luă cămașa pe care o aruncase pe jos și i-o dădu.

— Ține, spuse el sec. Îmbracă asta.

El se îndreptă spre fereastră în timp ce Erika își puse cămașa în care regăsi cu emoție mirosul lui masculin. El reveni spre pat. Cu halatul neglijent legat în talie, lăsând să i se vadă picioarele lungi și musculoase, era foarte seducător.

— Vrei cafea ?

Fără să aştepte răspunsul, Adam îi turnă o ceaşcă plină, apoi adăugă puţină frişcă. Pe platou era un pachetel frumos ambalat. El atrase atenţia Erikăi care nu-l scăpa din ochi.

— Este cadoul tău de Crăciun, îi spuse el blând. Din mai multe motive, am uitat să ţi-l dau ieri !

— De asta ai venit aici ? întrebă Erika cu gâtul uscat.

Ea înţelese că era vorba de un cadou de adio. Dar nu avea de ales, trebuia să meargă până la capăt.

— Da, spuse el simplu.

Erika îşi spuse cu tristeţe că el regreta deja ultima noapte şi se întreba probabil prin ce mijloace ar putea ieşi din această situaţie.

Ei bine, dacă îşi imagina că ea se va împotrivi, va ajunge repede la concluzia că se înşelase. Ea ştiuse întotdeauna că el nu o iubea...

Erika se jucă distrată cu darul, pe care nu-l despachetase. Adam se încruntă din nou, nerăbdător.

— Ei bine, nu-l deschizi ?

Erika îi adresă un zâmbet trist şi începu să-l despacheteze. Din hârtie apăru o cutioară pătrată şi ea făcu ochii mari, recunoscând numele unui bijutier celebru, gravat în piele.

Privirea ei întrebătoare, ezitantă, o întâlni pe cea a lui Adam.

— Deschide-o ! îi ordonă el, brusc.

Îşi luă ceaşca şi o ţinu în mână fără să bea din ea, fixând-o pe Erika cu intensitate. Erika simţi un fior de nelinişte alergându-i pe şira spinării. Cu degetele tremurânde, apăsă butonul de deschidere. Capacul se ridică încet, dând la iveală un smarald perfect, montat pe un inel şi înconjurat de o cunună de diamante strălucitoare :

— Adam... bâigui ea cu o voce încordată. Eu... ce-i asta ? reuşi ea să articuleze în sfârşit :

— Inelul tău de logodnă.

Vocea tânărului bărbat era rece, lipsită de emoţie. El adăugă ca şi cum era de la sine înţeles :

— Vom lua avionul spre Londra în după-amiaza aceasta. Ne vom căsători la sfârşitul săptămânii. Să nu-mi spui că nu vrei să te căsătoreşti cu mine, adăugă el calm, luându-i mâna. Apoi îi sărută podul palmei înainte de a-i strecura inelul în deget.

— De ce ? întrebă Erika fără să înţeleagă.

— E momentul să-mi aleg o soţie... să am copii. E ceea ce vrem amândoi, mi se pare. Mă cunoşti destul de bine ca să ştii că nu fac nimic împotriva voinţei mele. Şi te cunosc destul de bine pentru a fi sigur că tu nu te-ai dărui cu uşurinţă cuiva.

— Dar de ce eu ? întrebă ea, nevenindu-i încă să creadă.

— De ce nu ?

Îi aruncă o privire piezișă, ușor ironică.

— Nu te subestima, Erika. Ai tot ce dorește să găsească un bărbat la soția lui. Ești cinstită, demnă de încredere, castă, frumoasă...

El insistă asupra ultimului cuvânt. În acel moment, Erika înțelese că el nu mințea ! Adam voia să se căsătorească cu ea !

— Noaptea trecută... începu ea cu greutate, străduindu-se să-și controleze tremurul din glas.

— ...nu s-a întâmplat, voiam să fii a mea, dar credeam că totul se va petrece cu... să spunem... mai multă delicatețe, și mai puțină pasiune. Aparent, acest gen de lucruri scapă de sub control. Știi Erika, când îmi fac planuri, îmi place să fiu sigur că vor reuși, sau că au o bună șansă să reușească. Nu eram sigur că vei accepta să te căsătorești cu mine, dar știam că mă doreai... Îți dai seama că ne-am conceput, poate, copilul ?

Aceste cuvinte o emoționară puternic pe Erika. Ele fuseseră pronunțate cu o voce blândă. Adam nu vorbise de iubire ci numai de planuri, de proiecte.

— Adam...

— Nu mai e cazul să discutăm, o întrerupse el. Totul e aranjat.

— Erai atât de sigur de consimțământul meu ?

— Tresari ca un pui de cerb nervos de fiecare dată când mă apropii de tine. Când te sărut, modul în care corpul tău îmi răspunde, îmi dovedește că nu-ți sunt indiferent. Până m-ai întâlnit, nici un bărbat nu a știut să te facă să-i cedezi și acest lucru nu poate fi un capriciu sau o întâmplare. Am devenit amanți și asta înseamnă că eu reprezint ceva pentru tine. Aș fi putut aștepta să ne căsătorim ca să fac dragoste cu tine, dar atunci n-aș fi știut dacă mi te dăruiești din pasiune sau din datorie. Noaptea trecută, dorința a fost singura lege și nu cred să mă înșel...

„Dorință și iubire", își spuse Erika evitând să-l privească. Toate aceste explicații din care lipsea cuvântul „iubire", o deprimară profund. Ceva nu era în ordine. Ea ar fi trebuit să fie nebună de fericire, să înoate în extaz, dar în loc de asta ea se simțea neliniștită, nervoasă, tematoare. Totuși, dacă Adam voia să se căsătorească cu ea, știa că nu va rezista. Tentația era mult prea puternică !

— Te las să te îmbraci, spuse el.

Erika era gata să izbucnească în râs, dar era mai aproape de lacrimi decât de bucurie. Ea își dori ca Adam să o ia în brațe și cu un sărut, să-i alunge temerile, dar el nu făcu acest lucru...

* * *

Plecară trei ore mai târziu, nu fără a-i vedea pe Lebruni, câre o complimentară pe Erika pentru frumosul inel de logodnă care strălucea pe degetul ei.

În timpul călătoriei, Erika îl găsi pe Adam preocupat. Mai curând decât să-l deranjeze în gândurile sale, ea se concentră asupra micului hublou de lângă ea, dar spectacolul norilor nu-i împrăştie nici una din grijile pe care şi le făcea.

Ajunseră la Heathrow unde îi aştepta un şofer.

— Te las în apartament, o anunţă brusc Adam. Mi-am lăsat mai multe afaceri baltă. Dar nu voi întârzia multă vreme.

El reveni mai curând decât se aştepta Erika şi o găsi pe cale să-şi despacheteze lucrurile în camera de oaspeţi unde se instalase înainte de plecarea ei. El o privi o clipă, sprijinit de zid. Ochii lui căpătaseră culoarea cerului în furtună, când o întrebă cu răceală :

— Ce faci de fapt ?

— Îmi despachetez lucrurile. Apoi voi da un telefon să văd dacă Balthazar e bine.

— Am vorbit cu Tod în ajun de Crăciun şi pot să te asigur că atât bărbatul cât şi animalul sunt bine. Dar după câte văd, voi fi obligat să-i explic acestui câine că nu trebuie să mai spere că va fi primul în viaţa ta.

Privirea pe care i-o aruncă era încărcată de o asemenea posesivitate încât Erika îşi simţi corpul înflăcărându-i-se, ca şi cum ar fi dorit-o.

— Te rog să fii sigură, Erika, eu doresc să fiu pentru tine persoana care înseamnă cel mai mult în viaţa ta.

— Nu e cam pretenţios din partea ta şi un pic cam abuziv ? răspunse pe un ton blând tânăra femeie, întorcându-i spatele.

Era un aspect al personalităţii lui Adam pe care ea nu-l cunoştea încă. El gândea cu siguranţă ceea ce îi spusese şi totuşi nu o iubea.

După furnicăturile pe care le simţi în piele, ştiu că era foarte aproape de ea. Se deplasase atât de repede şi fără zgomot, încât ea nu-şi dăduse seama. Adam îşi strânse degetele în jurul braţului ei şi o făcu să se întoarcă cu faţa spre el.

Trăsăturile sale erau perfect impasibile, dar ea simţi că era însufleţit de o energie deosebită şi de altceva, pe care ea nu putea să-l identifice.

— Să punem lucrurile la punct, spuse el cu duritate. Doresc ca soţia mea să nu facă parte niciodată din trupa celor care-şi schimbă într-o veselie amanţii. Soţiile multora dintre colegii mei procedează astfel.

Sclipirea ochilor lui o izbi pe Erika precum şfichiul unui bici. Ea voi să scape, dar el îi strânse şi mai mult braţul. Tremurând, ea îşi

dădu seama că acest aspect al caracterului său îi plăcea enorm.

Ca să-l necăjească, încercă din nou să-i scape, ca să-l scoată din fire și s-o supună cu gura și cu trupul său.

Erika tremură din nou. S-o „supună" iată unde ajunsese ! Ce se alesese de concepția ei despre căsătorie, la care ținuse atât de mult ? Ea nu se revolta împotriva violenței lui Adam, când el punea stăpânire pe ea. Din contră, simțea o nevoie dureroasă de el, asemănătoare unui val venit din adâncul ființei sale. Nu se cunoscuse bine până acum : Adam trezise în ea o foame de care nu s-ar fi crezut niciodată capabilă.

— Mă întreb ce ți-o fi trecând oare prin cap, chiar în clipa aceasta, spuse el încet. Te-ai schimbat, Erika. Când te-am întâlnit, erai ușor de înțeles. Dar acum, ai învățat să-ți ascunzi sentimentele.

O privi îndelung, cu un surâs deziluzionat pe buze.

— Femeile din mediul tău au deseori acest talent, reluă el cu o ușoară tristețe. Mereu politicoase și încântătoare la suprafață, dar pe dedesubt, dispuse mereu să-și înșele soții sau amanții.

În sinea ei, Erika se revoltă. Ce voia să spună cu „femeile din mediul tău ?" Oare Adam se gândea serios că ea ar putea să-l înșele, odată căsătorită ?

Își ridică bărbia și îl sfidă, cu ochii sclipind de indignare.

— În cele mai multe cazuri, dacă femeile sunt infidele, este din cauza soților lor ! pretinse ea.

— Dacă mă înșeli, eu...

— O să mă bați ? O să mă închizi cu cheia în camera mea și o să mă ții cu pâine și apă ? îl ironiză ea.

Pe măsură ce vorbea, Erika se simțea tot mai excitată. Nu mai dorea decât un singur lucru, să-l facă să-și piardă controlul. Îi văzu mușchii contractându-se, inima bătându-i cu putere. Era de ajuns să-și aplece capul un pic ca s-o sărute. Ea dori cu ardoare ca el s-o facă, dar Adam îi dădu drumul și se îndepărtă de ea. Fața lui nu trăda nici o furie, era impasibilă ca întotdeauna.

— Nu voi face nimic din toate acestea, afirmă el calm. Voi face dragoste cu tine până vei fi incapabilă să te mai gândești la un alt bărbat.

Se îndreptă spre ușă, se oprì în prag și-i spuse nepăsător peste umăr :

— În legătură cu asta dealtfel, mi-am amintit ce voiam să-ți spun, la sosire. Ce faci aici ?

— Îmi despachetez lucrurile, răspunse Erika aruncându-i o privire perplexă.

Adam se întoarse cu o sclipire de amenințare în ochi.

— În trei zile vom fi căsătoriți, spuse el încetișor. Te vreau în patul meu în seara aceasta și în toate serile până la sfârșitul vieții.

— Vrei în patul tău o femeie lipsită de experiență ? îl ironiză Erika.

Știa că Adam o dorește fără s-o iubească, dar nu se putuse împiedica niciodată să nu se ironizeze singură în momentele cele mai dureroase.

Adam îi privi corpul cu insolență.

— Vrei să spui mai curând „care nu avea experiență". Dealtfel, mă întreb dacă în cazul tău, acesta este cuvântul exact.

Privirea i se întunecă. Părea cufundat în gânduri.

— În ciuda inocenței tale, sau din cauza ei, m-ai vrăjit mai mult decât oricare altă femeie până acum. Fața ta nu minte. Ea îți trădează senzualitatea, Erika. Știu că rațiunea ta a înăbușit toate aceste impulsuri naturale. Te-ai revoltat împotriva dorinței pe care o manifestau. Dar noaptea trecută ai răspuns așteptărilor mele și am știut că nu mă înșelasem. Ne-am dăruit unul altuia și tu ai simțit tot atâta plăcere câtă am simțit și eu.

Erika încercă să-i răspundă, dar el o opri.

— Când m-am trezit în dimineața aceasta, tu dormeai încă în brațele mele. Te-am mângâiat și corpul tău mi-a răspuns, chiar și în somn.

— Nu încerca să mă minți.

— Nici nu aveam intenția, răspunse ea cu demnitate. Voiam să te întreb doar dacă tu crezi că dorința sexuală este suficientă pentru a asigura bazele unei căsnicii reușite.

— Dacă ai fi avut deja experiență și o lungă listă de amanți în spate, ți-aș fi răspuns „nu", spuse Adam cu sinceritate. Dar eu sunt primul și cred că ești destul de mândră și exigentă pentru a respecta jurământul pe care îl vei face.

Primele îndoieli îi reveniră Erikăi din nou. Nu se putea lansa într-o căsătorie în aceste condiții !

— Dar tu... ezită ea. Ce ai de câștigat ?

— Ți-am spus. O femeie iubitoare în patul meu. O stăpână a casei fermecătoare, obișnuită să frecventeze cele mai selecte medii și o mamă excelentă pentru copiii mei.

Adam observă expresia Erikăi și începu să râdă cu blândețe.

— Ei da, și asta, Erika ! Tu nu vrei copii ?

Ea schiță un gest de apărare.

„Vreau copiii tăi !" ar fi vrut Erika să-i strige, dar nu se putu hotărî să o facă. Își călcase deja în picioare orgoliul căsătorindu-se

cu Adam, în pofida concepţiilor ei despre căsătorie. Nu-i va mărturisi, în plus, cât de mult îl iubea şi cât de mult îşi dorea copii de la el. El care nu o iubea !

CAPITOLUL IX

Se căsătoriră trei zile mai târziu, aşa cum o anunţase Adam. Pe lângă ceremonia religioasă, el organiză o mare recepţie la Dorchester.

— Dacă ar fi fost vara, am fi putut primi la Abbot's Meade, îi spuse el, după ceremonie, în maşina care-i conducea la Dorchester. Dar lucrările sunt departe de a fi terminate şi e prea frig să punem corturi în parc.

La ieşirea din biserică, Erika nu avu timp să le vorbească invitaţilor. Dar i se strânse inima la vederea mulţimii de prieteni şi de relaţii ale lui Adam.

— Sunt mai curând surprinsă că ai invitat atâta lume, remarcă ea.

Îşi netezi cu nervozitate rochia de mătase. Adam insistase ca ea să poarte toaleta tradiţională. Ea alesese una din mătase crem care-i punea în valoare minunatul ten de roşcată. Linia era simplă şi sobră. Cu talia ei fină, Erika semăna cu o frumoasă floare alb şi roz.

Nu avusese timp să-şi găsească domnişoare de onoare, dar Tod era cavalerul de onoare al lui Adam. Erika îl găsi un pic stânjenit, înainte de căsătorie. În schimb, grija ei pentru Balthazar se dovedise neîntemeiată : câinele era aparent într-o excelentă formă.

Înăbuşindu-şi un sentiment de nelinişte, Erika îşi încrucişă mâinile pe genunchi, cu ochii pierduţi în gol. Ea moştenise această atitudine de la mama ei, atitudine care, dintr-un motiv sau altul, părea că-l enervează pe Adam. Îşi subţie buzele şi sfârşi prin a-i lansa :

— Ai aerul unei martire destinată flăcărilor !.

Tonul său amar o şocă pe Erika. Nu avu timp să-i răspundă şi nici el să spună mai mult, căci ajunseră la Dorchester.

Maşina se opri. Portarul îl ajută să coboare şi Adam luă mâna soţiei sale pentru a o conduce în interior. Formau probabil un tablou romantic, gândi ea cu tristeţe. Se lăsă condusă în salon, fără să protesteze.

Invitaţii erau deja acolo. Îndată ce apăru în cadrul uşii, Erika fu ţinta tuturor privirilor. Ea se simţi descumpănită, aproape speriată de acest ocean de feţe necunoscute de unde răsăreau din fericire, câteva capete familiare.

Erika îi văzu mai întâi pe soţii Brookbank şi răspunse zâmbetului radios al lui Sam ;

apoi Tod care îi aştepta la capătul mesei, şi în sfârşit o zări pe Suzanne Crawford.

Erika avu impresia că-i stă inima în loc, la vederea diamantului monstruos care sclipea în mii de culori pe degetul tinerei femei. Aceasta era însoţită de un bărbat scund şi cam chel care punea o mână de proprietar pe braţul ei.

Aparent, Adam îi urmărise privirea, căci buzele sale se crispară la vederea cuplului. Toate temerile Erikăi apărură şi ea se simţi complet copleşită de spaimă.

În timpul mesei, ea se străduí să zâmbească şi să pară naturală. Dar de fapt nu era decât un pachet de nervi încordaţi.

Nu puteau pleca în luna de miere, căci lucrările la Abbot's Meade erau într-un punct critic, iar prezenţa lui Adam acolo era absolut necesară.

Începând din acel moment, ei vor locui la Dower House. Erika ştia că trebuie să fie bucuroasă, dar nu simţea decât o profundă tristeţe.

Tod ridică paharul în sănătatea lor, obligând-o încă o dată să zâmbească. Era mulţumită că familia lui a fost invitată. Tod îi arătase cu degetul în timpul mesei. Erau probabil o familie călduroasă şi prietenoasă, deosebită de ceilalţi invitaţi. Adam avea prieteni adevăraţi în afară de Tod şi familia lui ? Nu era omul care să acorde cu uşurinţă prietenia

sa culva, sau să facă confidențe oricui. Și datorită dezvăluirilor lui Tod, Erika știa cât de mult detesta Adam snobii.

În sfârșit, încercarea se apropia de final. Masa se terminase și ei erau liberi să circule printre invitați. La oricare altă nuntă, acesta ar fi fost momentul cel mai plăcut al zilei. Dar Erika nu simți nici o plăcere să fie prezentată acestui lung cortegiu de fețe bine hrănite și pline de sine.

Doar familia lui Tod părea adevărată. Mama băiatului admiră rochia Erikăi cu o bucurie sinceră și mângâie țesătura mătăsoasă.

— Ei bine, iată un material drăguț, exclamă ea.

Apoi se întoarse spre una din fetele sale.

— Privește, Sylvia, ar trebui să-ți alegi ceva în genul ăsta, când te vei mărita cu Terry.

Sylvia îi aruncă o privire semnificativă Erikăi.

— Ar fi drăguț, într-adevăr, comentă ea. E mătase, mamă, și asta costă o mică avere. Și chiar dacă aș avea acești bani, aș prefera să-i cheltuiesc pentru casă.

Această sinceritate îi încălzi inima Erikăi care zâmbi cu simpatie Sylviei. Adam se îndepărtase pentru a discuta cu unul dintre oaspeți și ea profită pentru a se așeza într-un fotoliu, pe care mama lui Tod îl împinse spre ea.

— Deci, Adam al nostru a sfârșit prin a se însura ! remarcă doamna Dearham privin-

d-o pe Erika cu atenție. Ei bine, nu există nici o îndoială, ești o fată frumoasă. Dar în viață asta nu e totul. Tod al meu spune că ai și un caracter frumos.

Ea îi aruncă o privire afectuoasă fiului ei, care se strâmbă, părând stânjenit.

— Suntem mulțumiți că Adam nu s-a însurat cu fandosita aia de Suzanne. Se credea prea bună pentru el, dar nu era nici pe departe ! Am spus acest lucru de multe ori !

— Mamă... interveni Tod. Erika surprinse privirea semnificativă dintre mamă și fiu și se crispă. Totuși, Adam se întoarse la ea și aștepta răbdător să termine conversația. Făcură împreună înconjurul salonului apoi Erika își făcu curaj să-i pună întrebarea care îi stătea pe buze :

— Adam, câte persoane de aici sunt într-adevăr prietenii tăi ?

— Înțelegi prin asta câți mă iubesc așa cum sunt ? Câți ar fi venit la nunta noastră dacă nu aș fi fost Adam Henderson Hart, președintele Fundației Hart ? întrebă el sec. De ce îmi pui această întrebare ? Ești contrariată la ideea că nu vor accepta poate invitațiile tale la cină ? Ți-e rușine cu mine, Erika ? Sau te temi de aprecierile și ironiile celor din categoria ta socială ? Ar fi trebuit să te gândești mai din timp la asta !

Îi lăsă brusc brațul și o părăsi. Șocată de această ieșire violentă, Erika rămase nemiș-

cată. Tod o avertizase că Adam mai păstra încă în memorie amintirile dureroase ale copilăriei. Dar ea nu realizase până acum, cât de profund înrădăcinate erau în el...

Își încreți sprâncenele, căci Suzanne se îndrepta spre ea, însoțită de cavalerul ei devotat.

— Iubitule, du-te să-mi aduci un alt pahar, susură ea. Vezi ca Adam să-mi pună o șampanie bună. E ordinară, dar dacă nu pot avea ceva mai bun...

Când însoțitorul plecă să-i execute ordinele, Suzanne zâmbi batjocoritor.

— Ei bine, spuse ea, până la urmă Adam a făcut-o !

Erika se străduí să nu-i dea acestei femei satisfacția de a o întreba. Ea voi să se întoarcă.

— Întotdeauna a spus că o va face, continuă Suzanne cu vocea ei insinuantă. Dar nu credeam că ar putea fi cineva pe lume atât de prost încât să accepte. În fine. Presupun că în situația dumitale, era fie Adam, fie un mic contabil mediocru. Sperai fără îndoială că alianța dintre familia dumitale și banii lui...

Se întrerupse, zâmbind cu înțeles :

— Am știut întotdeauna că nimic nu-l va opri pe Adam în dorința lui de a fi recunoscut pe plan social. Dar dumneata ?

Își înălță cu drăgălășenie sprâncenele.

— Evident, știi că m-a cerut în căsătorie ?

Râsul ei răutăcios răsună în urechile Erikăi și își făcu loc prin ceața în care se refugiase.

— Tata era furios, chiar dacă, natural, nu a putut spune nimic din cauza afacerilor pe care le tratează cu Adam. Bineînțeles, eu am refuzat.

Ea aruncă o privire de complezență asupra mâinii sale stângi împodobită cu un diamant tot atât de „ordinar", cum era așa-zisa șampanie a lui Adam.

— Când și-a făcut cererea în căsătorie a trebuit să-i spun că îl acceptasem deja pe Leon. M-aș fi declasat complet dacă m-aș fi măritat cu el. Sunt lucruri pe care banii nu le pot cumpăra. Oh, bineînțeles, Adam este un bărbat foarte bine și în pat...

Suzanne își trecu limba peste buze într-un fel încât Erika avu chef să-și înfigă unghiile în fața ei și s-o zgârie adânc, până la sânge. Era bolnavă de furie.

— ...dar ca soț, continuă Suzanne, cred că ți-a spus că te iubește... Îți iubește familia, draga mea ! Niciodată nu și-a ascuns intenția de a face o căsătorie reușită. Cât despre fidelitate... !

Prea enervată ca să se mai abțină, Erika izbucni :

— Va fi cu siguranță tot atât de fidel cum vei fi și dumneata soțului dumitale !

Suzanne păli de ciudă dar Erika nu aștepta replica ei, îi întoarse spatele și-și făcu loc prin

mulțime, neștiind încotro să meargă. Era invadată de dezgust și disperare. Dat fiind ceea ce știa despre originea lui Adam, nu avea nici un motiv să pună la îndoială afirmațiile Suzannei. Era singura femeie pe care o iubise vreodată și îl rănise atât de tare încât el era foarte capabil să se căsătorească din răzbunare. Dar fusese un șoc să afle că o ceruse pe Suzanne în căsătorie cu puțin timp în urmă. Era motivul pentru care își alesese o alta. Erika înțelegea acum de ce totul se desfășurase atât de repede... Chiar în momentul în care o seducea, totul era deja aranjat, planificat. Știa că din momentul în care va fi amantul ei, Erika va accepta să se căsătorească cu el. Pasiunea disperată și dorința pe care o remarcase la el, nu erau decât rezultatul refuzului Suzannei!

— Erika?

Lângă ea, Tod o privea cu milă. Suzanne dispăruse. Erika nici măcar nu-și mai dădea seama că o părăsise brusc. Rătăcită, privea în jurul ei.

— Ești lividă, observă Tod. Te simți bine?

— Minunat. Dar ziua a fost un pic cam lungă.

— Se va sfârși în curând, o asigură el.

Se încruntă și-și privi mâinile cu un aer jenat. Mâini de om cinstit, sincer și credincios, remarcă distrat tânăra femeie.

— Erika, nu mi-o lua în nume de rău dacă te întreb: îl iubești pe Adam?

— Despre ce vrei să-mi vorbești? articulă Erika cu greu. Știu de ce s-a căsătorit cu mine, Tod, dacă asta te interesează.

Înainte ca Tod să mai poată adăuga ceva, ea fugi chinuită de o spaimă și o durere care îi dădeau impresia că e înjunghiată.

Adam o decepționase. Nu avusese onestitatea să-i spună de ce se însura cu ea. Ghicise că ea îl iubește și nu ezitase să se folosească de sentimentele ei pentru el. Se arătase fără milă, pentru a obține ceea ce voia și pentru a-i arăta Suzannei că dacă ea îl respingea, altele nu erau atât de dificile.

Erika înțelegea acum motivul acestei somptuoase recepții și al acestei liste impresionante de invitați. I se strângea inima pentru ea și pentru el. Desigur, el știa că urmărește o himeră, că această așa-zisă integrare printre acești oameni, care nu admirau decât bogăția și puterea, nu valora nimic. Ea nici măcar nu putea să-l ajute, pentru că ea nu frecventase niciodată aceste medii superficiale și false, apreciate de Suzanne și părinții ei.

Vocea dură a lui Adam o ajunse în mijlocul durerii ei.

— Nu e momentul să te schimbi?

— Tocmai voiam s-o fac.

Ea plecă rapid, pentru ca el să nu-și dea seama de durerea ei. Nu servise decât ca s-o

înlocuiască pe Suzanne Crawford. Adam nici măcar nu o dorea, până la urmă. Ea voia ceea ce el reprezenta. În pofida radiatorului, care se găsea lângă ea, Erikăi începură să-i clănțăne dinții. Își scoase rochia de mireasă și își puse un taior din lână de culoarea alunei, pe care și-l cumpărase pentru întoarcerea la Abbot's Meade.

— Gata ?

Adam intrase fără să bată și o contemplă cu o intensitate pe care Erika nu și-o explica. Nu mai avea nevoie să joace teatru, acum !

— Da, murmură ea, evitând să-i întâlnească privirea.

Cu un gest blând, el o luă de umeri și-i atinse tâmpla cu un sărut ușor. Erika nu-și putu reține o mișcare de recul.

Adam păli și maxilarele sale se contractară. Dar nu spuse nimic și se mulțumi s-o ia de braț pentru a o împinge spre ușă.

— Vino, ne întoarcem acasă.

Erika primi urările invitaților ca o somnambulă. Întrevăzu pentru ultima oară surâsul bun al lui Sam, expresia călduroasă a mamei lui Tod și apoi se trezi în mașină, alături de Adam.

— Obosită ? o întrebă el cu o voce neutră.

— Un pic.

Închise ochii în speranța că discuția se va opri aici. Dar în mod vizibil Adam se hotărâse să uite incidentul cu sărutul. Îi vorbi ca

și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Erika îi răspundea monosilabic. În ciuda orgoliului ei, nu avu forța să simuleze fericirea și lipsa de griji. Bineînțeles, știuse dintotdeauna că el nu o iubea, cel puțin așa cum îl iubea ea ; se obișnuise, dar această nouă descoperire era prea brutală, prea devastatoare, ca ea să-i poată face față. Căsătoria lor era distrusă înainte chiar de a începe. O altă femeie mai puternică, s-ar fi bătut, ar fi simulat, în speranța că această relație de comedie va deveni reală. Erika se simțea incapabilă. Nu folosea la nimic să-și spună că e nebună și să-și facă reproșuri. Se căsătorise cu Adam. Fuseseră amanți... Cum ar putea ea suporta ca el s-o atingă, acum când știa la ce să se aștepte ?

— Te simți bine ? întrebă sec Adam.

Erika tresări ca și cum ar fi lovit-o. Aparent, sistemul ei nervos devenea fragil...

— Erika ?

Prenumele ei îi răsună neplăcut la urechi și ea începu să tremure. Nu avea totuși nici un motiv să-i fie frică. Adam nu cunoștea încă decizia ei. Căci Erika nu se va culca cu el : nu putea s-o facă. Nu avea decât să ia măsurile necesare pentru a divorța. La această idee, Erika își înăbuși un suspin. Adam își întoarse privirea de la șosea, spre ea, pentru a o examina.

— Cred că ai băut prea multă șampanie, o ironiză el. Întinde-te și închide ochii.

Erika făcu ce-i ceruse el, mai mult pentru a scăpa de perspicacitatea lui, decât din dorința de a se odihni. Ea nu se temea să-i aducă la cunoștință hotărârea ei, dar avea încă nevoie de puțin timp pentru a-și recăpăta calmul.

Când intrară pe aleea ce ducea spre Abbot's Meade, casa se înălță deodată ca o masă întunecată și impozantă. Adam o coti cu îndemânare spre Dower House. Fumul ieșea pe horn și perdelele nu ascundeau de tot lumina din șemineu. Ca pentru a răspunde întrebării pe care și-o punea, Adam murmură :

— Este un tablou primitor, nu găsești ? Dar realitatea nu este întotdeauna atât de veselă. Când eram copil mama mea profita de faptul că trebuia să mature curtea gării, pentru a-și procura cărbunele pe care îl aduna dintre șine. Eram cinstiți, dar ea nu se putea întoarce acasă cu mâinile goale, fără nimic pentru a face focul. Pereții casei noastre șiroiau de umezeală în timpul iernii. Mama mea a suferit teribil din cauza reumatismului, spre sfârșitul vieții...

Era pentru prima dată când Adam îi povestea câte ceva din trecutul lui și în alte împrejurări, Erika l-ar fi compătimit. Dar în acel moment, tot ce simțea era un fel de amorțeală vagă, o lipsă totală de interes pentru ceea ce îi povestea el. Se întoarse spre fereastră fără să răspundă.

— Îmi pare sincer rău, reluă Adam cu o voce morocănoasă.

Dacă nu ar fi învățat recent cât era de dur, ar fi putut crede că își stăpânea durerea.

— Se pare că amănuntele sordide ale copilăriei mele nu te interesează. Îmi voi aminti să nu mai fac niciodată vreo referire la asta, pe viitor. E trist pentru tine să fii nevoită să suporți un soț a cărui origine este o adevărată lipsă de gust.

Era momentul. Erika respiră adânc. Trebuia să-i vorbească cât mai putea s-o facă.

— Nu neapărat, răspunse ea, destul de mândră de vocea ei rece și distantă, care nu trăda nici cea mai mică emoție. Vezi tu, Adam, am comis o greșeală. Nu doream să mă mărit cu tine, dacă stau să mă gândesc mai bine.

O tăcere zdrobitoare se instaură în mașină. Erika nu îndrăznea să-l privească pe Adam. Fără să pronunțe un cuvânt, el ieși. Când îi deschise portiera, își înăbuși spaima. Dar fața impasibilă a lui Adam nu-l dezvălui nimic din starea lui de spirit.

Poate credea că e bolnavă de nervi, își spuse ea cu febrilitate. Dacă așa stăteau lucrurile, îl va convinge că e serioasă, înainte de a o atinge... La această idee simți că îngheață. Nu putea suporta s-o atingă, chiar din întâmplare. Repulsia ei era pe măsura iubirii pe care o încercase pentru el. Cu toate acestea, îl mai

iubea încă. În același timp îl ura și se detesta pe ea însăși...

Evitând cu grijă orice contact, ieși din mașină și-l urmă pe Adam în interior. Înregistra mecanic schimbările făcute în casă. Lucrase o armată la ele. Nu numai încălzirea centrală era discret disimulată, dar holul își recăpătase vechea sa glorie. Mulajele din plafon fuseseră vopsite în alb și pereții într-o nuanță de portocaliu foarte delicată. O mochetă groasă, gri deschis, înăbușea zgomotul pașilor și acoperea chiar și treptele scării.

— Pe aici, spuse Adam cu o voce tăioasă.

O introduse în salon. Și aici dușumeaua era acoperită de aceeași mochetă. Pereții fuseseră vopsiți într-un galben de mare efect.

De o parte și de alta a focului fuseseră instalate două fotolii confortabile, separate de o măsuță joasă.

— Ia loc, în timp ce pregătesc câte un pahar.

— Nu mi-e sete, răspunse Erika cu o voce stingherită.

— Poate, dar mie, da !

Tânăra femeie se așeză într-un fotoliu și își încrucișă mâinile pe genunchi.

În spatele ei, îl putea auzi pe Adam umplând paharele. Tensiunea urcă.

— Acum, declară el, așezându-se în fața ei, ai ceva împotrivă să-mi explici ce ai vrut să spui în mașină ?

— Exact ce-am spus, răspunse Erika cu dârzenie. Mi-am schimbat părerea, Adam. Nu mai vreau să fiu soția ta.

— Și ai făcut această descoperire la mai puțin de cinci ore de la căsătorie, nu-i așa ? Eram destul de bun să fiu amantul tău, dar nu destul pentru a fi soțul tău ?

Fața lui Adam se crispă sub efectul unei emoții pe care Erika nu o putu identifica. El își goli paharul dintr-o înghițitură.

— Și când te gândești că te-am crezut altfel, mai călduroasă și mai umană !

Făcu o strâmbătură de dezgust și Erika se reținu să nu-i strige că el era cel rece și insensibil, el care se însurase pentru că... Dar dădu înapoi, incapabilă să accepte adevărul.

— Ei bine, o să văd dacă pot să te fac să-ți schimbi părerea. Înainte ca Erika să poată realiza ce i se întâmplă, se trezi înconjurată de brațele lui Adam și dusă spre scară.

Luptând cu frenezie să-i scape, își aruncă privirile pe fața impasibilă a răpitorului ei. În ciuda greutății ei, Adam nu părea să facă nici un efort pentru a urca treptele. Erikăi începu să-i fie frică.

— Adam...

— Scutește-mă de protestele tale, Erika, o întrerupse el sec.

Împinse o ușă cu umărul. Încăperea era cufundată în obscuritate și era dominată de un

pat imens cu baldachin. Un foc ardea în şemineu şi proiecta pe pereţi forme mişcătoare.

Patul se lăsă sub greutatea Erikăi când Adam îi dădu drumul din braţe. Ea reacţionă cu energia disperării şi se rostogoli pentru a scăpa de el. Nu reuşi însă pentru că Adam o încălecă, apoi începu să-i scoată vesta menţinând-o imobilă sub el.

Erika era înaltă şi se credea puternică dar degeaba se luptă. Adam era cel mai tare. Când începu să se ocupe de rochia ei, Erika se mişcă în toate sensurile, beată de furie. Detesta contactul degetelor lui pe pielea ei...

— Destul, Erika, decretă calm Adam. O să-ţi rup hainele de pe tine.

Asta şi făcu şi ţesătura sfâşiată i se păru Erikăi simbolul destrămării căsniciei lor.

Încetă să lupte şi rămase întinsă, rece ca marmura, în timp ce el se dezbrăca la rândul lui. Nu se mai gândea să fugă, se străduia doar să nu leşine. Adam nu o sărută ci rămase câteva momente s-o contemple, întunecat. Apoi mâinile lui părăsiră încet umerii ei şi se puseră pe sâni. Erika fu copleşită de nelinişte. Cu o voce total lipsită de expresie, ca spuse :

— Adam, dacă nu încetezi să mă atingi, cred că voi leşina.

El se retrase imediat şi timp de o clipă, pielea sa deveni cenuşie, ochii săi, trişti ca iarna.

— De ce ? întrebă el la fel de calm ca ea.

— Pentru că ştiu adevărul. Ştiu de ce te-ai însurat cu mine.

De data aceasta el îşi pierdu orice culoare.

— Şi din cauza aceasta nu poţi suporta contactul meu ?

— Dacă aş fi ştiut mai curând, nu m-aş fi măritat niciodată cu tine. Şi acum când sunt la curent, nu mai pot să fiu soţia ta.

— Înţeleg...

Ea îl văzu îndepărtându-se încet printre umbrele care invadaseră încăperea.

— Ei bine, cred că nu mai e nimic de adăugat. Credeam că vom fi capabili să facem o bucată de drum împreună. Că avem ce schimba între noi. Se pare că m-am înşelat. E mai bine să mă întorc la Londra, cel puţin până ce vom hotărî asupra evenimentelor ce vor urma.

— E casa ta, protestă Erika, care se simţea vinovată fără să vrea. Mă voi întoarce în pavilionul meu de pază.

Îşi dădu seama cu durere că trebuie să-şi vândă căsuţa, acum. Nu putea continua să trăiască aici după ceea ce se întâmplase. Trebuie să-şi găsească şi de lucru... O cuprinse spaima

— Mai am şi altele, replică el adunându-şi hainele.

Erika îl urmări cu privirea şi nu se putu împiedica să nu-i admire corpul atletic. Închise ochii pentru a uita că era, fără îndoială, ultima oară când îl vedea.

CAPITOLUL X

Erika nu reuşi să adoarmă după plecarea lui Adam. Se sculă foarte devreme şi rătăci fără ţintă din încăpere în încăpere. Casa fusese admirabil restaurată datorită lui Adam, dar ea abia dacă observă. În alte împrejurări i-ar fi plăcut să trăiască aici, dar acum... Nimic nu mai avea sens. Ea vagabonda într-o lume de coşmar unde trebuia să se facă mică de tot ca să nu fie observată.

Plimbările lungi cu Balthazar i se părură bine venite şi liniştitoare. Trecuse o săptămână şi Erika nu primise nici o veste de la Adam. Se duse în oraş şi îşi puse casa în vânzare. Nu folosea la nimic să tărăgăneze lucrurile.

Exact la zece zile de la căsătoria lor, începu să ningă. Tânăra femeie ieşi să se plimbe. Parcul era acoperit de un strat alb care scârţâia sub paşi. Deodată, Erika începu să plângă în hohote de disperare, fără a putea să se oprească. Această criză îi provocă o migrenă. Era pe punctul de a se spăla pe ochi cu apă

rece, când auzi soneria de la ușa de afară. Inima începu să-i bată puternic. Dar nu era Adam. Nu era altul decât Tod. Erika îl lăsă să intre. El o privi cu un aer dezolat, apropiindu-se distrat pentru a-l mângâia pe Balthazar pe cap.

În mod vizibil, Tod nu se gândea să se încurce în preliminarii :

— Îmi spuneam eu că o să fii aici, Erika. Ascultă, nu știu ce nu merge între tine și Adam, dar asta îl distruge, independent...

— Îți bați joc, Tod ? exclamă Erika. Adam are un calculator în locul inimii.

Tod păru șocat.

— Chiar crezi ce spui ? Înseamnă că nu l-ai văzut în ultima vreme. Este pe cale să se distrugă, Erika. Lucrează fără oprire, apoi se duce acasă și bea...

— Bea ?

Tod dădu amărât din cap.

— Bărbații care o pierd pe femeia vieții lor se refugiază deseori în băutură.

Erika închise ochii și Tod făcu câțiva pași spre ea.

— Ascultă, nu e treaba mea, dar e clar că sunteți îndrăgostiți nebunește unul de altul.

— Poate că eu îl iubesc pe Adam, dar nu e reciproc, îl întrerupse Erika. El o iubește tot pe Suzanne. Nu i-am servit decât de înlocuitor.

— Ți-a spus-o el ? întrebă Tod sceptic.

— Nu, ea mi-a spus. Și când te gândești, totul se leagă. Chiar tu mi-ai povestit că ea l-a rănit profund, respingându-l...

— Adam te iubește, repetă Tod. Sunt sigur, Erika.

El insista, cu ochii rugători.

— La început nu credeam. Dar de când am văzut în ce hal e zilele astea... O să se distrugă, adăugă Tod încetișor. Dacă nu mă crezi, vino și convinge-te singură.

Erika voi să-l refuze, dar era prea târziu. Speranța se infiltrase deja în ea. Oare să se fi înșelat ? Voia cu disperare să creadă acest lucru, dar...

Tod nu-i lăsă timp să se gândească.

— Vino imediat cu mine. Te conduc la Londra. Îl vei vedea pe Adam și veți vorbi cu sinceritate...

— Niciodată nu a spus că mă iubește...

— Nici tu, ripostă Tod. E adevărat, acum mult timp în urmă, Suzanne l-a rănit și de atunci a învățat să-și ascundă sentimentele. Dar nu te-ar fi cerut niciodată în căsătorie dacă nu te-ar fi iubit.

— Nici măcar pentru a-și procura genul de soție pe care o căuta ? îl ironiză cu amărăciune Erika.

— Vorbește cu el, repetă Tod. Are nevoie de tine, Erika.

Era argumentul la care ea nu putea rezista. Lăsându-i acolo pe Tod și pe Balthazar, ea se

repezi în camera ei pentru a împacheta rapid câteva lucruri. Inima îi bătea cu putere, de excitație și ușurare. Această vrăjitoare de Suzanne îi făcuse vrăji dar el le rupsese... Deodată, ea regăsi intact extazul pe care îl simțise în brațele lui Adam. Își aminti cât de mult îl dorea... Corpul său însetat începu să vibreze. Ea roși privindu-se în oglindă pe jumătate amuzată, pe jumătate stânjenită.

*
* *

— Te las aici, se scuză Tod la vreo sută de metri de imobil. Nu pot intra în parcare fără cartelă magnetică.

Se aplecă să-i deschidă portiera.

— Succes, murmură el.

Înainte de a ieși, Erika rămase o clipă nemișcată. Acum, când era atât de aproape de Adam, îi era puțin frică. Va ști ea să-i vorbească ? Cum va reacționa el ? Și mai ales, ea se întreba dacă lui îi păsa într-adevăr de ea și dacă Tod nu se înșelase.

— Merită osteneala să lupți, afirmă încetișor Tod. El e mândru, și nu-ți promit că va fi ușor...

— Nu, suspină Erika.

Ea își înălță capul și se hotărî... În curând ajunse în hol. Chemă liftul care o duse lin și se opri la etajul solicitat. Erika ieși, oprindu-se brusc, foarte emoționată. S-ar fi spus că destinul hotărâse să-i întindă o mână... ușa lui Adam era întredeschisă. O împinse și intră, afundându-și mâinile în buzunare pentru a le împiedica să tremure.

Mocheta îi înăbuși zgomotul pașilor. Pătrunse în camera de zi. Adam era în picioare, în mijlocul încăperii, dar nu era singur... Suzanne era cu el, în brațele lui ! Erau atât de absorbiți încât nici nu observară sosirea ei.

Și Tod care pretindea că Adam o iubea ! Erika întoarse spatele, orbită de lacrimi.

— Erika !

Vocea imperioasă a lui Adam o opri în elanul ei. În pofida voinței ei, făcu stânga împrejur și îl privi. Era foarte palid, ochii săi erau foarte întunecați și ușor înfundați în orbite, pomeții ieșiți în afară. Dar avea gura mâzgălită de rujul Suzannei. Tânăra femeie nu putu suporta mai mult. Îi întoarse spatele și fugi, fără să-i asculte chemarea.

Liftul era încă acolo. Erika se repezi în el și apăsă pe butonul de la parter. Ușile se închiseră chiar în momentul în care Adam se apropia. Văzu pentru ultima dată fața lui marcată de furie și tristețe.

Erika păstră această imagine a lui până la Abbot's Meade. Telefonul sună, dar ea nu ridică. Își strânse cu calm toate hainele și-l luă pe Balthazar. Nu mai putea sta nici măcar o noapte în plus la Dower House și nici să se

culce în patul care le fusese destinat la amândoi. Şi-i va imagina neîncetat împreună.

Erika se simţi deodată rău şi fu nevoită să se aşeze. Nu avusese niciodată o stare ca asta. Fără îndoială era provocată de nervi şi de spaimă. Dar dacă era altceva ?... Erika surâse cu amărăciune gândindu-se că poate, printr-o ironie a soartei, purta copilul lui Adam, conceput în timpul celor câteva nopţi petrecute împreună.

Ea nu dorea să se gândească la asta acum. Nu voia decât să scape de această casă.

Pavilionul de pază era rece şi umed. Balthazar începu să geamă, în timp ce ea aprindea focul.

— Ştiu, bătrâne, murmură Erika. Nu-ţi place schimbarea. Va trebui să te obişnuieşti totuşi !

Cu ochii plini de reproşuri, Balthazar se lungi lângă cămin. Complet insensibilă la această comedie, Erika se prăbuşi într-un fotoliu. Corpul ei părea cuprins de friguri, chinuit de o durere pe care nu putea să şi-o înăbuşe : Adam şi Suzanne. Adam...

Auzi paşi afară şi tresări. La sosire închisese uşa cu cheia. Soneria zbârnâi dar ea refuză să se mişte. Paşii se îndepărtară. Erika nu se gândise când nu se dusese să deschidă, era o simplă reacţie de autoapărare...

Deodată, Balthazar începu să latre în bucătărie, apoi tăcu. Erika nu mişcă, rămase în fotoliu contemplând focul. Ceva umed îi căzu pe genunchi şi-i străbătu fusta de lână. Privi fără să înţeleagă, apoi îşi atinse faţa. Plângea fără să-şi dea seama. Începând de acum o va durea întotdeauna.

— Erika ?

Ca în vis se întoarse spre uşă. Făcu ochii mari. Adam era acolo.

— Uşa din spate nu era închisă, explică el fără să zâmbească. Oricine ar fi putut intra şi te-ar fi putut găsi, complet singură aici, adăugă el surd.

— Nu eu te-am silit să spui lucrul acesta ! Pe mine m-ar fi găsit singură...

Erika îşi muşcă limba, dar era prea târziu. Adam căzu la picioarele ei, foarte aproape de ea. îi apucă bărbia şi îi întoarse capul spre el.

— De ce plângi ? o întrebă el brutal. Şi de ce ai venit să mă vezi în seara aceasta ?

— Venisem să-ţi vorbesc despre divorţul nostru. Eşti mulţumit de răspuns ?

Adam era schimbat, dar Erika nu putea preciza exact în ce sens... Poate un soi de exaltare, în complet dezacord cu expresia sa severă... Simţi cum i se strânge inima ! Suzanne îşi schimbase oare părerea ? Rupsese logodna, doar dacă... Erika era în ceaţă.

Adam îi culese o lacrimă cu vârful degetului.

— Eşti mai palidă şi ai slăbit !

— Şi tu la fel.

— Poate suferim de aceeaşi boală... sugeră Adam pe un ton dezinvolt.

Lacrimile Erikăi începură din nou să curgă şiroaie. Încercă să se stăpânească, spunându-şi că nu avea demnitate şi energie, că la vârsta ei nu se mai izbucnea în lacrimi copilăreşte. Dar Adam nu o lăsă să-i scape. Degetele sale îi atinseră obrazul, se pierdură în părul ei, îl netezirâ înspre spate.

— Spune-mi, de ce nu vrei să mai fii soţia mea, întrebă el privind-o în ochi.

Ea voi să-i scape, dar nu fu în stare.

— Din cauză că... dumneata... tu ştii de ce... Cunosc adevărul !

— Ce adevăr ?

În ciuda oricărei aşteptări, Adam zâmbi uşor. Ochii săi se fixară pe gâtul Erikăi unde bătea o arteră. O atinse încet, urcă de-a lungul gâtului şi urmă în final curba buzelor.

Cum putea el să se comporte în felul acesta ? El care o ţinea pe Suzanne în braţe cu puţin timp înainte ?

— Ce adevăr, Erika ?

Degetul său încetă să-i chinuie gura, dar Erika nu avu timp să se bucure de asta. Deodată, Adam îşi aplecă faţa şi-i captură buzele. Sărutul, mai întâi languros, deveni exigent şi puţin câte puţin, Erika simţi cum întregul ei corp este cuprins de un foc mistuitor. Se abandonă vrajei şi se strânse lângă el,

copleşită de dorinţa de a-i aparţine. Dar în loc să profite de acest avantaj, Adam părea că simte o plăcere răutăcioasă s-o excite, fără să vrea s-o satisfacă total. Buzele lui trasau dâre de foc pe gâtul ei, dar se opriră la naşterea sânilor. Mâinile lui îi atinseră ca din nebăgare de seamă sânii rotunzi, dar se puseră cuminte pe talia ei... Erika începu să tremure şi încercă să se îndepărteze de el.

— Te rog, nu fă asta.

— Pentru că o să leşini ? întrebă el calm.

Erika roşi, atinsă în mândria ei.

— Nu ştiu de ce procedezi astfel, Adam, nici de-a ce te joci. Dar nu vreau să te foloseşti de mine ca s-o uiţi pe Suzanne !

— Ce te face să crezi una ca asta ?

Aceste cuvinte, pronunţate cu o voce indiferentă, o răniră adânc. Ea strânse din dinţi, hotărâtă să nu lase să se vadă cât de mult suferise.

— Suzanne mi-a spus-o, mărturisi ea, cu o voce răguşită. Mi-a explicat de ce te-ai căsătorit cu mine. Îmi imaginez că ai venit să-mi explici în seara aceasta că şi-a schimbat părerea, că în sfârşit te vrea ?

— Întotdeauna m-a vrut.

Adam zâmbi ironic. Erika îl privi fix, căutând să înţeleagă ce voia să spună.

— Ca amant, ştiu. Voiam să spun că acum, poate, te vrea ca soţ.

— Sunt deja însurat cu tine, îi aminti el, fără să răspundă la întrebarea ei.

Părea că se gândește apoi adăugă :

— Tod mi-a telefonat.

Erika tresări. Facă cerul ca Tod să nu-i fi spus...

— Își face multe griji în privința ta, reuși ea să spună.

— Găsești ? Nu avea aerul. Voia să știe de ce te făceam nefericită. E o întrebare pe care nu încetez să mi-o pun de când ne-am căsătorit. Dar în seara aceasta, pentru prima dată, dețin cheia acestei enigme.

Îi admiră curbele voluptuoase cu o încetineală insolentă, apoi spre stupoarea Erikăi se aplecă și o ridică în brațe...

— Adam...

Neținând seama de protestele ei, bărbatul se îndreptă spre scară.

— Adam, lasă-mă jos ! ordonă Erika, atunci când el deschise ușa camerei el.

— Cum dorește doamna...

O puse pe Erika pe pat. Nu reușea să înțeleagă ce se întâmpla nici de ce era el acolo sau ce avea de gând. Adam începu să se dezbrace. Erika îl fixă, incapabilă să-și întoarcă privirea. Doar când ajunse și el lângă pat, Erika reacționă, încercând să fugă. Dar mâinile lui Adam o imobilizară înainte de a-i scoate hainele cu o îndemânare deosebită. În sfârșit ea rămase goală...

— Acum...

Un licăr călduros și tandru luci în ochii lui Adam. Degetele sale încercuiră brațele Erikăi.

— Încep să cred că am pierdut un timp nebun și am provocat suferința amândurora, necedând instinctului meu chiar de la început.

Se așeză pe pat și o luă pe Erika în brațe, punând-o pe genunchi. Erika simți cum o învăluie căldura și forța lui Adam, subminându-i voința. Mușchii ei se relaxară și Erika știu că era copleșită de această apropiere.

— Prima oară când te-am văzut, am vrut să fii imediat a mea. Dar am înțeles cât ar fi fost de periculos, declară el depunându-i sărutări ușoare pe față.

Ea încercă să se concentreze asupra a ceea ce el îi spunea.

— M-am gândit că trebuia să rezist tentației, continuă el, dar îmi făceam iluzii.

Erika încercă cu disperare să retrăiască întreaga spaimă pe care o încercase din vina lui Adam, pentru a lupta împotriva plăcerii care o invada la contactul degetelor sale.

— Mă doreai atât de mult, încât atunci când am stat cu tine, la Londra, m-ai îndepărtat imediat.

— Era ultima tresărire a masculului care va fi pus în cușcă, spuse Adam ironic. Dealtfel, am venit după tine, îți amintești, murmură el cu gura lipită de gura ei, mângâind-o ușor, până ce buzele ei se întredeschiseră.

Atunci el o sărută pe îndelete, cu o artă desăvârşită, până ce, complet înnebunită, îl sărută şi ea la rândul ei, cu pasiune. Înăbuşindu-şi o exclamaţie, el o strânse în braţe şi mâinile sale îi parcurseră corpul gol, care i se oferea. Erika simţi cum se topeşte de plăcere. Îi atinse sânii, îi sărută, îşi lunecă limba pe sfârcurile lor până ajunseră să strălucească, umezi. Gura lui se lăsă mai jos, rătăcind pe abdomen, pe pulpe.

— Adam, Adam, şopti ea printre suspine, trecându-şi mâinile prin părul lui.

El urcă înapoi până la faţa ei pentru un nou sărut pasionat. Îşi puse mâinile pe pulpele ei, le ridică şi cu o singură mişcare înainte, pătrunse în interiorul trupului ei, apoi o strânse tandru la piept, continuând să o pătrundă tot mai adânc, cu fiecare mişcare, în timp ce ea îşi unduia şoldurile ritmic. Tumultul care se abătu asupra ei fu unic. Era acea ploaie de lumină la izbucnirea lichidului fierbinte care se revărsa în ea, inundând-o toată, scăldând-o în iubire.

Rămaseră sudaţi, unul în altul, mult timp Apoi ea îl întrebă într-un geamăt :

— Ai făcut-o pentru că Suzanne te-a respins ?

— Suzanne nu a avut niciodată ocazia să-mi spună „nu", răspunse el surâzând. Hai, Erika, chiar ai crezut că aş putea să mă căsătoresc cu o femeie ca ea ? Este lacomă, vanitoasă, superficială, dincolo de orice imaginaţie.

— Ai iubit-o.

Vocea Erikăi se frânse la ultimul cuvânt.

— M-am îndrăgostit odinioară superficial de ea, cu mult timp în urmă. Ea m-a rănit, e adevărat, dar mi-a atins orgoliul, nu inima. Nu am iubit-o niciodată cu adevărat şi nu te-am luat în nici un caz de nevastă de ciudă !

Începu s-o sărute din nou cu patimă, să-i mângâie sânii, să-i sugă uşurel până ce o făcu să-şi piardă controlul de sine. Degetele ei tremurau pe pieptul lui. Îşi simţea inima bătând repede sub palma ei. O dorea din nou, de asta cel puţin, era absolut sigură.

— De ce nu mi-ai spus nimic în noaptea nunţii, când am pretins că ştiu adevărul ?

— Pentru că mă gândeam că e vorba de un alt adevăr.

Intrigată, Erika se îndepărtă uşor de el şi îl privi în faţă. Avea un aer încordat, vulnerabil.

— Ce adevăr ? întrebă ea.

— Acesta, spuse el liniştit. O luă în braţe şi o sărută nesăţios.

— Mă gândeam că ai ghicit că te iubesc, murmură el în sfârşit, la urechea ei. Şi credeam că tu nu suportai să te ating pentru că nu voiai această iubire. În câteva cuvinte mi-ai distrus toate planurile. Reacţionai atât de intens încât nu putea fi numai o atracţie

sexuală. Sperasem că odată căsătorită, toate acestea se vor transforma în dragoste. Știam că nu aveai încredere în mine și nu puteam să-ți fac curte multă vreme, bântuit de teama de a nu te pierde. De aceea te-am făcut a mea, în Franța.

— Doar pentru aceea ?

Erika își ridică ironic o sprânceană, atât de fericită, încât își putu permite să-l tachineze puțin. Râse și își apăsă buzele pe gâtul lui.

— Mai erau și alte motive, admise el. De la Londra știam că mă făceai să înnebunesc, dar nu voiam încă să admit că te iubeam atât de mult, încât nimic altceva nu mai conta. Apoi, brusc, am încetat să mă mai lupt. Eram îngrozit la ideea că ai putea să-mi scapi. Trebuia să mă asigur. Nu mă iubeai, dar mă doreai...

Erika deschise gura să protesteze.

— Perfect ! Și mă gândeam că dacă reușeam să te leg de mine...

— ...Ai putea să mă forțezi să mă mărit cu tine, termină Erika.

— Apoi, m-aș fi străduit să-ți câștig iubirea.

— Și erai gata să aștepți ?

— Da, dar poate nu va mai fi nevoie, murmură el la urechea ei. Tod mi-a spus că mă iubești.

Ea nu răspunse nimic.

— Erika ?

Emoția care voala vocea lui Adam o mișcă profund pe Erika. Tot ce visase era acolo, în ochii lui Adam. Simți cum i se accelerează pulsul.

— Te-am iubit de la prima privire, ca și tine, dar și eu am luptat. Credeam că nu reprezint pentru tine decât o cucerire în plus. Când mi-ai cerut să mă mărit cu tine, am sperat că această dorință se va transforma în iubire. Suzanne mi-a deschis ochii.

— Nenorocită creatură ! comentă Adam.

— Era în apartamentul tău când am venit să te văd și tu o sărutai ! îi reproșă Erika.

— Spune mai curând că ea mă săruta. A venit sub pretext că-mi aduce niște hârtii din partea tatălui ei. Ea mă lasă complet rece, Erika. Imediat ce te-am văzut am zvârlit-o afară.

Erika îi crezu, așa cum credea acum în iubirea lui.

— Tod mi-a telefonat chiar după ce am reușit să scap de ea. Eram furios, dar când am auzit ce avea de spus, nu-mi venea să-mi cred urechilor. El m-a întrebat dacă tu ajunseseși cu bine și când i-am spus în ce împrejurări ai plecat, m-a făcut în toate felurile...

Adam urmări visător curba umărului gol al Erikăi.

— Când te-am văzut pentru prima dată, mi te imaginam astfel, în brațele mele, corpul tău arzându-l pe al meu. Dacă mi-aș fi ascultat instinctele, în seara aceea, și dacă te-aș fi posedat fără voia ta, nu am fi suferit poate în felul acesta amândoi.

Erika suspină și se întoarse pentru a-și ascunde un zâmbet strengăresc.

— Ai ceva în cap ? întrebă Adam ușurat.

Încrezătoare în puterea ei asupra lui, ea îl sărută tandru. Degetele ei deveniră îndrăznețe, îi atinseră umerii largi, îi mângâiară pieptul, ajungând la abdomenul lui plat. Mâinile lui Adam se așezară peste ale ei.

— Erika !

Era un strigăt de chemare și de dorință renăscută.

O strânse în brațe, murmurându-i cuvinte de iubire cu o voce transfigurată. Toate neînțelegerile fură uitate, măturate de atracția irezistibilă a celor două corpuri.

— Spune-mi că mă iubești, îi ordonă el.

Galvanizată de contactul mâinilor lui Adam, uluită de nevoia pe care o simțea de el, Erika îi spuse tot ce voia să audă. Ea fu răsplătită însutit, când el îi mărturisi :

— Te iubesc, Erika, te iubesc atât de mult încât nu găsesc cuvinte să exprim această iubire.

îi acoperi gura cu gura lui și ea știu că nu mai era nevoie de cuvinte. Felul în care o sărută, în care o atingea, valora mai mult decât orice discurs.

SFÂRȘIT